

ปราบนารช่อน จงจำเอาไว้ว่า... และ ความเศร้าจากอดีต

ทวีปรานิสเทียมมีการแบ่งกลุ่มสำนัก ตั้งสมาพันธ์จอมยุทธ์มากกว่าร้อยกลุ่ม

แต่ละกลุ่มต่างเรียกขานตนเองต่างกันไป อย่างเช่น กลุ่มห่าสิบเจ็ดสำนักใหญ่ ที่มีทั้งสำนักของฝ่ายธรรมะและฝ่ายอธรรมปะปนกัน ทว่ามีอุดมการณ์ตามที่หนึ่งเทพเป็นผู้เปิดเส้นทาง จึงโด่งดังและได้รับการยอมรับมากที่สุดโดยปริยาย

ถึงกระนั้นแผ่นดินอันกว้างใหญ่มียอดฝีมือมากมายไม่แพ้ดวงดาวในจักรวาล การจัดอันดับจึงเป็นไปตามความเชื่อมั่น การเข้าร่วมและความสนใจของผู้คนที่เข้าไปทดสอบฝีมือ อย่างหวูโหล่วอาจเป็นอันดับหนึ่งในห่าสิบเจ็ดสำนักใหญ่ แต่ถ้าเทียบกับแผ่นดินอันกว้างใหญ่นี้ คนระดับเขายังมีอีกหลายร้อยคน

ส่วนสมาพันธ์จอมยุทธ์ที่มีความใหญ่โตเทียบเท่าห่าสิบเจ็ดสำนักใหญ่ยังมีอีกแปดกลุ่ม ได้แก่ หอคิลาทะหวะอุดรกับวังจอมมารเหนือฟ้าซึ่งตั้งอยู่ทางทิศเหนือ เรือนกล้วยไม้พิสุทธ์กับหื่อน่อสุรพฤษาพิชซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันออก เกาะมังกรเทพห้องสมุทรกับร้อยถ้ำอสรพิษซึ่งตั้งอยู่ทางทิศใต้ และนครเมตตาคารธรรมกับมหานครจ้าวนรกซึ่งตั้งอยู่ทางทิศตะวันตก

พวกเขาทั้งหมดต่างเป็นจอมยุทธ์ที่แบ่งแยกเป็นธรรมะกับอธรรมอย่างชัดเจน และตั้งหน้าต่อสู้ประจัญบานกันก่อนที่จะมีห่าสิบเจ็ดสำนักใหญ่เสียอีก หากจะกล่าวว่า เป็นหุ้มนานาแก่อั้งแต่เปิดทวีปรานิสเทียมก็คงไม่เกินไปนัก และห่าสิบเจ็ดสำนักใหญ่เองก็เป็นกลุ่มที่แยกตัวออกมาจากแปดกลุ่มนี้นั่นเอง

ทั้งแปดสมาพันธ์ได้แยกกันเป็นสองฝ่ายอย่างชัดเจน โดยต่างฝ่ายต่างมีผู้นำที่ผ่านการคัดเลือก เช่น คุโรซากิที่เป็นอดีตประมุขแห่งฝ่ายอธรรม เมื่อเขาพลาดท่าเสียทีจนสำนักฟงทลาย นอกจากฝ่ายธรรมะจะไล่ล่าเขาแล้ว ฝ่ายอธรรมที่เคยยอมสยบก็คิดกำจัดเขาเช่นกัน เพื่อไม่ให้กลับมาแย่งตำแหน่งประมุขยุทธภพฝ่ายอธรรมได้อีกตลอดกาล

ขณะนี้เมธัสในโฉมหน้าทะเลจีนฟ้าตหอกเงินสลายปรารถนาจะบีบคั้นการอบด้านเพื่อช่วยเหลือพวกเทเรซ่าสำเร็จ แยกหนามองศัตรูเบื้องหน้าที่ร่างกายสูงเกือบสองเมตรกำลังลอยตัวในทานอนคว่ำ ด้วยเนตรยุทธภพจึงทำให้เขาเห็นจิตปรารถนาของอีกฝ่ายที่มีรูปลักษณะเป็นก้อนหินซึ่งมีเส้นผ่านศูนย์กลางเกือบห้าเมตร

“พลังของศัตรูไม่ด้อยไปกว่าคุโรซากิเลย...”เมธัสต้องกัดฟันแน่นเพราะอีกฝ่ายใช้สองหมัดต่อโยใส่เขาอย่างฉับพลัน ด้วยวิชาตัวเบา เมธัสมั่นใจว่าเขาสามารถหลบกระบวนท่านี้ทัน แต่พวกเทเรซ่าจะต้องบาดเจ็บหนักจนอาจถึงขั้นเสียชีวิต ‘ตายเป็นตาย!’

เพื่อปกป้องผู้ที่อยู่เบื้องหลังชายหนุ่มจึงแทงหอกเงินที่ยังล่องหนอยู่ในมือซ้ายเสียบหว่างคิ้วของศัตรูที่ยังอยู่ในกระบวนท่าชกหมัดคู่ลงมามาหาเขา เพียงปลายหอกเงินสะกิดผิวหนัง พลังลมปรารถนาธาตุสายฟ้าของเขาถูกปล่อยออกเต็มที่จนเกิดเสียงดังเปรี้ยง

‘เป็นไปได้’ เขาต้องตะลึงเมื่อพบว่า จิตปรารถนาก้อนหินยักษ์เบื้องบนไม่มีแม้แต่รอยร้าว

“เยี่ยมมาก” ดวงตาของศัตรูเปล่งแสงสีทองเจิดจ้าพร้อมสองหมัดที่พุ่งมาดุจดาวตก

แม้ระยะแขนของศัตรูจะยาวไม่ถึงใบหน้าของเขาเพราะหอกเงินยันเอาไว้ทว่าที่ปลายหมัดกลับปล่อยปรารถนาหมัดทองคำซึ่งแฝงจิตปรารถนารูปหินเส้นผ่านศูนย์กลางเกือบสามเมตรพุ่งเข้ามาใส่หน้าอกของเขา

“พลังของศัตรูแข็งแกร่งกว่าจะใช้ทักษะสยบปรารถนา...ในเมื่อสยบไม่ได้...”มือขวาที่ว่างอยู่ได้สะบัดขึ้นไปเบื้องหน้า กางนิ้วชี้และนิ้วกลางพร้อมใช้ทักษะดรรชนีลึบธาตุบรรจบ ‘ก็ทะเลงมันไม่เลย!’

ปรารถนาหมัดคู่ทองคำปะทะเข้ากับสองนิ้วของเขาอย่างรุนแรงเกิดเสียงดังเปรี้ยง

อีกครั้ง ทว่าแรงดันของอีกฝ่ายที่มากกว่าทำเอาร่างของเขาต้องถอยลงไปเบื้องล่างเกือบหนึ่งเมตร เขาจึงรีบโคจรพลังตามเคล็ดกวน เพื่อเร่งเร็วให้พลังลมปราณเป็นส่วานเจาะทะลวงหินยักษ์เบื้องหน้า ขอแค่เวลาเพียงสามวินาที เขาเชื่อว่าตนเองจะต้องทำลายพลังขุมนี้ได้

“รับได้ดี” ศัตรูเบื้องบนตะโกนดังลั่น “งั้นข้าแถมเก้าให้ด้วย ฮ่าๆ”

สิ้นวาทะอีกฝ่ายก็หันเท้าคู่ที่มีแสงสว่างเจิดจ้าลงมายังขั้ว เเมธัสเร่งตัว หอกเงินในมือซ้ายเข้าด้านรับจนเกิดเสียงดังเปรี้ยง พลังระลอกสองที่พุ่งเข้ามาทำเอาร่างของเขาดิ่งลงสู่พื้นทันควัน โดยเฉพาะความเจ็บปวดจากพลังลมปราณสองสายที่ซ้ำแรกเข้าหัวสรรพางค์กายอย่างดุดัน ทำเอาเขาไม่อาจจะควบคุมพลังปราณได้อีกต่อไป โครม!!! แผ่นหลังกระแทกพื้นอย่างรุนแรงจนกระดูกโลหิตุดอกมากำโตทำให้เขาต้องเร่งสลายพลังปราณออกไปด้านนอกให้มากที่สุด

ครืน!!! คลื่นพลังสีทองที่เเมธัสปล่อยออกรอบร่างได้สร้างคลื่นน้ำสาดกระเซ็นไปไกลกว่าสามสิบเมตร แม้แต่รณักโทษยังติดเต็งขึ้นมาจากพื้น

ฮ่า!!! น้ำและดินโคลนสาดกระเซ็นไปทั่วป่า

แม้เเมธัสจะรับพลังโจมตีส่วนใหญ่ให้ทว่ากลับมีปราณฝ่ามือขนาดใหญ่พาดใส่พวกเทเรซ่า พวกเธอเร่งสะบัดสองมือขึ้นไปช่วยกันต้านรับจนสลายมันไปได้ ถึงกระนั้นพวกเธอที่ระดับยังไม่ถึง 600 และทักษะลมปราณไม่ได้กล้าแกร่งต่างกระดูกโลหิตุดอกมาตามๆ กัน ทว่าร่างกะพริบแสงสีแดงก็รวบไม่แพ้เทกะชินที่นอนจมอยู่ในดินโคลน

“มีพลังฝีมือแค่นี้กลับกลับบอกว่าตนเองเป็นยอดยุทธ์ได้ยังไงช่างน่าขำยิ่งนัก ฮ่าๆ” เมาว์ที่อยู่ท่ามกลางสายฝนบนท้องนาหัวเราะดังสนั่นไม่แพ้เสียงฟ้าร้อง ก่อนจะหันไปด้านหลังพร้อมพูด “เจ้าพวกนี้ช่างไม่เจียมกะลาหัวจริงๆ ไซ้ไหมพี่ใหญ่”

“นั่นสิ ถ้าเทกะชินมีฝีมือเพียงเท่านั้น ส่งสัยการที่พวกเรามารวมตัวกันถึงสามสิบคนคงเป็นการลงแรงเสียเที่ยวซะแล้วสิ” บุรุษวัยกลางคนลอยตัวผ่าสายฝนนำผู้คนกลุ่มหนึ่งมาอย่างเงียบงัน

ด้วยพลังฝีมืออันลึกล้ำแม้แต่ละองหาก็มีอาจผ่านพลังลมปราณที่คนกลุ่มนี้ตั้งกันเอาไว้ได้ พวกเขายืนอยู่ท่ามกลางสายฝนโดยที่เสื้อผ้าไม่เปียกปอน

ชายหนุ่มที่นอนอยู่บนพื้นผิวน้ำความเจ็บปวดใช้สองมือช่วยดันพื้นยันร่างกายขึ้นไปมองศัตรูเบื้องหน้าที่ทยอยร่อนลงมายืนอยู่เหนือพื้น เขาใช้หอกเงินที่คลายจาก

การล่องหนต่างไม่เท่า พยุ่งร่างที่หมดแรงลุกขึ้นยืนเซไปเสมา

“เจ้าของหมดเมื่อครู่คือจอมพลังแห่งอุดร เหมาไผ่ชน ไช้หรือไม่” เขาบัน
รอยยิ้มเย็นชาตามแบบฉบับของเทกะชินพร้อมเร่งโคจรพลังลมปราณเพื่อฟื้นฟูพลัง
ชีวิตและพลังลมปราณที่เสียไปให้กลับมาได้มากที่สุด

“อุ๊ยะ! เจ้าเด็กน้อยคนนี้จัดจำข้าได้ด้วยหมดเดียว ช่างมีสายตายอดเยี่ยมแท้
พลังฝีมือด้นยอดเยี่ยม ฮ่าๆ” บุรุษวัยสามสิบเศษในชุดนักบู๊ตริรูปสีน้ำตาลลึบเงินกำลัง
ร่อนลงมายืนอยู่ด้านข้างที่ใหญ๋ เขามีใบหน้าที่หึงมหายู ผมสีน้ำตาลเข้ม ดวงตา
สีน้ำตาลอ่อน ใต้เครายาวห้าแฉก ร่างกายกำยำสูงเกือบสองเมตร นัยน์ตามองได้ทอแว
วร้ายหากแต่ดูสนุกสนานเป็นอย่างยิ่ง

‘เฮ้อ! ยอดยุทธ์ชั้นหนึ่งฝ่ายธรรมะของหอคิลาทะเยอแด่แห่งทิศเหนือมาได้
ยังไงเนี่ย’ เมธัสครุ่นคิดอย่างหนัก ‘แถมเจ้าพวกที่ยืนอยู่ด้านหลังทั้งหมดก็ล้วนเป็น
คนจากสมาพันธ์ธรรมะทั้งนั้นไม่ใช่หรอ’ ชายหนุ่มชำเลืองมองปริมาณของศัตรู ‘จาก
ข้อมูลของฮวงหลาน แต่ละคนเป็นพวกระดับแนวหน้าทั้งหมดเลยนี่นา...หรือคนพวกนี้
จะเป็นจอมบงการของพวกโจร 66 เค’ เขาเร่งใช้ทักษะพิเศษเนตรจันทร์เลี้ยว ‘แต่
ทำไมไม่มีอักษรนักโทษที่หน้าผากล่ะ’

เทกะชินใช้มือขวาล้วงเข้าไปในกระเป๋าคาดเอาสี่เหลี่ยมดึกดำบรรพ์พิเศษสองชนิด
ขึ้นมารับประทอนพร้อมกันอย่างละห้าเม็ด ร่างกายเริ่มกะพริบแสงสีฟ้าและแดงอย่าง
ต่อเนื่อง ส่วนพวกเหมาไผ่ชนกลับไม่สนใจที่จะเข้ามาขัดขวาง ช้างเหยียดยิ้มขบขัน
กับการกระทำของเขา

ชายที่ยืนอยู่ด้านซ้ายของเหมาไผ่ชนหรือคนที่ถูกเรียกว่าพี่ใหญ่ผู้นี้คือประมุข
ฝ่ายธรรมะคนปัจจุบัน ‘โจวไห่วู่’ เขาเป็นชายวัยสี่สิบเศษ ผมยาวดำลึบจดกลาง
หลัง มัดजूไว้กึ่งกลางศีรษะซึ่งรัดด้วยผ้าสีขาวติดเข็มกลัดเงินฝังทับทิมทรงรีล้อม
ด้วยไข่มุกเม็ดเล็กๆ ดวงตาสีดำ คิ้วเรียวยาวปลายตัวขึ้น สวมเสื้อจอมยุทธ์สีขาวปัก
ลายเสือพาดกลอน ด้วยความสูงถึงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร ทำให้เขาดูโดดเด่น
เหนือคนรอบข้าง

โจวไห่วู่พูดเสียงเข้ม “เจ้าหนูน้อยข้าขอสั่งให้เจ้ามอบนักโทษทั้งหมดให้เรา
ไปสืบสวน” มือขวาเลื่อนขึ้นมาชี้เทกะชิน “ส่วนเจ้าที่อ้างว่าเป็นหนึ่งในสี่มารซ่อนของ
ยุทธภพก็สมควรโดนพวกเราล้างหน้าให้สดชื่น”

“นักโทษเหล่านี้เป็นของเมจิส หากพวกคุณอยากได้ก็ไปซื้อขายต่อจากเขา”
เทกะชินเริ่มโคจรลมปรานเตรียมตัวต่อสู้เผด็จศึก “ส่วนชีวิตของผมมีราคาค่างวต
สูงลิบ อย่างต่ำคือหนึ่งหมื่นชีวิตของสมาพันธ์ธรรมะ ยังคิดจะซื้ออีกงั้นรึ”

ถึงภายนอกจะเอ่ยอย่างหัวท้าวว่าในใจรับสั่งการพวกเทเรซ่าอย่างร้อนรน
‘ผมจะพูดถ่วงเวลาพวกมันเอาไว้ พวกเทเรซ่ารีบใช้ใบกลับมาเมืองเร็วเข้า’

‘ไม่ใช่หวั่นเจ้านาย พวกฉันยังหาไม่หายจากเมื่อก็เลย’ เสียงของเทเรซ่าดังขึ้น

ฟ้าว! ทันใดนั้นสองตาพลันเห็นจิตปรานรูปดอกไม้พุ่งเข้ามาอย่างฉับพลันแต่
พอระยะทางเหลือหนึ่งเมตรจึงเห็นว่ามันเป็นคือกระบี่เงิน และปลายแหลมกำลังจะพุ่งเข้า
มาเสียบคอหอยของเขา

เคร้ง! หอกเงินในมือซ้ายถูกสับเข้าตัวรับทำให้รู้ว่ากระบี่นี้มีส่วนลมปราน
แฝงมาไม่มากนัก หากแต่กระแสนปรานที่พุ่งเข้ามานั้นมุ่งทำลายหัวใจของเขาโดยตรง
หวังให้เสียชีวิตในตาบเดียว เขาเร่งใช้พลังลมปรานสะสมเข้าสู่สลายลมปรานสายนี้ที่พุ่ง
ประจวบจุมิชีวิต

เบรียง! กระบี่เงินถูกสะท้อนกลับไปยังชายที่ยืนอยู่ด้านซ้ายมือของใจไวหวู่
เจ้าของกระบี่เอื้อมมือขวาขึ้นรับ เขาเป็นชายหนุ่มผมยาวสีขาว ดวงตาสีดำ จัดว่า
หน้าตาดี สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตร สวมชุดจอมยุทธ์สีขาวปักลายดอกไม้
หลากหลายชนิด

“บัดขอเอ๋ย! อุตส่าห์จะให้ตายอย่างไม่ทรมานแล้วแท้ๆ แกมันโง่เองนะเทกะชิน”
บุรุษผมขาวชี้กระบี่ในมือขวาใส่เขา

“นี่มันกระบี่กุสุมา มิซึโคเร ผู้ได้ชื่อว่าเป็นสุดยอดมือกระบี่ระดับเดียวกับ
หวู่ไฉ่วที่เน้นเพลงกระบี่ไวไม่ใช่อะยะ” เมจิสลอบกลืนน้ำลาย “หากจำไม่ผิด ชายคน
นี้เน้นสายทำลายเฉพาะสิ่ง” เขาพยายามควบคุมไม่ให้มือซ้ายเผลอทำหอกหลุดจากมือ
‘มิหน่าละ พลังของอีกฝ่ายถึงทำเอาแขนซ้ายของเราชาแบบนี้’

วิชายุทธ์สายปรานนั้นเมื่อสองแบบ หนึ่งในคือสายทำลายพื้นที่ เป็นระเบิดพลังมี
อำนาจทำลายล้างเป็นวงกว้าง เหมาะกับการใช้ปะทะศัตรูจำนวนมาก แต่มีข้อเสียตรง
ที่พลังทำลายจะลดลงไปหลายส่วน และอาจมีผู้เคราะห์ร้ายเป็นพวกพ้องหรือคนไม่
เกี่ยวข้อง สองคือ สายทำลายเฉพาะสิ่ง มีพลังทำลายวงแคบ เหมาะกับการสู้ตัวต่อตัว
ไม่มีปัญหาด้านทำลายสิ่งรอบข้าง แต่มีข้อเสียคือกำจัดศัตรูได้แค่ทีละคน

แม้เหล่าเจ้าล่านักจะพยายามสร้างวิหิงสองแบบเพื่อใช้ให้เหมาะสมกับโอกาส
หว่า การตั้งลมปราณประจำสำนัก ก็เป็นเหมือนการกำหนดขอบเขตของสายวิชาเช่นกัน
และลมปราณประจำตัวของผู้คน มักจะเน้นให้เกิดการทำลายวงกว้างหรือแคบอย่างใด
อย่างหนึ่ง

ผู้ที่เดินพลังลมปราณสายกลางอาจใช้วิทยุหุทธ์สายปราณทั้งสองแบบได้ หว่า
พลังทำลายตอนถึงขีดสุดจะแตกต่างกันพอสมควร ดังนั้น ผู้ฝึกหุทธ์จึงต้องยึดหลัก
วิทยุหุทธ์ลมปราณสายใดสายหนึ่งโดยปริยาย

“น้องมิซึยังคงใจกว้างเหมือนเดิม” โจวไหวหู่หันไปมองมือกระบี่หนุ่ม “แต่
น้องเราจงจำเอาไว้เถิดว่า ฝ่ายมารมันไร้สามัญสำนึก หากเราเมตตา มันรังแต่จะทำให้
พวกเราต้องบาดเจ็บล้มตายมากยิ่งขึ้น”

“โดยเฉพาะข่าวลือที่ว่า พวกสืมารซ่อนมีส่วนเกี่ยวข้องกับคดีลึกลับมากมาย”
เหมาไห่ซันพูดด้วยเสียงเย็นชา “แค่นี้มันก็สมควรตายสักทีหนึ่งครั้ง”

“ยังมีเจ้าจักรพรรดิเมฆาสีชาดอีกคนที่สมควรตายเพราะหนุนเสริมมารร้าย”
โจวไหวหู่หันมามองเทกะชินพร้อมชูมือซ้ายขึ้น “วันนี้คือวันที่พวกเราจะใช้เป็นวัน
เริ่มต้น ‘แผนปราบมาร’ กำจัดมารร้ายที่แอบซ่อนตัวไปให้หมดจากแผ่นดินรานิสเทีย!”

ทันใดนั้นผู้คนจำนวนหนึ่งที่ปรากฏขึ้นแรงกดดันจากพลังลมปราณอันเข้มข้น
ทำให้เมฆัสชาดเดาได้ว่ากลุ่มคนที่โอบล้อมมีมากกว่าหนึ่งพันคน

หากเขาสังหารคนทั้งหมดนี้ คงเป็นการสร้างรอยแค้นครั้งยิ่งใหญ่เป็นแน่แท้
‘สงสัยต้องใช้หลายขีดจำกัดนี้ซะแล้ว...’ เขาริบบอกพวกเธอว่า ‘เดี๋ยวผมจะ
พาหนี ทุกคนต้องกลับเข้ามานี้...’

“กรี๊ด!” จู่ๆ เสียงกรีดร้องดังขึ้นจากด้านหลัง และมีเสียงจากระบบดังขึ้น
‘สัตว์อสูรติดตามของท่าน เทเรซ่าได้เสียชีวิต... รูบี้ได้เสียชีวิต...’

เขาหันมองไปยังด้านหลัง เห็นจอมยุทธ์ในผ้าคลุมสีดำลึกลับลอยตัวอยู่เหนือ
หลังคารถเหล็ก ในมือชาวซูกระบี่ขึ้นสูงให้คราบโลหิตที่เกาะติดถูกชะล้างด้วยสายฝน
กระหน่ำ หยาดฝนสีเลือดตกลงไปยังผ้าคลุมสีขาวลายเมฆแดงขลิบทองที่กองอยู่บน
หลังคานักโทษ

ทุกหยาดฝนล้วนมีพลังจิตปราณดวงเล็กเท่าเม็ดทรายแอบแฝง หากในเวลา
ปกติมันคงเป็นความงดงามที่เหนือล้ำยิ่งนัก แต่ในยามนี้มันเป็นเพียงตัวบดบัง

ทัศนียภาพ ส่งผลให้เขาอ่านจิตปรางของผู้เล่นกับสิ่งรอบข้างอย่างยากลำบาก และไม่สามารถอ่านจิตปรางอันเบาบางของจอมยุทธ์ชั้นปลายแถวได้

นี่เป็นวันดวงตกของเขานี้

แล้วเขาสามารถโทษฟ้าโทษฝนได้ไหม

หากวิเคราะห์ถึงสาเหตุของความผิดพลาดทั้งหมดล้วนเกิดจากเขาที่อ่อนแอเอง ‘ก็คิดไว้แล้วว่ามันต้องเป็นแบบนี้’ ชายหนุ่มมองไปรอบด้าน เห็นเหล่ายอดยุทธ์ตัวจริงที่ไม่อาจจะใช้ลูกเล่นเอาชัยได้ ‘เพราะมันใจว่าเรื่องนี้จะต้องเกิดขึ้น เลยจำเป็นต้องเสแสร้งแกล้งเป็นปีแอร์มาใช้’

“เป็นยังไงละเจ้าหนูนักฆ่า ฮ่าๆ” เสียงหัวเราะของโจวไห่วุดงขึ้นจากมุมหนึ่ง “เห็นมีคนรำลือว่าเก่งจนอาจเรื่องลอบสังหาร แต่เอาเข้าจริง เจ้าก็ไม่เท่าใครเลยนี่ ฮ่าๆ”

เมธัสไม่แยแสเสียงเย้ยหยันของจอมยุทธ์คนอื่นๆ ที่กำลังตั้งขึ้นรอบด้าน เขาหันหน้ากลับมา เอียงคอกเงินในมือซ้ายให้ใบหอกสะท้อนใบหน้าของเทเกชิน ‘แล้วทำไมเรายังหลงใช้โฉมหน้านั้นนำนักโทษอันตรายไปส่งด้วยตนเองนะ’ เขามองไปยังกลุ่มศัตรูเบื้องหน้าที่กำลังมองเขาไม่ต่างจากหมูในอวย ‘วางหมากผิด คิดกลยุทธ์พลาด ความพินาศย่อยยับย่อมตามมา...’

เบ๊รียง! จู่ๆ สายฟ้าพลันผ่า ทำเอาเขาต้องเงยหน้ามองเมฆฝนดำครึ้ม

‘ทั้งที่เข้าใจถึงหลักการนี้ดีและเตรียมใจเอาไว้แล้ว’ ชายหนุ่มปล่อยให้สายฝนไหลเข้าสู่ปากเพื่อดับความร้อนในใจ ‘แต่ทำไมความรู้สึกหงุดหงิดยังคงอยู่...หรือว่าจิตใจของเราอ่อนแอลงจริงๆ’

เมฆาโหล่นสางเข้าไกล้อมเทเกชินที่ยืนหม่อมลอย เขาค่อยยิ้มพลางซบหนัดทั้งสองปะทะกันอย่างรุนแรงเกิดเสียงดังเบ๊รียง ทำให้เกิดคลื่นสายลมกระโชกพัดสายฝนแถบนั้นกระจัดกระจายออกไป คลื่นลมและฝนได้ซัดใส่ร่างของเทเกชินและคนรอบข้างที่ไม่ทันสร้างลมปราณขึ้นมาตั้งรับ ทำเอาผู้คนที่ต้องล้มลุกและโดนสายลมพัดจนร่างเอนไหว

จอมพลังแห่งอุดรมักทำเช่นนี้เป็นประจำ เพื่อโอ้อวดอาณาภาพของหมัดคู่นี้ ช่มขวัญศัตรู เมื่อยอดฝีมือปะทะกัน ชัยชนะตัดสินในเสี้ยววินาที ขอเพียงใครจิตใจหวั่นไหว หรือเสียสมาธิแม้แต่วินาทีเดียว ผลแพ้ชนะจะปรากฏในทันที

เมื่อเห็นว่าเทเกชินยังมีอาการสั่นไหว ร่างกายโยกไปมาเหมือนด้านรับไม่อยู่

เขาฉีกยิ้มกว้าง ร้องตะโกนปานเสียงฟ้าคำราม “เออละ เจ้าที่เป็นพระเอกของงานสมควรรู้ให้ข้าผู้กล้าแกร่งสูงสุดแห่งหอคิลาหะอุดรเผด็จศึกเอง ย่าห์!”

จอมพลังแห่งอุดรเร่งพลังลมปราณขึ้นสูงสุด รัศมีสีทองเจิดจ้าท่ามกลางสายฝน หยาดพิรุณสะท้อนแสงสีทองระยิบระยับ มันเป็นความงดงามที่มีเพียงคนตั้งใจมองเท่านั้นถึงจะสังเกตเห็น

ทว่าพริตตาเดียวมันกลับถูกขโมยไปด้วยสีแดงที่ทะลักออกมาจากลำคอของผู้แปลงแสงเรืองรองนี้

สายตาของเหมาไท่ซันยังคงมองเห็นร่างของเทเกะชินยืนอยู่ ณ จุดเดิม ทว่าที่กำนคอของเขากลับมีมือคู่นึงถือมีดสั้นตัวดัดต่ออย่างฉับพลัน ศีรษะของเขากระเด็นออกจากคอ ละอองโลหิตสาตกกระจายไปทั่วพื้นที่ จนทุกสิ่งที่เขามองเห็นมีเพียงสีแดงของโลหิตอันระอุอุ่นของเขาเท่านั้น

ก่อนที่จะจอมพลังแห่งอุดรจะสิ้นชีพ ประโยคหนึ่งได้ดังขึ้นที่ข้างหูของเขา “จงจำเอาไว้ ผู้สังหารคุณคือเทเกะชิน”

เมื่อแสงสีที่หมดหายไป เขาก็มายืนอยู่ในห้องรอฟื้นฟูชีพในสภาพเลือดขาดวิน สองตายังเบิกค้าง ปากที่อ้าค้างหุบไม่ลง เพราะในสมองยังคงนึกทบทวนอยู่ว่าตนเองเสียชีวิตได้อย่างไร...

เทเกะชินที่สิ้นสละท้านเพราะแรงอัดยังคงยืนนิ่งอยู่จุดเดิม พวกโจวไหวหวั่นที่
ว่านั่นเป็นเพียงรูปปั้นดินตัวหนึ่ง

ส่วนร่างจริงของผู้ที่สังหารเหมาไท่ซันกำลังใช้สองเท้าเหยียบอากาศขึ้นไปสู่เบื้องบนอย่างเชื่องช้า ราวกับไม่เห็นเหล่าจอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะที่โอบล้อมอยู่ในสายตา

โจวไหวหวั่นตวาดเปล่งแสงเจิดจ้า ตวาดลั่นด้วยความเกรี้ยวโกรธ “ทุกคนสังหารมารได้!”

จอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะนับร้อยพุ่งเข้าหาเทเกะชินที่ลอยตัวอยู่กลางสายฝน ทว่าเพียงพริตตาเดียวพวกเขากลับโดนบางสิ่งบางอย่างพุ่งแทงทะลุร่างกายจนร่วงตกพื้น บางคนถึงกับสลายกลายเป็นแสงอยู่กลางอากาศ

โจวไหวหวั่นเป็นยอดยุทธ์ขั้นหนึ่ง ด้วยทักษะเนตรอ่านปราณอันล้ำลึก เขาเห็นวัตถุล่องหนกำลังตัดผ่าละอองฝนจนกลายเป็นช่องว่างใจกลางสายพิรุณ วัตถุนั้นพุ่ง

เข้าเสียบใส่ร่างกายของพวกเขา

นับว่าโชคเข้าข้างเขาหากวันนี้ฝนไม่ตกเขาคงมองไม่เห็นมันแน่จริงมั่นใจว่าวันนี้เป็นวันที่สำคัญสำหรับการปราบเทกะซิน ผู้เป็นหนึ่งในสี่มารซ่อนอันทันสะพรึงกลัว

“เจ้าอาวุธเลวทรามเอ๋ย! ข้าจะทำลายมันทิ้งซะ ย่าห์!” ด้วยสายตาที่คมกล้าวิชาตัวเบาที่เรวยิ่งกว่าเสียง เขาทะยานร่างเข้าไปอยู่ด้านหน้าวัตถุล่องหน สองมือทางวิชาการลับที่สร้างชื่อเสียงให้เขาเป็นจอมยุทธ์ชั้นแนวหน้าของยุทธภพ เข้าตะครุบอาวุธลับของเทกะซิน โฉวไหวหุ่ยยิ้มร่าพร้อมตะโกนก้อง “ข้าจับมันได้แล้ว...เหวอ!”

พื๊ว! ร่างประมุขยุทธภพฝ่ายธรรมะลอยละลือดูจวนตกใหญ่

ใบหน้าที่แย้มยิ้มเปลี่ยนเป็นมึงตึง สองมือบังเกิดเอ็นเมียดโปน กล้ามแขนทั้งสองข้างพองโตขึ้นด้วยพลังลมปราณ ทว่าในตอนนั้นทรงเล็บที่ได้ชื่อว่า ต่อให้เป็นก้อนเหล็กชั้นดียังต้องแหลกและคามือคู่นั้นกลับทำได้เพียงสลายพลังล่องหน เผยรูปร่างของอาวุธลับให้เห็นหอกเงินเล่มหนึ่ง และมันกำลังพุ่งทะลวงทรวงอกของเขา

ฉะ! อึ้งมือทั้งสองข้างฉีกขาดเลือดไหลทะลักอาบหอกเงินให้กลายเป็นหอกโลหิต

มันช่างคล้ายกับว่าเขาใช้มือจับความพิโรธแห่งพระเจ้าก็มีปาน เพราะสายฟ้าจำนวนมากที่ผ่าลงมาล้วนถูกดูดใส่หอกเงินเล่มนี้ตลอดเวลา สายตาของโจวไหวหุ่ยกำลังเห็นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อที่สุด

แต่สิ่งที่ไม่น่าเชื่อยิ่งกว่าคือ ร่างกายของเขากำลังกลายเป็นอาวุธชั้นยอดของฝ่ายตรงข้าม ไปทำร้ายจอมยุทธ์แห่งสมาพันธ์ธรรมะด้วยกัน

ปึก! พลัก! เป้าะ! เสียงร่างกายของผู้คนที่โดนร่างของโจวไหวหุ่ยพุ่งเข้าชนดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง

ในตอนนั้นวิชากายพิทักษ์ของประมุขยุทธภพฝ่ายธรรมะแข็งแกร่งจนสามารถต้านศาสตราวุธทุกชนิด หากเป็นอาวุธที่ระดับไม่ถึง 12 ล้วนต้องแตกสลายเมื่อต้องร่างของเขา แล้วผู้คนรอบข้างที่ใส่เสื้อเกราะหรือชุดจอมยุทธ์ระดับต่ำกว่า 12 จะต้านรับไหวหรือไม่

ร่างของประมุขยุทธภพกลายเป็นลูกตุ้มมนุษย์พุ่งเข้าชนเหล่าพวกพ้องของตนเองอย่างบังคับมิได้ เสียงของระบบที่แจ้งยอดสังหารผู้เล่นฝ่ายเดียวกัน และเริ่มให้คำหว่าของเขาดังขึ้นไม่หยุด

“น้ำมันอะไรพะ!” คนที่เขาสั่งหารไปด้วยความบังเอิญหากเป็นลูกศิษย์ของเขายังพอทำเนา เพราะกฎของระบบสำนักยังถือว่าเขาล้างศิษย์เนรคุณ แต่เมื่อเป็นคนจากสำนักอื่นเขาจึงกลายเป็นฆาตกรไปโดยปริยาย

โจวไห่วู่หนุ่รับต่อไปไม่ไหวจึงสลายพลังคุ้มกันของร่างกายปล่อยให้หอกเงินที่มแทงทะลุตนเองไป จากนั้นเร่งรีบใช้พลังลมปราณรักษากายพลางใช้สองหมัดชกอาวุธอันบ้าคลั่ง ที่หลังจากพุ่งเสียบร่างผู้คนจำนวนหนึ่งก็วกกลับเข้ามาหาเขากอีกครั้งจนเกิดเสียงดังเคื่องเปรี๊ยะมิขาดสาย

นับว่าเป็นการตัดสินใจที่ชาญฉลาดเพราะหอกที่พุ่งเข้าปะทะร่างของเป้าหมายจะนับว่าพุ่งเสียบหนึ่งครั้ง ส่วนจะโจมตีซ้ำหรือไม่ขึ้นอยู่กับผู้ใช้หรือเมฆัสจะกำหนด ยกเว้นเพียงร่างของเป้าหมายได้หายไป เช่น อยู่ห่างจากรัศมีของหอกมากกว่าหนึ่งร้อยเมตรหรือเสียชีวิตไปเรียบร้อยแล้ว มันก็จะพุ่งเข้าหาเป้าหมายถัดไปในทันที

แต่ความผิดพลาดที่โจวไห่วู่หนุ่ไม่รู้คือ ศัตรูมีอาวุธและวิชาอันใด

“จงจำเอาไว้ว่าผู้จับคุณเข้าคุกคือเทกะชิน”

โจวไห่วู่หนุ่ใช้วิชาสามัญที่จะยอมสยบแต่โดยดีเขาใช้วิชากรเลิบนัดังตั้งอีกครั้ง แต่แล้วพลังลมปราณทั้งหมดกลับลดลงถึง 3 ส่วน พอกรเลิบบพุ่งเข้าไปใส่ฝ่ามือของอีกฝ่าย พลังทั้งหมดพลันลดลงไปอีก 5 ส่วน จนวิชากรเลิบบที่เคยมีพลังทำลายได้เกือบทุกสรรพสิ่งเหลือพลังเพียงแค่นวดขี้แผ่นดินกระเบื้องหาลิบบแผ่นเท่านั้น

เขาอุทานได้เพียงว่า “น้ำมันเรื่องบ้าอะไรพะ...อีก!”

เทกะชินที่เพิ่งจะปรากฏร่างได้ใช้มือขวาลำคอของโจวไห่วู่หนุ่ลงพุดหัวนๆ “เรื่องที่คุณต้องสำนึกผิดไปชั่วชีวิตล่ะ”

แกร๊ก! แกร๊ก! แกร๊ก! ทั้งมือ แขน ขา และลำคอของโจวไห่วู่หนุ่ปรากฏไรต์รอนคล่องโล่ ร่างกายรู้สึกลื่นพลังลมปราณ เพียงพริบตาเดียวร่างที่เคยลอยอยู่บนท้องฟ้าก็โดนกวัดแกว่งไปมาดุจโล่มนุชย์ ทำเอาผู้คนไม่กล้าโจมตีเพราะกลัวจะเป็นการสังหารประมุขฝ่ายธรรมะ

เทกะชินโยนร่างของโจวไห่วู่หนุ่ลงบนหลังคารถนักโทษ ก่อนจะใช้เท้าซ้ายเหยียบทรงอกของประมุขยุทธภพฝ่ายธรรมะเอาไว้พลางยกมือซ้ายขึ้นรับหอกเงินที่พุ่งกลับเข้ามาในอุ้งมือ มันเริ่มล่องหนหายไปอีกครั้ง

ซ่า!!! เปรี๊ยะ!!! ครืน!!! สายพิรุณยังคงร่วงพรูจากท้องฟ้า อัสนีแลนด์

วบบบ เพิ่มแสงสีไปทั่วท้องนาอันดำทะมึน ทุกสิ่งยังคงเคลื่อนไหวไปตามธรรมชาติ มีเพียงเหล่าผู้เล่นกลุ่มใหญ่ยืนนิ่งราวกับรูปปั้น

เหล่าจอมยุทธ์แห่งสมพันธ์ฝ่ายธรรมะของทั้งสี่ภูมิภาคไม่รู้ว่พวกตนสมควรทำเช่นใด จะรุกก็กลัวพลาดสังหารโจวไห่วู่ หากจะถอยก็กลัวว่าจะเป็น การสร้างความอับอายให้กับตนเองและสมพันธ์ที่สังกัด หรือจะยอมรออีกฝ่ายต่อรอง มันอาจจะเป็นการดีที่สุด เพราะพวกตนยังถือได้ว่าทำด้วยน้ำใจ หวังช่วยประมุขยุทธภพฝ่ายธรรมะ

ผู้มีอำนาจจริงลงมาอย่างมิซึไดระยังคงรอดชีวิต เขาแค่เสี่ยงเย็นชา “เจ้ามารร้ายบังอาจใช้วิธีจับตัวประกันหนอย่างนั้นรี”

ทันใดนั้น จอมยุทธ์หนุ่มคนหนึ่งที่อยู่ในกลุ่มคนโพลงขึ้น “ใช่ แกก็นับว่ามีฝีมือ หากกลัวที่จะต้องต่อสู้กับพวกเราที่เหลืออีกสองพันห้าร้อยห้าสิบสองคน ก็จงรับคำท้าประลองสู้ตัวต่อตัวกับท่านมิซึไดระ หรือยอมดยุทธ์ที่เหลือชิพะ”

หนึ่งในสามสิบยดยุทธ์ที่ลอยตัวอยู่ด้านหลังของมิซึไดระพูดเสริม “ใช่แล้ว แน่จริงก็มาสู้ตัวต่อตัวกับพวกเรา แล้วหากเจ้าชนะได้สามครั้ง พวกเราจะยอมปล่อยตัวเจ้าไป ถ้าแพ้แค่ครั้งเดียวก็จงปล่อยตัวท่านประมุขคินมา”

ในขณะที่ผู้คนเริ่มตะโกนท้าประลองอย่างคึกคัก เทกะชินกลับนั่งลงบนหลังของโจวไห่วู่ที่ถูกจับให้คุกเข่าอยู่ในท่าส่นขจนกลายเป็นเก้าอี้มนุษย์ มือขวาหยิบกลองยาวขึ้นสับสนพุ่มพอด ส่วนมือซ้ายหยิบขวดสุราขึ้นมาดื่มจนหมดขวด

ช่วงเป็นภาพที่ขัดกับบรรยากาศเป็นอย่างยิ่ง แต่ก็ทำให้เหล่าผู้ที่โอบล้อมอยู่ยอมรับนับถือความบ้าบิ่นของอีกฝ่าย โดยเฉพาะพวกสาว ๆ ที่เห็นใบหน้าคมคาย แวดตาเย็นชา สีหน้าท่าทางไร้ความกังวล ไม่มีทีท่าหวาดกลัวต่อสถานะของตนเอง ทำเอาพวกเธอรู้สึกหัวใจเต้นแรงผิปกติ นี่มิใช่การแสดงออกแบบหนึ่งของวีรบุรุษหรือกริ

โจวไห่วู่ที่โดนนั่งทับและสกดจุดตามร่างกายมีเพียงศีรษะที่สามารถขยับไปมา เขาชะงักหน้าตะโกนว่า “ไอ้เลวเอ๊ย! แน่จริงก็ฆ่าข้าเลยชิพะ แล้วเดี๋ยวพวกของข้าจะตามสังหารมารร้ายเยี่ยงเจ้า...”

“จอมยุทธ์ที่ไม่รู้จักดื่มสุราชมหยาดพิรุณท่ามกลางศัตรูนับพันถือว่ามีเช่ผู้กล้าแกร่งแห่งรานิสเทีย” เทกะชินพูดตบทเสีจก็พ่นควันไล่ใบหน้าของอีกฝ่าย ทำเอาโจวไห่วู่ต้องล้าลควันยาสูบ ไอคอกๆ แดกๆ จนหมดสภาพของประมุขยุทธภพ

ฝ่ายธรรมะ

“เฮอะ! กลัวความตายจนต้องจับคนอื่นไปเป็นตัวประกันแบบนี้ยังกล้ายกตนว่าเป็นผู้กล้าอีกงั้นหรื” มิซึโตะเคลื่อนไหวกระบี่ที่เปล่งแสงสีทองเจิดจรัสในมือขวาชี้ใส่เทกะชิน “แท้จริงก็เข้ามาสู้ตัวต่อตัวกับข้าสิ”

ยมทูตหนุ่มเก็บขวดสุราและกลองยาสูบผุดลุกขึ้นไปยืนอยู่บนหลังของโจว-ไห่วู่พร้อมกระเทีบริ่งของเก้าอี้มนุษย์ให้กลายเป็นพรมมนุษย์ไปแทน สองแขนของประมุขฝ่ายธรรมะผายออกกว้าง ทำทางคล้ายกำลังโอบกอดโลกทั้งใบ

“ผมก็รอพวกคุณบุกเข้ามาจนเมื่อ เลยต้องหาเก้าอี้มานั่งสูบบุรอย่างไงล่ะ” เสียงของมือสังหารหนุ่มเรียบนิ่ง เขาบิดข้อมือไปมาพร้อมพูดอย่างเฉื่อยชา “เหล่าจอมยุทธ์ชั้นสวะทั้งหลายเอ๋ย จงจดจำเอาไว้ว่า คนที่สังหารคุณ หรือจับพวกคุณเข้าคุก คือเทกะชินผู้นี้”

แม่ชายหนุ่มจะมีได้ตะโกน ทว่าเสียงของเขากลับดังกลบเสียงสายฝน เสียงสายฟ้าฟาด และเสียงลมหายใจของคนทั้งมวล

จอมยุทธ์ทั้งหมดยังคงหยุดชะงักอยู่กับที่ งุนงงสับสนกับสิ่งที่เกิดขึ้น

“ทำไมพวกคุณยังไม่เข้ามาอีกละ หรือเริ่มกลัวเทกะชินผู้นี้แล้วยั้งหรื หิ” เทกะชินคลี่ยิ้มเล็กๆ ที่เปี่ยมไปด้วยความจองหอง

เหล่าจอมยุทธ์แห่งฝ่ายธรรมะโดยเฉพาะเหล่าบุรุษหนุ่มใจร้อนพากันตะโกน ก้อง “ไอ้ตัวบ๊ิดซบ ข้าจะฉ่าเจ้า ยาก!!!”

เมื่อกระสุนมนุษย์ลูกแรกพุ่งเข้าหาเป้าหมายคนอื่น ๆ จึงพากันพุ่งทะยานตามติดกันไป

ชายหนุ่มผู้เตรียมตัวจบการศึกษาห้วยทะยานร่างขึ้นสู่ท้องฟ้าพลาญพุดเบาๆ “อ้อ! ผมลืมไป พวกคุณสมควรจดจำเอาไว้อีกหนึ่งสิ่งว่า เทกะชินมิใช่คนที่พวกคุณแตะต้องได้ง่ายๆ”

คำเตือนนี้มีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่ได้ยิน และมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะเข้าใจ เพราะก่อนที่จอมยุทธ์คนแรกจะเข้าถึงตัวเทกะชินในระยะสิบเมตร ร่างของยมทูตหนุ่มได้หายสาบสูญไปจากคลองจักษุของทุกคน แล้วร่างของคนจำนวนมากก็เริ่มขาดวินาศระหลุด สองแขนโดนคล้องด้วยกุญแจมือ ไม่มีใครตามความเร็วของปีศาจแห่งสี่มารซ้อนตนนี้ได้เลย

ในสายตาของเมธัส สายฝนคล้ายหยดค้างอยู่กลางอากาศ ผู้คนคล้าย

เคลื่อนไหวอย่างยากลำบาก ทุกใบหน้า ทุกอริยาบถล้วนแสดงออกถึงความตื่นกลัว

จะไม่ให้กลัวได้อย่างไร ในเมื่อทุกๆ หนึ่งวินาทีของพวกเขาจะต้องมีไม่ต่ำกว่า ยี่สิบคนที่จะโดนสะบันงีศระ ไม่เว้นชายหญิง เด็กหรือชรา จอมยุทธ์ฝีมือธรรมดา หรือยอดยุทธ์ชั้นหนึ่ง ล้วนแล้วแต่มีจุดจบไม่ต่างกัน และจิตสังหารที่โอบล้อมพวกเขา อยู่ก็กดดันจนแทบจะหายใจไม่ออก

เมธัสใช้มือขวากุมตามดอบสุราเคื่องแค่น์ที่ถูกอัดความเศร้าเสียใจจนกลายเป็นสีแดงเข้มเกือบดำ ส่วนหางเงินในมือซ้ายใช้ตูดสายฟ้าจากธรรมชาติมาหนุนเสริมวิชาตัวเบาให้เขาทะยานไปมาด้วยความเร็วดุจสายฟ้าแลบ กวาดแกว่งดาบในมือสังหารเหล่าจอมยุทธ์ที่เข้าใจผิดจนต้องมาจบชีวิตเยี่ยงนี้

ความรู้สึกลึกซึ้งที่เกิดขึ้นเพียงชั่ววูบทำเอาดอบสุราเคื่องแค่น์วาดด้วยความโมโห “ผู้ถือข้า ท่านบ้าไปแล้ววี่ มันคือศัตรูที่ท่านต้องฆ่ามิใช่รึ มันคือเหยื่อที่ท่านบอกว่าจะมอบให้กับข้ามิใช่รึ จะใจอ่อนกับพวกมันไปทำไม เดี่ยวคมดาบของข้าก็ทื่อหรือก”

เมธัสต้องหัวเราะขำกับอาวุธเจ้าอารมณ์ของเขา “หึๆ อสุราเคื่องแค่น์ เจ้าเป็นดาบที่ไม่มีอะไรตัดขาดมิใช่รึ ยิ่งกลัวว่าจะฆ่าผู้คนทั้งหมดไม่ได้รึไง”

ขณะที่จิตใจอ่อนคลายเพียงชั่วครู่ ดาบที่ควรพินร่างของยอดยุทธ์คนหนึ่ง เสียชีวิตในพริบตา กลับโดนพลังลมปราณปกป้องร่างกายสะท้อนออก จนตัวเมธัสปลิวกระเด็นไปเกือบสิบเมตร ริมฝีปากปรากฏโลหิตออกมาสายหนึ่ง

“ฮ่าๆ ข้าบอกแล้วไงผู้ถือข้า หากเจ้าไม่ใส่ความแค้นมากกว่านี้ คมดาบของข้ามันจะทื่อเอานะ” ดาบอสุราเคื่องแค่น์ตะโกนสุดเสียง “จงรีดความโกรธแค้นของท่านออกมา เพราะข้ากินอารมณ์ความเศร้าของท่านจนเอียนแล้ว จงใส่ความเกลียดชังให้กับข้า จงมอบมันมา!”

เมธัสไม่รู้จะหัวเราะกับอาวุธของเขาดีหรือไม่ ดาบเล่มนี้เป็นอาวุธที่ดีที่สุดในปัจจุบัน และมันจะเพิ่มพลังโจมตีจากจิตใจด้านลบของเขานั้นเอง ‘เออเออ เพื่อความเร็วในการจบศึกนี้ เพื่อฝังความกลัวต่อสิ่งมารซ่อนในจิตใจของผู้คน เราต้องเป็นเทกะชิน...’

เพียงชั่ววูบความโกรธในตนเองที่ทำให้พวกเขาส่งต้องตายได้ถูกบรรจุใส่ดาบ

อสุราเคื่องแค้น ซึ่งก็ช่วยให้สะบัดศีรษะของยอดยุทธ์คนเมื่อครูได้อย่างง่ายดาย และด้วยเนตรยุทธภพ ทำให้รู้ว่าเป้าหมายที่ห่างไปอีกยี่สิบเมตรมีจิตปราณทองคำที่แข็งแกร่งยิ่งกว่าคนเมื่อครู

ดาบอสุราเคื่องแค้นตะโกนลั่น “ผู้ถือข้า นี่มันยังไม่พอ ความโกรธแค้นที่เพิ่มพลังให้กับข้าเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ท่านจงปล่อยมันออกมาเถิด ความแค้นที่ลึกยิ่งกว่านี้”

ความโกรธที่ตนสะพรั่งใช้กลยุทธ์ผิดได้ถูกบรรจุใส่ดาบอสุราเคื่องแค้นส่งผลให้สามารถผ่าร่างจอมยุทธ์ถึงสามคนได้ในคราวเดียวกัน

“ยังไม่พอ!” ดาบอสุราเคื่องแค้นตะโกนอีกครั้ง “หากท่านจะสับสังหารคนที่แกร่งที่สุด ณ ที่แห่งนี้ มันต้องใช้พลังแห่งความโกรธมากกว่านี้”

ความโกรธที่ตนเริ่มต้นแผนพลาดจนกลายเป็นต้นเหตุของโศกนาฏกรรมในคำคินนี้ถูกบรรจุใส่ดาบอสุราเคื่องแค้นจนมันเริ่มดำเข้มยิ่งกว่าเดิม

“ไม่ได้! ความเคียดแค้นในตัวเองไม่สามารถบรรจุพลังของข้าได้หรอก” ดาบจอมยุทธ์ด้วยเสียงกราดเกรี้ยว “ผู้ถือข้า ท่านจงมอบความแค้นที่ท่านเก็บกักเอาไว้ ออกมาให้กับข้าสิ” ดาบอสุราเคื่องแค้นถามด้วยเสียงวิงวอน “ท่านไม่มีหรือไง คนที่ต้องการสังหารท่าน คนที่บังอาจสังหารเพื่อนพ้องของท่าน คนที่ชั่วร้ายทำร้ายครอบครัวของท่าน”

ดาบอสุราเคื่องแค้นกล่าวเช่นนั้นเสมอ มันมักใช้คำพูดนี้กระตุ้นอารมณ์ของใครเสมอมา และมันจะได้รับพลังงานมหาศาลให้ใช้กวัดแกว่งสังหารทั้งมนุษย์และสัตว์อสูรครั้งละมากๆ ในครั้งนี้มันก็ต้องทำให้เมธัสถึงความรู้สึกเคียดแค้นที่จะเพิ่มพลังให้กับมันแบบที่ใดทำ แม้โดยปกติแล้วประโยคเหล่านี้มันจะไม่ได้ผลก็ตาม

แต่คำกล่าวที่เคยช่วยอารมณ์ของเมธัสไม่ได้ในวันวาน กลับมีผลในวันที่เขาเห็นสภาพของพวกเทเรซ่าที่กรีดร้องด้วยความเจ็บปวดก่อนตาย พวกเธอจะมองเขาอย่างไรก่อนสิ้นใจ น้องสาวของเขาคิดอย่างไร แมวน้อยรู้สึกเจ็บปวดแค่ไหน

ทันใดนั้น ในห้วงความคิดพลันนึกถึงแวตาก่อนตายของอิสตินางหนึ่ง เธอต้องเสียชีวิตเพราะความลึงเลของเขา แต่ในแวตาคู่นั้นกลับแฝงการให้อภัยในความโง่เขลาของเขายู่เช่นกัน

ทว่ามันกลับยิ่งทำให้เขาต้องเจ็บปวดรวดร้าวทุกครั้งที่นี่ถึง...

ความเจ็บปวดจากอดีตที่ยังคงสลักในห้วงความทรงจำเพื่อเป็นบทเรียน...

‘ยินดีด้วยหมายเลข 917 ที่แกสอผ่าน...หึๆ’ เสียงระรืนในอดีตดังขึ้นมาอีกครั้ง

สมองที่บันทึกความทรงจำเอาไว้อย่างแม่นยำย้อนฉายภาพในอดีตภาพศีรษะของอิสตรีนั้นตาสีแดงกำก่ำล้วยลือและสลายหายไป ริมฝีปากของเธอขยับเบาๆ โดยไร้สัมผัสเสียง แต่ด้วยทักษะอ่านวาทะช่วยให้เขารับรู้จากอนาคตของอีกฝ่ายได้

‘อย่าร้องไห้สิ 917 และนายอย่าตายนะ’ ผู้ที่กำลังจะตายกลับยังคงเป็นห่วงเขา

ผู้ที่อ่อนแอ ผู้ที่ผิดพลาด ผู้ที่สมควรตายก่อนใคร...

‘เกมันควรตายที่สุด...’ เขาตะโกนด้วยความโกรธแค้นพร้อมพุ่งเข้าหาอีกฝ่ายที่กำลังยืนอยู่ ณ ปลายสะพานเหล็กที่เต็มไปด้วยเลือดและซากศพของผู้คน

เด็กหนุ่มผมสีดำเข้มคลี่ยิ้มมุมมั่งในชุดรบอวกาศเต็มไปด้วยคราบโลหิตและมีรอยพุพอง ในมือขวาทือดาบแสงที่เพ่งใช้สังหารเด็กสาวคนเมื่อครู่ ดาบนั่นพุ่งเสียดทะลุหน้าอกของเขา เด็กหนุ่มยื่นหน้าเข้ามาใกล้พลางขยับริมฝีปากอย่างไร้สัมผัสเสียง ‘...’

ในตอนนี้ ความเกรี้ยวโกรธที่หลงเหลือได้สูญสลายไปจนหมดสิ้น มีเพียงความรู้สึกว่างเปล่า ปลอดภัยจนเห็นทุกอย่างเป็นสีขาวโพลน

ปากที่เม้มแน่นเริ่มขยับเบาๆ ย้อนวาทะของศัตรูในอดีต “ใช่ 917 นายคือคนที่ควรตายมากที่สุด”

วินาทีนั้นดาบอสุราเคื่องค์ในมือได้เสียบลงบนกลายเป็นสีดำสนิทไม่ต่างจากความดำมืดที่ดูดกลืนแสงรอบข้าง ดูดกลืนชีวิตเหล่าผู้เล่นที่ยังมีชีวิตอยู่

เบื้องหน้าของเมธัสคือยอดยุทธ์หนุ่มในชุดเกราะขามูไรสีทอง ผู้มีจิตปราชญ์ทองคำฝังด้วยพลังสายฟ้าและพิชที่อาบชโลมป้องกันการโจมตีทุกชนิด ยอดยุทธ์คนนี้คือผู้ที่มัททักษะปกป้องร่างกายดีที่สุดในหมู่คนที่เหลือรอดชีวิต และยังเป็นผู้เดียวที่แม้จะโดนวิชากรงเล็บของโจวไหวหู่ก็ยังไม่เกิดริ้วรอย ผิวของยอดยุทธ์แข็งแกร่งพอๆ กับอาวุธระดับ 15

เมธัสพุ่งไปถึงเพียงโคจรลมปราณตามเคล็ดกวน อัคปราณธาตุทั้งสิบสาย ผสานกับดาบอสุราเคื่องค์จนเป็นหนึ่งในหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์แบบ เขาเหวี่ยงดาบตามแนวขวางจากขวาไปซ้ายอย่างว่องไว

ฉะ! ศีรษะของยอดยุทธ์ในชุดเกราะขามูไรหลุดออกจากร่างโดยพลัน ถึงกระนั้นร่างกายก็ยังคงหลงเหลือพลังลมปราณพิทักษ์กายอยู่ ทันทีที่เขาพลีตัวผ่านไป

ร่างกายของยอดยุทธ์ผู้นั้นก็แตกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย จนคล้ายกับลูกเต๋าที่นำมาประกอบเป็นร่างของมนุษย์

ระบบแจ้ง ‘ผู้เล่นเมธัสสำเร็จภารกิจคลายผนึกทักษะมารศาสตร์ดาบอสุรา เคื่องค์นี้ได้รับทักษะฝ่าวิญญาณเทพค่ะ’

หากเป็นเวลาลปกติ เมธัสคงร้องยินดีและขอตรวจสอบวิชาที่เพิ่งจะได้มา ทว่าในตอนนั้นเขากลับไม่มีความรู้สึกอะไรทั้งสิ้น มือขวาที่กุมดาบยังคงสะบัดไล่สิ่งต่างๆ รอบข้าง หัวสมองว่างเปล่า มีสภาพกึ่งหลับกึ่งตื่น เหมือนคนละเมอเดินท่ามกลางสายฝน ปลอ่ยให้ร่างกายเปียกชุ่มด้วยน้ำเย็บเย็นที่น่าจะช่วยปลุกให้ตื่นจากภวังค์ แต่สำหรับชายคนนี้นั้นคล้ายจะทำให้หลับลึกยิ่งกว่าเดิม...

ณ ห้องหัวหน้าผู้ดูแลทวีปที่ 1

ภายในห้องทรงกระบอกที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางสิบห้าเมตร เพดานสูงจากพื้นประมาณสิบเมตร ที่กลางห้องมีบุษผมทองยาวประป่า ใบหน้าคมคาย สวมแว่นกรอบเงินทรงสี่เหลี่ยมเลนส์สีลึมนับดวงตาสีเขียวอ่อน สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเอ็ด เซนติเมตร อายุประมาณยี่สิบสี่ปี สวมชุดสีขาว นั่งอยู่บนเก้าอี้ทำงานสีขาว รอบด้านมีหน้าต่างหลายขนาดเกือบยี่สิบบาน ซึ่งแต่ละบานจะฉายภาพสรรพสิ่งที่เกิดขึ้นในทวีปรานิสเทีย

ชายผมทองกำลังจับจ้องไปยังหน้าต่างบานหนึ่งมันใหญ่ประมาณเจ็ดสิบนิ้วมีอักษรว่า ‘ผู้เล่นเมธัส’ อยู่มุมซ้ายบนของจอภาพ กำลังฉายภาพเทกะชินที่กำลังไล่สังหารจอมยุทธ์จำนวนมากด้วยดาบที่กลายเป็นสีดำเข้ม และใช้หอกเงินในมือซ้ายทิ่มแทงศัตรูอย่างไร้ความปราณี

“เฮ้อ! เมธัส คุณทำให้ผมตกใจจริงๆ นะเนี่ย” บุษผมทองเอนหลังคลี้อยมโหล่งอกหลังจากที่นั่งอึดอัดใจมานาน มือขวาที่แบอยู่ยกขึ้นจากที่เท้าแขนไปด้านหน้าเพียงกำมือลง หน้าต่างที่เคยใหญ่ถึงเจ็ดสิบนิ้ว ได้เล็กลงเหลือเพียงยี่สิบสี่นิ้ว เมื่อเลื่อนมือขวาไปด้านซ้าย หน้าต่างบานนั้นได้ขยับออกไปด้านซ้ายมือ “ไหน ขอดูหน่อยสิว่าคุณยังพอไหวไหม”

เพียงหมอมือขวาครั้งเดียว ก็ปรากฏหน้าต่างขนาดสามสิบหกนิ้วสามบาน โดยบานซ้ายสุดรายงานเกี่ยวกับระยะเวลาการฟื้นฟูชีพของสัตว์อสูรติดตามของเมธัส

บานตรงกลางบ่งบอกถึงทักษะพิเศษที่เมธัสสามารถใช้ได้ในเวลานี้ ส่วนบานขวาสุด
แจกแจงสิ่งของติดตัวทั้งหมดที่เมธัสมีในปัจจุบัน

“อืม...มีของเยอะขนาดนี้ สงสัยคงรอดตายนั้นแหละนะ” เขาหันซ้าย จ้องมอง
เมธัสที่กำลังกวัดแกว่งดาบอสุราเคื่องค์แสนสังหารผู้เล่นจำนวนมากอย่างต่อเนื่อง

ผู้ดูแลหนุ่มใช้มือขวาเปิดหน้าต่างสีขาวขนาดห้าสิบนิ้วขึ้นอีกบานซึ่งอยู่ห่าง
เกือบห้าเมตร แล้วพูดชัดถ้อยชัดคำ “ผมโยริล หัวหน้าผู้ดูแลทวีปที่ 1 ขอคำอนุญาต
เปิดภารกิจพิเศษปลดผนึกพลังของกุงนิริให้กับผู้เล่นเมธัสด้วยครับ”

หน้าต่างบานนั้นเรืองแสงวูบหนึ่ง แล้วปรากฏใบหน้าของรองผู้ดูแลสูงสุด
อูรีเอล สตรีผมทองยาวประบ่า นัยน์ตาสีน้ำตาล ที่ตาซ้ายมีแว่นทรงกลม เธอมีหน้าที่
ควบคุมการเปิดภารกิจพิเศษและการกิจลับในทวีปที่ 1

อูรีเอลขมวดคิ้วเล็กน้อย “โยริล ภารกิจนี้มันยังไม่สมควรแก่เวลามากเท่าไหร่”
สตรีผมทองหันซ้ายหันขวาแล้วพูดด้วยเสียงเป็นห่วง “ແຜ່ນເກົ່າທີ່ດູເຂົາມີຄ່ອຍພ້ອມລັກ
ເກົ່າໄກ່ເລຍນະ ໂອກາດສໍາເລັດໃນຕອນນີ້ມີນ້ອຍກວ່າ 10 ເປີເຣເັນຕ໌” ผู้ดูแลสาวมีสีหน้า
กังวลใจ “ฉันว่าผู้เล่นเมธัสยังไม่ควรจะทำภารกิจนี้หรอก”

โยริลใช้สมองเปิดหน้าต่างข้อมูลภารกิจพิเศษพลาถอธิบายอย่างสุภาพ “ผม
เองก็คิดว่าเขาในตอนนี้น่าจะไม่พร้อมที่จะรับภารกิจนี้เท่าไรนัก แต่จากระยะเวลาที่เขา
ได้ครอบครองหอกกุงนิริ มันก็อยู่ในขอบเขตของการปล่อยภารกิจนี้นะครับ”

เหล่าผู้ครอบครองสุดยอดศาสตราของเกม RWO ล้วนโดนภารกิจพิเศษกัน
ถ้วนหน้า ขอเพียงระยะเวลาครอบครองครบตามกำหนด ผู้ดูแลที่ควบคุมภารกิจ
เฉพาะก็จะเปิดภารกิจให้กับผู้เล่น เพื่อให้ผู้เล่นได้มีโอกาสปลดปล่อยพลังพิเศษของ
สุดยอดศาสตราเหล่านั้น

อูรีเอลที่เป็นน้องรองผู้ดูแลสูงสุดยอมเข้าใจกฎนี้เป็นอย่างดีพอครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง
ก็พยักหน้าพลาถบอก “ในเมื่อมันอยู่ในกฎของระบบ เราก็ไม่ควรที่จะไปคัดค้าน
เอาเป็นว่าฉันอนุญาตให้เธอเปิดภารกิจได้” สตรีผมทองซึ่งโน้มมาทางโยริลด้วยท่าที
จริงจัง “แต่ก่อนที่จะเปิดภารกิจต้องแน่ใจก่อนนะว่าจะไม่มีผู้ใช้บริการคนอื่นโดน
ลูกหลงจนเกิดความเสียหายไปด้วย”

“ไม่ต้องห่วงครับ ผมจะให้เวลาเขาได้พักหลังจากเสร็จศึกส่วนตัวกับผู้
บริการด้วยกันหนึ่งชั่วโมง” ผู้ดูแลหนุ่มใช้มือซ้ายเปิดหน้าต่างทรงกลมขนาดใหญ่ตาม

แนวนอนอยู่กึ่งกลางระหว่างเขากับอูรีเอล

วืง!!! จู่ๆมีเส้นสีเขียวถักทอเป็นสภาพภูมิประเทศจำลอง แล้วค่อยบังเกิดร่าง
สีทองหนึ่งร่างซึ่งอยู่กึ่งกลางร่างสีแดงนับร้อยที่กำลังดับหายไปทีละร่างสองร่าง

“หากมีผู้ให้บริการคนอื่นเข้ามาอยู่ในอาณาเขต ผมก็จะไม่เปิดภารกิจ” โยริล
ยิ้มพลาบไค้งกีระะ “อีกทั้งจะเตรียมผู้ดูแลสิบสองคนมาเป็นพยานในการเปิดภารกิจ
ตามกฎหมายของผู้ดูแลด้วยครับ”

“อืม...เป็นการเตรียมการที่ดีมาก” ผู้ดูแลสวมมงด้วยรอยยิ้มเธอหันมำก้าบ
“แล้วอย่าลืมเรียกพวกฉันมาดูด้วยล่ะ เพราะหัวหน้าผู้ดูแลสูงสุดมีคาเอลสนใจผู้ใช้
บริการคนนี้เป็นพิเศษ”

“ได้ครับ” พอโยริลรับคำ หน้าต่างที่ฉายภาพอูรีเอลก็อันตรธานไป
โยริลก้มหน้าหนึ่งเงียบอยู่ครู่หนึ่ง แล้วค่อยๆ เงยหน้าขึ้นพร้อมระเบิดเสียง
หัวเราะดังกึกก้องท้องทำงานของเขา “ฮ่าๆ นึกไม่ถึงเลยว่าเราจะมีโอกาสชนะการเดิม-
พันกับเจ้าแม็กซีได้ไฉนขนาดนี้” ผู้ดูแลหนุ่มหันมองชายขวาที่ยาวหนึ่ง ก่อนจะพูดอย่าง
ขบขัน “สงสัยคนที่เราต้องเรียกมาเป็นพยานต้องมีหมอนี่ร่วมอยู่ด้วยละมัง” ชายหนุ่ม
เบนสายตาไปยังหน้าจอที่มีเมธัส “หึๆ คุณเมธัส ช่วยตายหน่อยเถอะนะ เพื่อความ
ปลอดภัยในชีวิตของผม”

เขาเปิดหน้าต่างขึ้นอีกบานเพื่อติดต่อไปยังผู้ที่อยากเห็นฉากต่อสู้แสนสนุกผู้ที่
เป็นต้นคิดให้เขาต้องมาเล่นงานเมธัส...

“ตื่นเถิดเจ้าโรคจิต” เสียงไล่ต้อนขึ้นจากความมืดมืด

‘ใครนะ...’ ชายหนุ่มที่ยังสะลึมสะลือพยายามลืมตา ทว่าหนังตากลับหนักอึ้ง
จนลืมตาไม่ขึ้น

“ตาบ้านี้หน้าตายที่สุดตื่นสักทีสิยะ” เสียงที่เปี่ยมไปด้วยความโกรธแค้นดังขึ้น
กว่าเดิม

ชายหนุ่มยังไม่ได้สติตื่นไม่รู้สึกรับชันทันทีจากนั้นเป็นพิเศษ “หึๆ เรามันหน้าตาย
จริงๆ ลินะ”

“นี่ ถ้านายยังไม่ตื่น ฉันจะจับนายไปแก้ผ้าห้อยไว้บนต้นไม้ล่ะ”

‘เฮ้ย! แบบนั้นนอนตายก็ไม่หลับแน่ๆ’ เขาลืมตาโผลง เห็นใบหน้าขุ่นมัวของ

เทพธิดาอารีนาในชุดเทพสาวแห่งโอลิมปัสนั่งอยู่ด้านซ้ายของเขา ดวงตาสีฟ้าทอแว
ห่วยใย ชายหนุ่มที่อยากคลายความกังวลจึงเอ่ยอย่างขบขัน “อย่าเล่นเกมเปลื้องผ้า
คนนอนหลับสิ ยัยเทพธิดาโรคจิต...” เทพีแห่งสงครามใช้หมัดขวาซัดใส่หน้าท้องของ
เขาดังตบ ทำเอาเมธอสเพลอร์ร้องออกไป “อุ๊ป!”

“โอ้เมธอสบ้า กล้าทำให้เทพอย่างฉันเป็นห่วงแล้วยังมาลบหลู่ฉันอีกนั่นละ”
อารีนาเงื้อมัดขวาขึ้นมาพร้อมทำท่าจะต่อยอีกครั้ง “เดี๋ยวก็ฆ่าทิ้งซะเลย”

“พอก่อนอารีนาผมยอมแพ้แล้ว” ชายหนุ่มเร่งพูดพร้อมกวาดตามองรอบด้าน
เห็นเพดานสีขาวของเพนทักซ์หลังคาทรงสามเหลี่ยมขนาดกว้างสี่เมตร ยาวสี่เมตร สูง
สองเมตร ส่วนเขานอนอยู่ตรงกลางของเพนทักซ์

ฮา!!! เสียงสายฝนยังคงดังอยู่รอบด้านกลิ่นชื้นของอากาศทำให้เขารู้สึกสดชื่น
แค่ยืนหายใจความเจ็บปวดของกล้ามเนื้อก็เล่าปลาไปทั่วเสียแรงแทบจะ
ไม่เหลือ เขาทำได้เพียงฝันเอนศิริระฆังมองไปยังทางออกของเพนทักซ์ที่อยู่ปลายเท้า มี
รถนักโทษจอดด้านนอกห่างจากเพนทักซ์ประมาณสองเมตร

‘ศัตรูอาจปรากฏได้ทุกเมื่อต้องรีบฟื้นตัว...อุ๊ป!’ พอคิดจะโคจรพลังลมปราณ
ศิริระฆังปวดแปลบจนสติเกือบจะดับวูบ เขาวางศิริระฆังบนพื้นเพนทักซ์ ดวงตาเริ่ม
พร่ามัว “นี่มันเกิดอะไรขึ้น”

“เมื่อกี้นายคลุ้มคลั่งใช้พลังความชั่วร้ายไล่สังหารผู้คนไปจนหมดสิ้น” อารีนา
ชะงักหันมามองดูเขา มือขวาของเธอวางลงบนหน้าผากของเขาพร้อมแผ่พลัง
ลมปราณรักษา ทำให้ร่างกายของเขาเริ่มรู้สึกหายเจ็บปวด ถึงการกระทำจะดูอ่อนโยน
ทว่าน่าเสียดายกลับเต็มไปด้วยความโกรธ “แถมในตอนนั้น ถึงฉันจะตะโกนไปขนาดไหน
นายก็ไม่ยอมตื่นอีกต่างหาก แล้วก็...”

เทพสาวเอี้ยวตัวไปทางด้านหลังก่อนจะหันกลับมาพร้อมถือหอกเงินมาจ่ออยู่
เบื้องหน้าของเขา ใบหอกเริ่มเข้ามาใกล้หน้าของเขาเรื่อยๆ ก่อนจะดีดศิริระฆังของเขา
เกิดเสียงดังโป๊ก

“นายใช้เฮเลนกวัดแกว่งไล่ล่าผู้คนอย่างกับคนบ้าจนเธอสับสนหมดไปเลย”
เสียงขุ่นเคืองของเทพสาว

ชายหนุ่มเพ่งมองหอกเงินที่ไล่ประกายราวกับไม่มีชีวิต ทำเอาเขารู้สึกเป็นห่วง
เช่นกัน

อาธินำใช้สองมือประคองหอกเงินขึ้นแนบหูพร้อมพูดด้วยเสียงห้วนโย “ฉันไม่ได้ยินเสียงของเรอนานแล้วด้วย” เธอหันมาส่งตาเขียวใสเขา “นายรีบเปลี่ยนเธอเป็นมนุษย์เร็วเข้าซี”

เขารีบปฏิบัติตามคำสั่ง เปลี่ยนอาวุธเทพเป็นหญิงสาวผมเงินผู้งดงามและบอบบางสวมชุดผ้าคลุมขาวลายเมฆแดงขลิบทอง เรอนอนอยู่ในอ้อมแขนของอาธินำ ทว่ายังคงสลบไสลไม่ได้สติ

“เฮเลนตื่นสิ...” อาธินำเขยิบถอยหลัง วางร่างของเฮเลนนอนลงพยายามปลุกเธอด้วยเสียงนุ่มนวล “เฮเลนไหวมั๊ย”

เมธัสเริ่มครุ่นคิด ‘อิม...ทำไมทักษะพื้นพลังไม่ฟื้นฟูเร็วแรงให้กับเราละอย่าบอกนะว่าเราเพลอใช้ไปแล้ว แล้วเราหมดสติตั้งแต่เมื่อไหร่กันนะ’ ชายหนุ่มยืนกายขึ้นพบว่าไม่มีเงาของผู้คน ที่แน่ๆ คัดรุคงจะตายหมดแล้วสินะ ไม่งั้นเราคงไม่มีโอกาสมานอนอยู่ในเต็นท์แบบนี้...แล้วมันเกิดอะไรขึ้นล่ะ’

‘ฮ่าๆ ก็เรื่องตึ่นะลึๆถือข้าท่านเพิ่งจะล้างหารมนุษย์ไปถึงสองพันห้าสิบหกชีวิตในคราวเดียว ข้าประทับใจเป็นอย่างมากที่ท่านสละชีวิตข้าต่อสู้ แม้ท่านจะเอนั่งหนุนนั้นมาแทบคนละบั้ง ข้าก็ไม่ว่าอะไรหรอก เทอๆ’

ชายหนุ่มหันมองไปยังมือขวาที่ยังคงกำดาบอสุราเคื่องแค่นอยู่โดยไม่ตัว “อ้าว! ดาบอสุราเคื่องแค่นยังอยู่ในมือของผมงั้นหรือ”

“ฉันจะไปรู้ละอะ” เทพสาวดู

เขาหันมองไปด้านซ้าย เห็นอาธินำพาร่างของเฮเลนไปนอนห่างจากเขาเกือบหนึ่งเมตร ก่อนจะข้ามมานั่งอยู่ด้านซ้ายมือพลงซึ่งไปยังดาบอสุราเคื่องแค่น

“ฉันพยายามดึงดาบปีศาจออกจากมือของนายไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง แต่ดึงไม่ออก”

อาธินำหันมาส่งตาเขียวปัด “ทีเฮเลนนายกลับโยนเธอทิ้งอย่างโง่เง่า ถ้าไม่ใช่เพราะฉันตาดี ป่านนี้เธอยังคงอยู่ในกองโคลนอย่างแน่นอน” เทพสาวหันหน้ามองไปยังเฮเลน “นี่ถ้าหากเธอจำได้จะต้องเสียใจมากเลยนะเจ้ามนุษย์ชั่ว” เธอหันกลับมาจ้องหน้าเขาพร้อมกอดอก “คราวนี้รู้ถึงความเลวร้ายของตนเองแล้วก็อย่ามารบกวนเวลาฉันปลุกเฮเลนอีกล่ะ”

เขารีบพูดอย่างสุภาพที่สุด “ครับๆ คุณเทพีอาธินำผู้สูงศักดิ์ เทพธิดาที่แสนใจดี อ่อนโยน น่ารัก น่าทะนุถนอม”

เทพสาวผู้กำปั่นมาทำอะไรสักอย่างของเขาก่อน เขาก็รีบหุบปากสนิทเธอส่ง
สายตาอีกครั้งก่อนจะหันไปนั่งปลุกอาวุธวิญญาณสาวด้วยเสียงหวานใส

เมธัสได้แต่ถอนใจ ‘เฮ้อ! แล้วทำอย่างไรที่เราที่อดชะงัดนั้นจะได้กลายเป็น
ท่อนไม้แบบนั้นละ แถมยังลืมหึงเก็บเฮเลนมาด้วย ชักงั้นแล้วสิ’

‘ฮ่าๆ ผู้ถือข้า ท่านอย่าไปคิดมาก’ เสียงระรินของดาบสุราเคื่องเค้น ‘ก่อนที่
ท่านจะหมดสติ ท่านได้ใช้ทักษะพิเศษบางอย่างที่ติดตัวของข้า เลยสู้ละใจขนาดนี้’

‘ทักษะพิเศษอะไรี’ เขากถาม

‘ห้วงภวังค์แห่งโทสะ ที่ทำให้ท่านสลบในขณะที่ปลดปล่อยความโกรธเกลียด
ขั้นสูงสุด’ อีกฝ่ายตอบกลับมาด้วยเสียงยินดี ‘กับสู้จนตัวตาย ที่จะทำให้ท่านต่อสู้
อัตโนมัติแม้จะหมดสติไปแล้วก็ตาม’ ดาบจอมซ่าวันระยสะก่อนจะพูดต่ออย่าง
สนุกสนาน ‘สุดท้ายคือ เป็นหนึ่งเดียวกับดาบ ที่ทำให้ข้าไม่มีวันหลุดออกจากมือของ
ท่าน แม้ท่านจะตายไปก็ตาม ฮ่าๆ’

เมธัสได้แต่ถอนใจกับอาวุธอันแสนจะยอดเยี่ยมที่ช่วยให้เขาต่อสู้ได้แม้ยาม
หลับ ‘อืม...มันก็มีดีเยอะเหมือนกัน แล้วผมจะเก็บนายได้หรือยังละในตอนนี้’

‘ได้สิ! เก็บใส่แหวนแบบเดิมก็ได้ เดี่ยวข้าก็กลับเข้าไปในฝักดาบเองแหละ’
เสียงสดใสของดาบสุราเคื่องเค้น ‘แต่เรื่องที่ท่านสมควรทำให้ไวที่สุดคือหาอาหารกิน
มิเช่นนั้นท่านอาจจะหิวตายได้นะ ผู้ถือข้า’

เมธัสนึกถึงความทรงจำเมื่อครั้งอดีตตอนที่ตนเองโหมฝึกตีอาวุธชนิดลึกลับ
ลึมนอนจนเกือบตาย เขารีบเก็บดาบสุราเคื่องเค้นใส่แหวนคลังเทพศาสตรา แล้ว
หันซ้ายไปตะโกนสุดเสียง “อาธิน่าครับ ช่วยป้อนอาหารให้ผมที ไม่งั้นผมตายแน่ๆ”

อาธิน่าหันซ้ายมองมาด้วยหางตา ชายหนุ่มจึงรีบส่งสายตาอ่อนนวลทว่าเธอ
กลับแลบลิ้นใส่เขา “เบเร! ใครจะยอมดูแลนายขนาดนั้นละ ไวร้อให้เฮเลนฟื้นมาดูแล
นายก็แล้วกัน”

“อ้าก! แบบนั้นผมอาจจะตายก่อนก็ได้ ขอร้องละครับ โปรดช่วยชีวิตผมที”
เขากะพริบตาปริบๆ

อาธิน่ากลอกตาลึกนัยรอยยิ้มของเทพสาวเจ้าเล่ห์พลันปรากฏขึ้น “ก็ได้แต่
นายจะต้องลืมเรื่องที่ดินแปลงทำทางเกงนายขาด เข้าใจไหม”

ในเมื่อเป็นเรื่องเล็กน้อย ชายหนุ่มก็รีบขานรับ “ได้เลย”

“ซึ่งกล่าวคำสัญญาไว้ฟังก่อนสิ” อาธิน่าหันมาพร้อมพูดเสียงหวาน “นับแต่นี้เป็นต้นไป ผมจะจดจำเพียงว่าผมได้พบกับท่านอาธิน่า และด้วยความนับถือจึงกราบขอรับรองให้ท่านอาธิน่าเดินทางด้วยกัน”

“โอโฮ! นี่มันบิดเบือนมากไปแล้วอาธิน่า” เขาโผล่ออกไป

“หึๆ” เทพสาวใช้มือซ้ายล้วงเข้าไปในกระเป๋าคาดเอวสีขาว หยิบกล่องอาหารสีชมพูออกมา เพียงเปิดฝากล่องออก กลิ่นหอมของอาหารก็โชยออกมาจนท้องของเขาร้องดังโครกคราก อาธิน่าส่งยิ้มละไม “จะพูดมัยเจ้ามนุษย์”

“เมื่อโดนบังคับแบบนี้พูดก็ได้” ชายหนุ่มที่หิวจนแทบจะสิ้นสติเร่งกล่าวตามที่เธอขอ แล้วรีบพูด “รีบป้อนสิ”

“ไม่ต้องเร่งหรอกแล้วนายอนแบบนี้จะกินสะดวกหรือ” เทพสาวคลี่ยิ้มรำใจ เธอวางกล่องอาหารไว้ด้านซ้ายมือ แล้วใช้มือขวาหยิบหมอนใบใหญ่สามใบจากกระเป๋าคาดเอวมาหนุนหลังและศีรษะของเขาเพื่อให้เขากินอาหารสะดวกขึ้น จากนั้นค่อยใช้มือขวาหยิบตะเกียบคืบไถ่อย่างออกมาชิ้นหนึ่ง “หนูน้อย รีบอ้าปากสิจ๊ะ อ้าม!”

“อ้าม!” พอเนื้อไก่เข้าปาก เขาก็รีบเคี้ยวอย่างมีความสุข รสชาติของไถ่ย่างละลายอยู่ในปาก ชายหนุ่มคิดว่า ‘นี่สินะ...ความสุขของชีวิต’ พอกลืนเข้าไปเสร็จก็รีบอ้าปากต่อ “อ้าม!”

อาธิน่าป้อนอาหารเขาต่ออย่างสนุกสนาน ใบหน้าของเธอฉายไปด้วยความสุข เธอเอ่ยขึ้น “อิม...วันนี้ฉันอารมณ์ดี ฉันจะร้องเพลงให้นายฟังก็แล้วกัน ลัลล้า”

ชายหนุ่มได้ยินเสียงของเธอจึงเอ่ยชมด้วยความนับถือ “อิม...เสียงของอาธิน่าไม่เลวเลยนะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว” เทพสาวยิ้มรึ้นก่อนจะร้องเพลงพร้อมป้อนอาหารเขาต่อไป ขณะกำลังเคี้ยวไถ่ก็พลันนึกถึงเสียงของอลิเซียเลยโผล่ขึ้นมาว่า “แต่หาเสียตายยังสู้อลิเซียไม่ได้...” ทันใดนั้นเองไถ่ถูกยัดใส่ปากของเขาอย่างกะทันหัน “อู๊ป!”

อาธิน่าไม่มียิ้มบนใบหน้า เธอแค้นเสียงเย็นชา “ซิ! ปากเสียแบบนี้เอาไถ่ยัดปากเลยไป”

เมื่อไถ่ชิ้นก่อนไม่ทันจะเคี้ยวเสร็จเทพสาวยัดไถ่อย่างชิ้นใหม่ใส่ปากของเขาตามไปอีกชิ้น ก่อนจะเปลี่ยนเป็นป้อนอาหารให้ช้างลง เมธัสลอบคิด ‘โอ! นี่สินะ ที่เรียกว่าปลาหมอตายเพราะปาก’

เมธัสในร่างเทวะชินเริ่มนั่งกินข้าวด้วยสองมือซึ่งตอนนี้กลับมามีเรี่ยวแรง

ดังเดิม ส่วนสายตาก็คอยชำเลื่องอาธินาที่นั่งดูบศึระะของเฮเลนบนตักของเธอ

อาวุธเทพสาวยังไม่ฟื้นจากการหลับไหล แม่เธอจะหลับไปนานกว่าครึ่งชั่วโมง

เมธัสจึงใช้เวลานี้สำรวจดาบอสุราเคื่องแค่นที่พัฒนาขึ้นมาอีกหนึ่งชิ้น

ดาบอสุราเคื่องแค่น อาวุธระดับ 15 (ปัจจุบัน ไร้ธาตุ)

พลังโจมตี 1,000,000 - xxx

เพิ่มสถานะทุกอย่าง xxx (ตามพลังด้านลบที่ผู้ถือบรจุลงไปในอาวุธ)

ทักษะพิเศษ

เพิ่มค่าความกดดัน ทำให้ศัตรูเคลื่อนไหวไม่ได้ จนถึงขั้นสลบ

ฝ่าวิญญาณเทพ พลังทำลาย 1,000 ล้านหน่วยมีโอกาสทำให้พลังป้องกัน
ของเป้าหมายลดลง 10% ใช้ได้ทุกๆ 10 นาที เสียพลัง
ลมปราณ 1 แสนหน่วย

ห้วงกว้างแห่งโศสะ ผู้ใช้จะเพิ่มพลังโจมตีถึง 50% แต่มีโอกาสสลบได้ในขณะ
ที่ปลดปล่อยความโกรธเกลียดขั้นสูงสุด

สู้จนตัวตาย ผู้ใช้จะต่อสู้อัตโนมัติเมื่หมดสติค่าความเหนื่อยล้าจะ
เพิ่มขึ้น 1% ในทุกการกระทำ

เป็นหนึ่งในเดียวกับดาบ อาวุธไม่มีวันหลุดมือตลอดกาล

‘ฮ่าๆ ท่านผู้ถือข้า ท่านพร้อมที่จะไปอาละวาดต่อหรือยัง หากท่านลังการผู้คน ให้มากกว่านี้ ข้าก็จะมีแรงแกร่งมากขึ้นเรื่อยๆ’

ดาบอสุราเคื่องเค้นสุดแสนระริกระริความคึกคักอยากต่อสู้ของมันส่งผ่านมาถึงจิตใจ ทำให้เมธัสรู้สึกลอยากออกไปหาศัตรูมาสังเวคมดาบสักชุดหนึ่ง ถึงกระนั้นเขาไม่ใช่คนที่ชื่นชอบการฆ่าฟันอย่างไรเหตุผล จึงเก็บมันใส่ฝักเพื่อให้หยุดส่งจิตสังหารซึ่งก็ช่วยให้เทพอาธิน่าเลิกสงดาเขียวใส่เขา

“แหม คุณอาธิน่าที่เคารพ ผมทำอะไรให้คุณโกรธอีกหรือครับ” เขาคลี่ยิ้มมุมให้กับอีกฝ่าย

“ซิ! ไม่ต้องมายุ้มประจบเลยเจ้ามนุษย์ ฉันก็แค่นี้กว่านายจะหลงไปกับพลังของอาวุธแบบพวกปีศาจนั้นแหละ” เทพธิดาสาวหันไปจ้องมองเฮเลนด้วยสายตาเศร้าสร้อย “แบบที่นายเอาเธอไปประหัตประหารกระทั่งคนที่พยายามหลบหนี นายในตอนนั้นแทบจะไม่ต่างไปจากพวกปีศาจร้ายเลยสักนิดเดียว”

เมธัสเข้าใจในบัดดล เพราะเขาอยู่ร่วมกับเทพสาวมาระยะหนึ่ง จึงทราบว่ามีอีกฝ่ายเป็นคนที่ยึดติดในเรื่องการต่อสู้โดยตรงไปตรงมา และจะไม่ไ่ละลำดับที่อ่อนแอกว่าอย่างเด็ดขาด เว้นเพียงแต่ตอนที่เธอจุนเจียวเท่านั้นถึงจะหันมาอาละวาดใส่เขา

เขาคลานเข้าไปนั่งด้านขวาของเฮเลน สองมือกุมมือของอาวธวิญญานสาว พลังทดลองส่งพลังลมปราณกรุยซึพจรที่ตีบตันและรักษาก็ฝ่าย แต่แล้วก็ต้องอุทานด้วยความงุนงง “เฮเลนไม่มีอาการผิดปกติอะไรเลยนี่นา แถมไม่มีอาการเหนื่อยล้าหรือบาดเจ็บภายในสักนิดเดียว” ชายหนุ่มหันมองอาธิน่า “แล้วทำไมเธอยังไม่ตื่นอีกล่ะ”

“นี่นายคิดว่าฉันนั่งเฉยๆ มาตั้งแต่ตื่นหรือไง” เทพสาวส่งสายตาเคืองใส่เขา “ฉันทดลองฟื้นพลังและทำทุกอย่างที่ทำได้ตั้งแต่เมื่อก็แล้ว เลยต้องมานั่งปวดหัวอยู่นี้ไงว่าทำไมเธอถึงยังไม่ฟื้น”

เมธัสลองใช้มือซ้ายลูบใบหน้าของเฮเลน ใช้ทักษะเมตรหยินหยางตรวจสอบจุดซึพจร และเปิดหน้าต่างสถานะของสัตว์อสูรอย่างถี่ถ้วน แต่กลับไม่พบอาการผิดปกติของเฮเลนเลยสักอย่างเดียว หากจะมีปัญหาที่ต้องเป็นผลพวงบางอย่างจากระบบ หรืออาจเกิดจากการใช้ศาสตรามารพร้อมกับศาสตราเทพ เลยทำให้เกิดผลกระทบบางอย่างที่ระบบมีอาจคำนวณได้

‘วอร์ละ หรือว่าเราต้องออกจากโลกใบนี้ไปแจ้งผู้ดูแลให้ช่วยตรวจสอบความ

ผิดปกติของเฮเลน'

อาธิน่ามองเขาด้วยแววตาลัดกลุ้ม เธอพูดเสียงแผ่ว "รู้ถึงความลำบากใจของฉันแล้วใช่ไหมละ" ดวงตาสีฟ้าทอแวววาวเช่นเดียวกับน้ำเสียง "หากเพื่อนของฉันเป็นอะไรไป นายไม่ได้ตายดีแน่ๆ เจ้ามนุษย์"

เขายิ้มแห้งๆ "ไม่ต้องห่วงนะ ผมรู้วิธีการเฮเลนอยู่แล้ว แต่เราต้องกลับบ้านก่อน" ชายหนุ่มมองไปยังเฮเลน "ผมจะทำให้เธอฟื้นสติกลับมาอย่างแน่นอน"

"ฮึ! ขอให้มันจริงเถอะ" อาธิน่าหันหน้าไปทางซ้ายพลางขมวดคิ้วด้วยความไม่พอใจ

'สงสัยคราวหน้าเวลาใช้อาวุธต้องระวังหน่อยแล้วเนี่ย! ไม่ถึงเลยว่าจะมีขีดจำกัดการใช้งานเกี่ยวกับอาวุธแบบนี้ ฮือ...' เมธัสถอนหายใจ มือขวากุมมือเฮเลนแน่นขึ้น "ขอพนึก..."

'เจ้านายคะ เฮเลนรู้วิธีแก้คำสาปของตัวเองอยู่แล้ว' จู่ๆ เสียงของเฮเลนพลันดังขึ้นในศีรษะของเขา 'ไม่ต้องลำบากเจ้านายหาวิธีหรอกค่ะ'

เขายิ้มด้วยความโล่งอก "เฮเลนฟื้นแล้วอย่างนั้นหรือ"

อาธิน่าหันมามองใบหน้าสตรีผมเงินบนटक แล้วเงยหน้ามาทวาดใส่เขา "ไหนบอกว่าเธอฟื้นไง สงสัยการหลอกคนอื่นจะเป็นธาตุแท้ของนายสินะ"

"ปะ...เปล่าละนะ เมื่อไหร่เฮเลนคุยทางจิตกับผมจริงๆ" เมธัสรีบยกนิ้วชี้มาเคาะขมับของเขาแล้วหันไปบอกกับเฮเลน "นี่เฮเลน ช่วยส่งกระแสจิตกับอาธิน่าหน่อยสิ"

"ทำไมได้ค่ะเจ้านาย การส่งกระแสจิตของฉันทำได้เพียงระหว่างฉันกับผู้ที่ทำพันธสัญญาเท่านั้น" เสียงเฮเลนดังขึ้นอีกครั้ง

เขากลืนน้ำลายแล้วรีบอธิบายให้อาธิน่าฟัง ซึ่งเธอเองคล้ายจะเข้าใจในเรื่องนี้ มือขวาบอบบางลูบศีรษะของอาวรุทวิญญูณเทพสาวอย่างอ่อนโยน "เฮเลน เธอรีบบอกวิธีการกับตานี้เร็วๆ สิ"

เมธัสพูดเสริม "ใช้รีบบอกมาเลยต่อให้ต้องไปล่าสัตว์สุรทั้งสามทวีปก็จงทำ"

อาธิน่าหันมามองเขาด้วยสายตาขอบคณพลางชื่นชมความโกรธและขุนช่องใจในแววตาลดลงไปไม่น้อย

เฮเลนเริ่มบอกวิธีแก้ไข "มันเป็นพิธีศักดิ์สิทธิ์ในตำนานเกี่ยวกับเรื่องผู้กล้าหาญที่ช่วยเหลือเจ้าหญิง..."

เมธัสพูดพลางพยักหน้า “อ้อ! พิธีกรรมในตำนานนั้นแหละแถมยังเป็นเจ้าหญิง
ชะด้วย คงต้องไปสังหารสัตว์อสูรสินะ” เขาพูดอย่างหนักแน่น “ไม่ต้องห่วง ต่อให้
ต้องไปสู้กับโอดินผมก็พร้อมที่จะทำ”

เฮเลนมีน้ำเสียงตกใจ “ไม่ถึงขนาดนั้นหรอกค่ะเจ้านาย”

“อ้าว! จึงต้องสังหารสัตว์อสูรตัวไหนล่ะ” เขายกสองแขนมากอดอกพลาง
ไต่ตรงก่อนจะโพล่งขึ้น “หรือว่าเป็นซูล...” ทันใดนั้นเขาเร่งหันซ้าย “แหม ผมแค่
พูดเล่นนะคร้าบอาชีนา”

“นั่นก็ได้ว่ะอะไรสักหน่อย” เทพีแห่งสงครามจ้องตาเขาเขม็งพลางพูดอย่าง
จริงจัง “ต่อให้นายต้องไปสังหารซูล แต่ถ้าช่วยเธอได้ก็ทำไปสิ มันก็แค่เรื่องเล็กๆ เอง”

เขายิ้มกับความดีใจของเธอ “อะ...เอ่อ...แต่คุณอาชีนาเคยโกรธเรื่องที่ผม
ถล่มสวรรค์ไปรอบนี้ไม่ใช่หรื” ชายหนุ่มถามด้วยความแปลกใจ “แล้วไหนตอนนี่ถึง
บอกให้ทำได้ง่ายๆ ละครับ”

“ซี เรื่องตอนนั้นกับเรื่องในตอนนี้มันไม่เหมือนกันสักหน่อย” อาชีนามีสีหน้า
รำคาญ “แถมฉันเองก็เพิ่งจะรู้ว่าโลกมันเปลี่ยนแปลงไปแล้ว อีกอย่างหนึ่ง” เทพสาว
พริ้มตาหลับ สีหน้าอ่อนโยน เสียงของเธอนิ่มนวล “พวกเราเหล่าทวยเทพแห่งโอลิมปัส
ต่างพร้อมที่จะสละชีพเพื่อพวกพ้อง” เธอลิ้มตาขึ้นพร้อมพูดน้ำเสียงจริงจัง “หากชีวิต
ของฉันสามารถช่วยเฮเลนได้ ฉันก็พร้อมจะพลีชีพยะ”

เมธัสยิ้มพลางพูดอย่างชื่นชม “ผมนึกไม่ถึงเลยว่าอาชีนาจะเป็นคนยอมเสียสละ
เพื่อเพื่อนถึงขนาดนี้”

เทพีแห่งสงครามหันขึ้นสีเล็กน้อย เธอเบือนหน้าหนีพลางพูดอย่างหงุดหงิด
“นายก็รีบฟังวิธีแก้จากเฮเลนเถอะ”

“เฮเลนบอกมาได้เลย” เมธัสก้มหน้ามองสตรีผมเงิน “ผมจะพยายามเต็มที่
อย่างแน่นอน”

“วิธีนั้นไม่ต้องเสียสละชีวิตของใครทั้งสินะ” เฮเลนรีบไปครุ่นหนึ่งแล้วเริ่ม
พูดต่อ “เพราะพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ที่แท้จริงจะต้องเต็มไปด้วยความเชื่อมั่น ความรัก
และศรัทธาจากจิตใจ” เสียงของเธอเปี่ยมไปด้วยความสุข “มันเป็นวิธีที่เปี่ยมไปด้วย
ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง...”

เขาพยักหน้ารับฟังพลางหันซ้ายไปบอกกับอาชีนา “พวกเราไม่ต้องไปฆ่าใคร

ทั้งนั้นนะอาธิน่า”

เทพีแห่งสงครามถอนหายใจด้วยความโล่งอก “ฉันต้องทำอะไรละนายฟังจนจบหรือยัง”

“ยังแต่รู้สึกว่าจะเป็นพิธีกรรมที่ได้ทำกันเลยทีเดียวใช้ไหมเฮเลน” ชายหนุ่มก้มหน้ามองหญิงสาวผมเงิน

“ใช้ค่ะ มันเป็นเรื่องง่ายๆ เพียงแค่เจ้านายถ่ายทอดความอบอุ่นจากใจจริงให้กับฉันผ่านการกุมมือ โดยจะต้องให้เทพธิดาอีกคนกุมมืออีกข้างของฉัน และเจ้านายต้องกุมมือเธอด้วยค่ะ”

เมธัสบอกกับอาธิน่าโดยพลัน เทพีแห่งสงครามรีบหยิบออก วางศีรษะของเฮเลนลงบนพื้น แล้วไปนั่งอยู่ด้านซ้ายมือของสตรีผมเงิน เธอกุมมือเฮเลนและเงยหน้าขึ้นมามองเขา

“เร็วสิ” อาธิน่าเร่ง ชายหนุ่มจึงเลื่อนมือซ้ายขึ้นไปกุมมือของเธอ “อย่ากุมแน่นักสิ”

“เอ๊ะนี่ผมแค่จับธรรมดาเองนะ” เมธัสบอกก่อนจะคลายมือออกเล็กน้อย พอเห็นเทพสาวไม่เอื่อยวาจาได้อีก เขาก็ก้มหน้าลงไปถาม “ขึ้นต่อไปละเฮเลน”

“อืม...ต่อไปก็เป็นการดำเนินพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์ขั้นสุดท้าย” เฮเลนตอบอย่างตะกุกตะกักคล้ายไร้พลัง ทำเอาเขาเริ่มเป็นห่วง อาวุธวิญญาณเทพสาวเริ่มเอื่อยต่อ “ที่เรียกว่า แสดงพันธะแห่งความรัก นั่นก็คือการให้เจ้านายกับอาธิน่าจูมพิตกันนานหนึ่งนาทีเดียว”

เขาเงยหน้าขึ้นด้วยความตกใจ “หา! ให้ผมจูบกับอาธิน่าหนึ่งนาทีเดียวนะ”

อาธิน่าที่ได้ยินต้องชะงักไปชั่วครู่สองแก้มแดงช้ำพลางทวาด “นี่! เจ้าข้ากมนายกำลังหลอกฉันอยู่ใช่ไหม” มือขวาของเธอยกขึ้นทำท่าจะตบหน้าเขา “ไม่มีทางที่ฉันจะยอมทำแบบนี้แน่ๆ”

เมธัสรีบปล่อยมือสองเทพธิดาแล้วถอยห่างออกจากรัศมีฝ่ามือของเทพสาวโดยพลัน “ไม่ละ ผมแค่พูดตามที่เฮเลนบอกทุกอย่างจริงๆ” ชายหนุ่มรีบพูดสิ่งที่น่าจะช่วยให้เธอหายโกรธ “แถมผมเองก็ไม่ได้อยากจูบคุณอยู่แล้ว”

อาธิน่าล้มปากแน่นแล้วกัดฟันพูด “นี่นายกำลังบอกว่าฉันไม่สวยไม่น่าพิศโฉมใช่ไหม เจ้ามุนษย์”

‘เฮ้ยๆ บอกว่าจะจูบก็โกรธ พอบอกว่าไม่อยากจะจูบก็โกรธอีก อารมณ์ของเธอจะแปรปรวนไปไหมเนี่ย’ เขานึกในใจก่อนจะรีบกระแอมไอ “อะแหม่ ผมไม่ได้เจตนาพูดแบบนั้นหรอกครับ”

“แล้วเจตนาอะไร” เทพสาวถามเสียงขุ่น

“ผมรู้ว่าอาธิน่าเป็นเทพีผู้สูงศักดิ์มนุษย์เช่นผมย่อมมีสมการลัคน์ลัสม์ฝักปากอันบริสุทธิ์ของท่าน” ชายหนุ่มรีบนั่งคุกเข่า สองมือชูไปเบื้องหน้า บั้นรอยยิ้มนุ่ม “เหนือสิ่งอื่นใด ท่านคือเทพีที่ผมตั้งใจจะเคารพบน้อม จึงไม่คิดทำให้ท่านมีมลทินด้วยร่างกายอันแปดเปื้อนของกระผม”

อาธิน่ามีสีหน้าอ่อนคลายลงก่อนถามเสียงหนัก “แล้วที่นายพูดมาก่อนหน้านี้เป็นจริงหรือไม่เจ้ามนุษย์”

เมธัสกลืนน้ำลายอีกใหญ่ แล้วก้มหน้าไปถามเฮเลน “เฮเลนครับ เรื่องเมื่อครู่นี้เป็นจริงใช่ไหม พอดำเนินพิธีกรรมเสร็จ เฮเลนจะตื่นขึ้นมาจริงๆ ใช่ไหม ไม่ได้หลอกกันนะ”

อาวรุณญญานเทพสาวตอบเสียงเศร้า ‘เฮเลนไม่หลอกเจ้านายหรอกค่ะ ขอเพียงเจ้านายจูบกับอาธิน่า เฮเลนจะต้องหลุดออกจากคำสาปนี้แล้วลืมตาตื่นขึ้นอย่างแน่นอน’

เขาสูดลมหายใจเข้าเต็มปอด ก่อนจะพูดอย่างท้าวทัญ “ผมขอยืนยันว่านี่เป็นเรื่องจริง ผมจะขอใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน หากเฮเลนไม่คืนสติ” ชายหนุ่มขู่นิ้วหัวแม่มือ แล้วเลื่อนปาดคอจากด้านขวาไปยังด้านซ้าย “ผมก็พร้อมที่จะฆ่าตัวตายในทันที”

อาธิน่าสัปดาเขาคูหนึ่ง แล้วพูดเสียงราบเรียบ “งั้นก็ถือว่านายโชคดีก็แล้วกันที่จะได้จุมพิตฉัน” เธอใช้มือขวากุมมือซ้ายของเฮเลนพร้อมทวาด “เอ้า รีบๆ มาทำให้เรื่องนี้มันจบสิ”

เขาคลานเข้าไปจับมือขวาของเฮเลน แล้วประสานสายตาแน่วแน่ของอาธิน่า “พร้อมหรือยังครับ”

แม่เทพธิดาสาวจะส่งมือซ้ายที่ร้อนผ่าวมาให้เขาจับพลางพยักหน้าด้วยท่าที่สงบนิ่ง ทว่าสองแก้มที่แดงระเรื่อและการหลบสายตาย่อมแสดงความรู้สึกเขินอายอย่างชัดเจน

“งั้นช่วยยื่นหน้าเข้ามาใกล้หน่อยสิครับอาธิน่า” เขายื่นหน้าเข้าหาอีกฝ่ายเล็กน้อย

“หลับตาก่อนสิ” อาธิน่าเอนหลังหลับด้วยวงหน้าที่แดงเข้ม “ตามปกติ ก่อนที่จะจูบกันต้องหลับตาไม่ใช่หรือ”

เมื่อเห็นหัวไหล่บอบบางสะท้านไหว มือของเธอสั่นระริก ขายหนุ่มจึงโน้มกายมาพร้อมปิดตาในทันใด “แบบนี้ใช้ได้หรือยัง”

“อืม...ค่อยๆ เข้ามาใกล้ๆ นะ” เสียงเอียงอายของเทพสาว “แล้วอย่าลืมตาเด็ดขาดละ ไม่งั้นฉันจะโกรธนายไปชั่วชีวิต”

“ฮ่าๆ ได้ครับ คุณอาธิน่า” เขาโน้มตัวไปข้างหน้า

“อย่าหัวเราะสิ” เสียงแรงแอนของเทพีแห่งสงคราม

“จะหยุดเดี๋ยวนี้แล้ว คุณอาธิน่าล่ะหลับตาหรือยัง”

“นี่นายแอบลืมหายอย่างนั้นหรืเจ้าคนขี้โกง” มือซ้ายของหญิงสาวบีบมือเขาแรงขึ้น

“อ้าว! เดาถูกด้วยแฮะ” ถึงเขาจะปิดตาตามที่เธอสั่ง แต่ก็แอบใช้วิชาเนตรพิชิต

ดาราและเนตรหยินหยางตลอดเวลา เพราะเขาเองก็ไม่ว่าในตอนที่กำลังดำเนินพิธีกรรมอันศักดิ์สิทธิ์นี้ จะมีศัตรูคนใดบุกเข้ามาอีกหรือไม่ เลยทำให้เขาสามารถเห็นเงาร่างของอาธิน่าที่กำลังโคจรพลัดลมปราณธาตุน้ำเพื่อเพิ่มความเจี้ยนให้กับตนเอง จิตปราณที่มีรูปเป็นก้อนขนาดเล็กเท่ากำมือกำลังกระเพื่อมไปมา มันบ่งบอกว่าจิตใจของเธอกำลังกระสับกระส่าย

อาธิน่าสุดลมหายใจเข้าออกอีกหลายครั้ง แล้วเริ่มยื่นหน้าเข้าใกล้เขาทีละนิด พุดเสียงสั้น “จะ...ฉันกำลังจะไปแล้วนะ นายก็ค่อยๆ เข้ามาละ แล้วนับเวลาห้ามเกินหนึ่งนาทีเดียวนะ”

เมธัสขานรับคำด้วยความขบขัน “ครับผม”

ภายในเด็ทน์เริ่มไร้ซึ่งสัมผัสเสียงอื่นใด มีเพียงเสียงสายลมและสายฝนที่ตกดังไปทั่วอาณาบริเวณ ซึ่งมันช่วยกลบเสียงเต้นของหัวใจที่ดังระรัว และเสียงลมหายใจเข้าออกผิดจังหวะของอาธิน่าให้เธอรู้สึกเขินอายน้อยลง และในหัวใจก็เริ่มรู้สึกตื่นเต้นอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน...

ทันใดนั้นเมธัสรู้สึกถึงสายตาที่จ้องมองเขาดูเฉยๆ จึงรีบโผล่ขึ้น “อาธิน่า...”

ณ ห้องผู้ดูแล

“ฮ่าๆ งานนี้รักมาตแน่อน” โยริลยิ้มกว้างพลาถมองไปยังหน้าต่างลือสาร

บานหนึ่งด้านขวามือ “แม็กซ์คุณเตรียมตัวส่งมอบของทั้งหมดมาให้ผมได้เลย”

บุรุษผมสั้นสีดำ ใบหน้าเย็นชา ใส่แว่นกรอบสี่เหลี่ยมผืนผ้าเลนส์สีขาบตบง
นัยน์ตาสีดำ อายุยี่สิบหกปี สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบหกเซนติเมตร เขานั่งเก้าอี้กางอยู่บนเก้าอี้
สีขาวตัวหนึ่งพลาตอปอย่างเบื่อน่าย “เอาไว้นายทำให้หมอนี้ตายก่อนก็แล้วกันนะ
โยริล เพราะถ้าผมจำไม่ได้เจ้าสี่ตัวอสูรที่นายกำลังจะใช้มันมาจากทวีปที่ 2 มีอะไร”
แม็กซ์มองไปยังบางสิ่งก่อนจะเอ่ยต่อ “หากนำมาใช้ในทวีปที่ 1 จุดอ่อนของมันไม่
เด่นชัดมากกว่าเดิมจ้ะนะ”

“แม็กซ์ คุณช่างเป็นคนที่ชอบดูถูกคนอื่นจริงๆ นะ” โยริลยิ้มหย่น “คุณคิดว่า
ผมที่เอามันย้ายมาจากทวีปที่ 2 โดยไม่พัฒนามันให้เหมาะสมกับทวีปที่ 1 ก่อน”
บุรุษผมทองมีสีหน้าหึงหระนง “ผมดัดแปลงให้มันเก่งอยู่ในระดับที่ต่อให้คนมาทั้ง
กองทัพก็ยังกำจัดมันไม่ได้”

ทวีป! พอมือขวาสะบัดไปด้านหน้าหน้าต่างบานหนึ่งพลันปรากฏขึ้นเบื้องหน้า
ของโยริล มันบ่งบอกข้อมูลและจำลองสถานที่แห่งหนึ่ง

“ด้วยพื้นที่นี้ จะเพิ่มประสิทธิภาพให้มันมากกว่าเดิมถึง 20 เปอร์เซ็นต์” บุรุษ
ผมทองยิ้มขบขัน มือซ้ายชี้ไปยังหน้าต่างบ่งบอกค่าสถานะของเมธัส “สถานะปัจจุบัน
ของผู้ใช้บริการคนนี้อยู่ได้ไม่นานเกินสิบนาทีกี่”

“น่าแปลกนะทั้งที่นายบอกว่าสามารถพัฒนาให้มันดีกว่าเดิม” แม็กซ์เสะยืม
พลาตอสายตาดูเคลน “แต่ทำไมถึงไม่เข้าตาเหล่าผู้บริหารเกม หรือได้เลื่อนตำแหน่ง
สูงกว่าผมสักทีนะ”

โยริลกัดฟันแน่นดวงตาลุกวาวด้วยความโกรธแค้น “แล้วคิดว่าเป็นเพราะใคร
ที่สร้างวีรกรรมเอาไว้ จนพวกผู้บริหารยกเลิกตำแหน่งหัวหน้าผู้ดูแลของทั้งสามทวีป
ไปแล้ว...”

เขาประสาธสายตากับแม็กซ์ครู่หนึ่งรู้ตัวว่าตนเองก็เป็นหนึ่งในสาเหตุที่ทำให้
ตำแหน่งหัวหน้าฝ่ายสร้างและปล่อยสี่ตัวอสูรของทั้งสามทวีปถูกระงับไม่ให้มีอีก เขา
แค้นเสียงเย็นชา “เฮอะ ก่อนที่เจ้าผู้ใช้บริการคนนี้จะหนีกลับเมืองทัน หรือเกิด
เหตุสุดวิสัยอะไรอีก ผมคงต้องขอเรียกผู้ชมมายืนยันความสุจริตของผมก่อนที่จะ
กลายเป็นขยะถูกทิ้งแบบคุณละนะ”

พริตตานั่นหัวทั้งห้องพลันบังเกิดหน้าต่างสื่อสารมากกว่าสี่สิบบานหนึ่งในั้น

มีมิคาเอลที่กำลังยิ้มระรื่น

“อ้าว! แม็กซ์...มาชมผู้ใช้บริการคนนี้อีกแล้วฉันเหรอ คุณดูดีใจเขาเป็นพิเศษเลยนะ” มิคาเอลโบกมือขวาทักทายคนที่หาตัวพบยาก “นี่ ยังคิดแค้นผู้ใช้บริการคนนี้อะไรอยู่อีกหรือเปล่า”

แม็กซ์ที่อารมณ์ไม่ดีตอบหัวงอ “มิคาเอลผมไม่ใช่คนใจอคับแคบขนาดนั้นหรอก แล้วที่มาดูนี้ก็แค่อยากเห็นว่า คุณผู้ใช้บริการคนนี้จะใช้วิธีไหนสยบสัตว์อสูรที่ผมคิดค้นทิ้งไว้เมื่อหลายปีก่อน” บุรุษแว่นสีขาวพูดด้วยเสียงเย็บเย้น “หากไม่มีอะไรทำก็นั่งเฉยๆ มองดูสิ่งที่นายตั้งใจจะมาดูก็พอ”

มิคาเอลเองก็ไม่อยากจะแซวอีกฝ่ายให้บรรยายภาคคุกรุ่นมากกว่านี้ จึงเริ่มจับจ้องเต็นท์ที่มีสายฝนปรอยๆ ตกใส่ตลอดเวลา พื้นที่ป่าที่พังพินาศไปแล้วแถบหนึ่งคงจะเสียหายมากยิ่งขึ้นด้วยพลังของสัตว์อสูรเฉพาะกิจที่กำลังจะถูกปล่อยออกมาเมื่อเมธัสก้าวออกมานอกเต็นท์ครบสามนาที...

ภายในเต็นท์ของอาธิน่า

อาธิน่าสะดุ้งโหยง แล้วรีบปล่อยมือออกจากเมธัส “มีอะไร หรือว่าเฮเลนตื่นแล้ว ไม่ต้องทำแล้วใช่ไหม”

เธอมองรอบข้างและเฮเลนอย่างรวดเร็ว เมื่อไม่เห็นสิ่งใดเปลี่ยนแปลงก็เริ่มซักสีหน้า “นี่ตาบ้า นายรู้ไหมว่าฉันจะรวบรวมความกล้าได้ มันยากขนาดไหน” เธอก้มหน้าลงด้วยความอาย “แต่นายกลับเรียกชื่อฉัน ทำให้ฉันตกใจมากกว่าเดิม ไม่รู้ว่าฉันจะรวบรวมความกล้าได้อีกไหม”

เมธัสยกมือซ้ายขึ้นปิดปาก “ฮ่าๆ นี่ก็ไม่ได้ถึงเลยว่่า่านเทพีแห่งสงครามที่ไม่เคยกลัวสิ่งใดจะกลัวการจับ อย่างนั้นเกิดมีศัตรูที่ยืนหน้าไล่ตามจับท่าน ท่านจะไม่วิ่งหนีหรือกริ”

อาธิน่าหน้าร้อนผ่าว กริตร้องด้วยความขุ่นเคือง “ตาบ้า หากมีใครกล้าทำแบบนั้นฉันจะฆ่ามันทิ้ง ไม่ให้มันมีโอกาสเข้ามาใกล้ฉันหรอก” เธอมองหน้าเมธัส พูดด้วยเสียงหนัก “ถ้าสู้ไม่ไหว ฉันก็จะปลิดชีพตัวเองทันที ไม่ยอมเสียเกียรติของตนเองหรอกยะ”

พอเทพสาวเห็นชายหนุ่มยังคงแอบลอบยิ้ม ความอายและโกรธจึงเพิ่มขึ้นเธอ

กำหมัดซ้ายต่อยใส่หน้าอกของอีกฝ่าย ทว่าชายหนุ่มกลับยกมือซ้ายขึ้นมาจับหมัดของเธอเอาไว้

“นี่ ผมอุตส่าห์ไม่ล่วงเกินคุณให้เสียเกียรติแล้วนะ” เมธัสเผยรอยยิ้มร้ายแรง
“แถมยังคิดวิธีช่วยเฮเลนแบบใหม่ได้แล้วด้วย”

“เฮเลนบอกว่ามีวิธีเดียวไม่ใช่หรือะหรืออย่าบอกนะว่านายจะใจร้ายสังหารให้
เธอไปเกิดใหม่เพื่อที่จะสลายคำสาป...” อาธิน่ามีประกายตาตุตัน น้ำเสียงเริ่มเปลี่ยน
เป็นเคร่งเครียด “แบบนั้นฉันไม่ชอบใจยิ่งกว่าต้องจูบนายอีกนะ”

เมธัสไม่ใช้วิธีนั้นอยู่แล้ว เพราะการที่ผู้เล่นปล่อยให้สัตว์อสูรติดตามเสียชีวิต
โดยเจตนา สัตว์อสูรเหล่านั้นย่อมตั้งแ้งไม่วางใจเขา จนสุดท้ายส่งผลให้ถอยหนีหรือ
ทรยศต่อเขา ดังนั้น เขาก็ยังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วนย่อมไม่เลือกใช้วิธีการนั้นอย่าง
เด็ดขาด แม้มันจะเป็นวิธีการที่ง่ายที่สุด และผู้เล่นส่วนใหญ่จะใช้กันเป็นประจำก็ตาม

“อะແမံ ผมแค่อยากบอกว่ามีวิธีที่รวดเร็วยิ่งกว่า นั่นคือให้ผมจูบกับเฮเลน
โดยตรงยังไละ”

อาธิน่าขมวดคิ้วแน่น “นี่นายคิดจะลวนลามกระทั้งผู้หญิงที่หมดสติอย่างนั้นรี”
เมธัสหันหน้าพูดอย่างนักวิชาการ “เปล่าละ แต่นี้เป็นพิธีกรรมของเจ้านายกับ
สัตว์อสูรติดตามต่างหาก มันจะได้ผลโดยตรง แบบที่เขาเรียกว่าการเพิ่มพลังแห่งชีวิต
ด้วยวิชาลมปราณไละ ผมเองก็เคยอ่านผ่านตามาบ้าง” ชายหนุ่มเริ่มท่องสิ่งที่จำได้
“ส่วนตำนานสนับสนุนทฤษฎีนี้ ได้แก่ เจ้าชายนิทรา เจ้าหญิงคางคก หนุ่มหล่อกับ
แม่เมดซรา และอื่นๆ อีกมากมาย”

อาธิน่ามีสีหน้าสนใจพยายกหน้า “อืม...งั้นก็ทำเลย แต่บอกไว้ก่อนนะว่า
ถ้าไม่สำเร็จ...”

“ผมก็จะให้คุณตบหน้าก่อนสามสิบที ตามด้วยต้องจูบกับอาธิน่าเป็นเวลา
หนึ่งนาที แล้วหลังจากนั้นค่อยยอมให้อาธิน่าสังหารผม ดีมั้ย” เขาพูดตบตบพลาจคลี
ยิ้มกว้าง

เทพธิดาสาวรู้สึกพึงพอใจกับวิธีการลงโทษ เธอยกสองมือขึ้นหวดมือของ
ตนเองไปมา สายตาล้ำล้นจะอยากให้เกิดผลเสียมากกว่า “หวังว่านายคงไม่กลับคำ
หรงอกนะ”

“แน่นอน” เขายิบตาซ้ายให้กับอีกฝ่าย แล้วเริ่มก้มหน้าลงไปเพื่อเตรียมตัว

จุ่มพิตกับเฮเลนที่ยังคงนอนสลบนิ่งเงียบมาได้ชั่วคราว

ในขณะที่ไบนหันห่างกันเพียงหนึ่งฝ่ามือ เขาก็เงยหน้าขึ้นพลางอธิบาย “อ้อ! แต่วิธีการของเจ้านายกับสัตว์อสูรติดตามยังต้องทำเพิ่มอีกหลายอย่าง เริ่มจากการใช้สองมือดึงแก้มสลับไปมานานสามนาที ทำหน้าตลกนานสองนาทีแล้วตามด้วยนวดเอวกับเข่านานสิบนาที แล้วสุดท้ายค่อยจูบที่ริมฝีปากนานสิบห้านาที”

อาธินายกสองมือปิดปาก ดวงตาทอแวตตกใจ “อะไรกัน มันต้องทำถึงขนาดนั้นเลยหรอ?”

ในใจของเทพสาวคิดโดยพลันแบบนี้นั้นยอมตายดีกว่าต้องโดนแบบนี้...แต่ มันไม่รู้สึกรังเกียจแล้ว เราควรอายดีหรือไม่เนี่ย

เมธัสพยักหน้ารับ แล้วเริ่มใช้สองมือดึงแก้มของเฮเลน จนทำให้หน้าของเทพสาวแสนสวยดูตลกทันควัน ร่างของเฮเลนสะดุ้งนิดหน่อย ไบนแดงก่ำ ขนตาของนายของเธอก็เริ่มสั่นไหวระริกและหายใจแรงขึ้น

“อ๊อ” อาธิน่าที่ดูเฮเลนโดนแกล้งต้องหลุดหัวเราะและรู้สึกอยากตีเมธัส ถึงกระนั้นเมื่อเห็นว่าเพื่อนสาวมีปฏิกิริยาล้ายคนที่ใกล้จะฟิน จึงเชื่อมั่นในตัวเมธัสมากยิ่งขึ้น

เมธัสละมือจากไบนหน้าของเฮเลน ก่อนจะพูดอย่างจริงจัง “เอาละ ขั้นตอนช่วงต้นเสร็จแล้ว ต่อไปต้องนวดเอวกับเท้า อาธิน่ามาช่วยผมหน่อยสิ”

“ตะ...แต่ฉันนวดตัวให้คนอื่นไม่เป็นนะ” เธอออกไปตามจริง

“ไม่เป็นไร ถึงจะบอกว่านวด แต่จริงๆ แล้วใช้แค่ปลายนิ้วจิ้มที่ข้างลำตัวเบาๆ แบบนี้ก็พอ” เมธัสยิ้มกริ่ม ใช้นิ้วชี้มือขวาลูบไล้ข้างเอวขวาของเฮเลน ทำให้ร่างที่นอนอยู่เริ่มสั่นไหวเล็กน้อย “เห็นไหมครับว่ามันไม่ยากเลย ส่วนผมจะจัดการเท้าเอง...” เขาเคลื่อนกายไปที่ปลายเท้า ถอดรองเท้าของอีกฝ่ายออกแล้วหันไปส่งสายตาเคร่งเครียด “นี่เป็นช่วงสำคัญ จะสำเร็จหรือไม่ต้องเน้นที่ความไวและความพร้อมเพรียงกัน อาธิน่าผมฝากชีวิตของเฮเลนไว้ที่คุณด้วยนะ”

“อืม...เข้าใจแล้ว ฉันจะพยายามสุดกำลังเลย” อาธิน่าขมวดคิ้ว สองมือกางนิ้วทั้งสิบออก เข้าไปลูบไล้ช่วงเอวของเฮเลนพร้อมเมธัสที่เริ่มลูบฝ่าเท้า

พริบตาหนึ่งร่างของเฮเลนก็ดิ้นพล่าน สองตาที่ปิดสนิทมาเกือบหนึ่งชั่วโมงเบิกโพลง “ฮ่าๆ ฉันตื่นแล้วค่ะเจ้านาย อาธิน่า พอได้แล้ว ฮ่าๆ”

อาธิน่าตกใจจนถอยหลังออกไปเล็กน้อยท่ามกลางความรู้สึกที่เพื่อนสนิทพื้นดินสติกลับมาก็ช่วยให้เธอรู้สึกโล่งใจ “ดีจริงๆ ที่เธอพิน...”

ไซ เฮเลนได้คืนสติแล้ว แต่เมธัสที่อยู่ตรงปลายเท้าของอาธินายังคงจับข้อเท้าข้างขวาของเธอเอาไว้แน่น พร้อมกับลูบไล้ไปมาบนฝ่าเท้าอันขาวนวลไม่หยุดหย่อน

“ฮ่าๆ เจ้านายคะ เฮเลนตื่นแล้วค่ะ ช่วยหยุดทีเถอะค่ะ ฮ่าๆ” เฮเลนพยายามดึงเท้ากลับมา ทว่าเธอกลับทำไม่ได้ เพราะพลังของเมธัสเหนือกว่าเธอพอสมควร

อาธิน่ารีบพูดช่วยเหลือเพื่อนสาว “นี่นายหยุดมือได้แล้ว เดี่ยวเฮเลนตีตายเพราะหัวเราะกันพอดี”

เมธัสหันมามองด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “ไม่ได้ หากเลยเถิดจังหวะนี้ไป เฮเลนอาจจะสลบไปอีก” เขาพูดเสียงเข้ม “ถ้าอาธิน่าห่วงใยชีวิตของเฮเลนก็ต้องช่วยผมจ้ะจี้ เธอไปจนครบเวลาที่กำหนดนะครับ”

อาธิน่าไตร่ตรองเพียงเล็กน้อยก่อนขยับกายเข้าไปใช้สองมือจี๊ช่วงเอวของเพื่อนสาวพร้อมพูดน้ำเสียงอ่อนโยน “เฮเลนอดทนหน่อยนะ ขอเพียงผ่านพิธีกรรมนี้ไป เธอก็จะไม่สลบไสลแบบนั้นอีกแล้ว”

เฮเลนโดนโจมตีทั้งช่วงลำตัวและปลายเท้า พยายามจะหลบหนี ทว่าพริบตานั้นก็กลับโดนพลังลมปราณของเมธัสสกัดจุดจนไม่อาจขยับได้ ต้องนอนนิ่งระบิดเสียงหัวเราะพร้อมปล่อยหน้าที่ยากจะบอกว่าเกิดจากความสุขหรือทุกข์กันแน่ “ฮ่าๆ เมื่อกี้...ฮ่าๆ เฮเลนแค่แก้งสลับค่ะ ฮ่าๆ”

อาธิน่าตกใจจนต้องหยุดจี้จี้ “อ้าว! แล้วทำแบบนั้นทำไม เมื่อกี้ฉันเกือบจะต้อง...เอ๋อ...”

เมธัสกระตุกยืมเจ้าเล่ห์ “นี่เขาเรียกว่าสวรรค์ลงทัณฑ์ของแห่งจักรการลงโทษต่อไปนะเฮเลน”

“ฮ่าๆ ไม่นะคะเจ้านาย เฮเลนทนไม่ไหวแล้ว ว้าย! อีๆ อาธิน่าอย่าทำแบบนั้นสิ ฉันหายใจจะไม่ออกแล้วนะ ฮ่าๆ” เฮเลนหัวเราะจนหน้าแดงก่ำ

“ซิ ฉันนะ ห่วงเธอจนแทบจะเป็นบ้า” อาธิน่าที่เกือบโดนอีกฝ่ายหลอกล่อจนต้องเสียจูบให้กับเมธัสโมโหจนไม่อาจจะหยุดการแก้แค้นเล็กๆ นี้ได้ “แต่ในเมื่อเธอเล่นแบบนี้ ฉันก็ต้องลงโทษเธอแบบที่เจ้าบ้านนั้นทำ”

“ถ้าไม่มีเหตุผลเพียงพอ ผมก็ไม่ให้อภัยหรอกนะ” เมธัสพูดต่อด้วยเสียง

เฉยชา “แถมขั้นต่อไปคือจูบลิ้นห่านที่ เมื่อผมพูดว่าจะทำแล้วก็ต้องทำจนจบ หึๆ”

อาธิน่าที่ได้ยินดังนั้นก็หันหน้าร้อนผ่าว “นี่นายจะลวนลามเพื่อนของฉัน
งั้นหรือะ เจ้าบ้ากาม”

“อ้าว! รู้จักผมหน้าสรั่งโง่ แก่งไม่เห็นเฮเลนแอบลืมนานิดๆ แล้วจูบอาธิน่า
ต่อไปนะครับ” ชายหนุ่มขยับตาซ้ายพลางยื่นปากส่งจูบให้กับเธอ “จะได้ไม่โดนตำ
แบบนี้”

อาธิน่าไม่รู้ว่าจะควรจะทำอะไรระหว่างเพื่อนสาวที่คิดแกล้งเธอ กับชายหนุ่ม
ที่พูดอย่างมีเหตุมีผล ถึงกระนั้นเมื่อเธอครุ่นคิดอย่างรอบคอบก็ต้องพูดอย่างจริงจัง
“เปลี่ยนจากจูบมาเป็นจิกจันน่าย่ลิ้นห่านที่ก็แล้วกัน เพราะจูบมันต้องทำด้วยความ
สมัครใจนะตาบ้า”

เฮเลนรีบพูดแทรก “งั้นเฮเลนขอให้เจ้านายจูบครึ่งชั่วโมงแทนดีกว่า ฮ่าๆ”
เมธัสลายหน้าพลางแลบลิ้น “ไม่ได้หรอก ผมเชื่อฟังเทพีอาธิน่าที่สุด” ชายหนุ่ม
จอมขี้เล่นพูดเสียงระรื่น “ดังนั้น ผมขอทำตามบัญชาของเทพีผู้สูงศักดิ์ดีกว่า เฮเลน
ทนต่อไปจนกว่าจะหาเหตุผลที่ดีให้กับผมก็แล้วกันนะ”

เฮเลนที่ทั้งหัวเราะทั้งร้องไห้ยอมไม่มีแรงจะโคจรลงมปรวนเข้าแก้การสัดจุด
จึงรีบกลืนหัวเราะและพูดให้เป็นประโยค “อะ...ฉันพูดแล้ว แต่หยุดจิกก็อ่อนลึคะ”

“ก็ได้ แต่ถ้าเหตุผลฟังไม่ขึ้น ผมจะลงโทษต่อละนะ อาธิน่าพอก่อน” เมธัส
ยกมือออกจากฝ่าเท้าของเฮเลน แล้วลอยตัวไปนั่งที่มุมเด่นที่รอฟังคำอธิบายของอีกฝ่าย

เฮเลนที่หมดเรี่ยวแรงค่อยๆ หายใจเข้าออก และโคจรลงมปรวนคลายจุด
ของตนเอง จากนั้นจึงจัดแจงเสื้อผ้ากลางก้นหน้าหลบสายตาขุนเคื่องของอาธิน่า และ
รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ของเจ้านายหนุ่ม

“คิดว่าเฮเลนจะเห็นว่าอาธิน่ากับเจ้านายไม่ค่อยสามัคคีกันเฮเลนจึงอยากจะ
ให้ทั้งสองคนเป็นเพื่อนที่รักกันมากกว่านี้” เธอต้องก้มหน้าลงพร้อมพูดอย่างเร่งรีบ
“เลยต้องการจะให้เจ้านายกับอาธิน่าจูบกันนะคะ”

เหตุผลฟังเข้าที่ ทว่ากลวิธีสมานฉันท์กลับเสียตู่ของเทพีแห่งสงครามเป็น
อย่างยิ่ง

อาธิน่าใช้มือขวาเขยตีดรีชะของเฮเลนหนึ่งที่พลางดูอีกฝ่าย “นี่ ยัยบ๊อง ทำไม่
ถึงคิดว่าถ้าฉันกับหมอนี่จูบกัน แล้วพวกเราจะเป็นเพื่อนกัน หือ”

เฮเลนน้ำตาลีต ยกสองมือลูบศีรษะของตนเองพลางพูดเสียงอ่อน “ก็...ในหนังสือนิยายเรื่องหนึ่งมันเขียนเอาไว้ว่า พระเอกกับนางเอกเคยจูบกันแบบบังเอิญจากนั้นคนทั้งสองก็จะเริ่มชอบกัน เริ่มจากการเป็นคู่กัดไปพักใหญ่” เธอเริ่มรู้สึกตื่นเต้น “แต่พอนางเอกมีปัญหาพระเอกมักเข้ามาช่วยเหลื้ตลอด จากนั้นความสัมพันธ์ของทั้งสองจึงพัฒนาขึ้นเรื่อยๆ จนกลายเป็นคนรักกัน ไม่ทะเลาะกันอีกต่อไป”

อาวุธวิญญาณสาวยิ้มละไมพลางหันไปพูด “เฮเลนเลยต้องการให้อาธิน่ากับเจ้านายเลิกทะเลาะกัน เลยจะให้จูบกันแบบบังเอิญนะค่ะ”

เมื่อเหตุผลของการหลอกล่อเปิดเผยออกมา ภายในเต็นท์จึงเงียบสงัดไปโดยพลัน หลังจากที่เฮเลนหันซ้ายไปมองอาธิน่าที่ตัวสั่นก็ต้องหันขวาไปมองเจ้านายหนุ่มที่ยกมือซ้ายขึ้นปิดปากกลั้เสียงหัวเราะ “เอ๋...เจ้านายคะ มันตลกมาก...”

โป๊ก!!! เสียงเชกศีรษะดังก้อง ทำเอาอาวุธวิญญาณสาวต้องร้องโวย!

“ยัยบ้า!” อาธิน่าตบตบด้วยสีหน้าจุ่นเฉียวยิ่งกว่าเมื่อครู้ มือขวาที่เพิ่งจะเชกศีรษะของเฮเลนไปครั้งหนึ่ง ก็เตรียมตัวจะเชกครั้งที่สอง “ฉันไม่ได้ต้องการเป็นคน... ของตานีนะ ฉันตามมาเพียงเพราะเรื่องอื่นเท่านั้น”

“ฮ่าๆ” เมธัสหัวเราะพลางเปลี่ยนเฮเลนกลับมาเป็นหอกเพื่อหลบมือขวาของอาธิน่า เมื่อใช้พลังลมปราณดึงดูดมาอยู่ในมือซ้าย แล้วจึงเปลี่ยนหอกเงินกลับเป็นมนุษย์มานั่งด้านซ้ายของเขา ซึ่งอาวุธสาวคงกลัวว่าเขาจะลงโทษต่อ จึงรีบเอามือปิดเอาไว้ นิ่งพิบชาซ่อนฝ่าเท้า

“ไม่ต้องห่วงหรอก ผมไม่โกรธแล้ว” เขายกมือซ้ายลูบศีรษะของเฮเลนอย่างอ่อนโยน “เหตุผลดูดีมากๆทีเดียว”

อาธิน่าส่งสายตาเขี้ยวบิดใส่เขา สองเขาเขยิบมาพร้อมยกมือขวาทำท่าจะเชกศีรษะอาวุธสาวอีกครั้ง “ตาบ้า เหตุผลแบบนี้แหละหรือที่เรียกว่าดี เดียวฉันจะเชกหัวนายอีกคน”

“อาธิน่าอย่าเชกหัวเฮเลนอีกนะ” เฮเลนโผล่เข้ามากอดเขาจากด้านหลังมือขวารอ้ออ้วนอวน “เจ้านายคะ ช่วยฉันด้วย”

เมธัสยกมือขวาชูขึ้นห้ามทัพแผ่แสงสงคราม “พอเถอะอาธิน่าจะไปเรื่องทั้งหมด มันก็เกิดจากความประสงค์ ที่อยากให้คุณเป็นมิตรต่อกัน” มือซ้ายของเขาลูบศีรษะของอาวุธวิญญาณสาว “ถึงจะใช้วิธีที่ชวนให้เข้าใจผิดอยู่บ้าง” ชายหนุ่มส่งยิ้มให้

อารีน่า “แต่ยังไงเราสองคนก็เป็นฝ่ายผิดที่ไม่กินเล่นกัน จนทำให้เฮเลนเป็นห่วงจริงไหมครับคุณอารีน่า”

อารีน่าลัดมือชาพลางถอนหายใจ “ก็เพราะนายชอบให้ท้ายพวกเฮเลนแบบนี้นั่นแหละ พวกเธอเลยคิดอะไรพิลึกพิลั่นอยู่เรื่อย” เทพสาวยกมือซ้ายชี้หน้าเขา “คนที่ผิดก็ต้องโดนลงโทษ นายพูดเองไม่ใช่หรอ”

เมธัสครุ่นคิดบางสิ่งก่อนจะพูดสิ่งที่เคยรับฟังมาจากในอดีตอันไกลโพ้น “คนทุกคนย่อมกระทำผิดได้ และพวกเขาไม่ใช่ไม่รู้ว่ตนเองทำผิด หากแต่เพราะไม่มีใครเปิดโอกาสให้พวกเขาได้เดินสู่เส้นทางที่ถูกต้อง พวกเขาจึงยังคงจมอยู่กับเส้นทางแสนเศร้านั้นต่อไป” ชายหนุ่มสบตาเทพสาวพร้อมคลี่ยิ้ม “แล้วเราที่มีความสามารถเพียงพอที่จะช่วยเหลือและให้อภัยกับเขาได้ ทำไม่ถึงไม่ให้โอกาสตั้งต้นใหม่กับพวกเขาล่ะ”

อาวุธวิญญาณสาวมีสีหน้ายินดีพร้อมกอดเขาแน่นกว่าเดิม “เจ้านายของฉันเป็นคนใจดีที่สุดในสามภพเลยล่ะ”

เขาลูบศีรษะของอีกฝ่ายเบาๆ “ແໝ ພມກໍແຕ່ພຸດໃນສິ່ງທີ່เคยได้ยินมาเท่านั้นแหละ แต่จงจำสิ่งหนึ่งเอาไว้นะเฮเลน”

“อะไรคะ” หญิงสาวผมเงินยาวใช้ดวงตาสีเงินสูกใส่ประสานสายตาของเขา

“ต่อไปนี้อ่าเธอเรื่องในนิยายนำเผ่าพวกนั้นมาใช้กับคนรอบข้างอีกนะ ไม่งั้นคราวหน้าผมจะลงโทษหนักกว่านี้ คราวนี้เอาแค่นี้ก่อน หึๆ” เขาเลื่อนมือขวาขึ้นพร้อมตีดนิ้วใส่หน้าผากของเฮเลนดังเพียะ

เฮเลนที่โดนทำโทษนั่งหน้าตาเล็ดพร้อมพูดอย่างแงงอน “แง ไหนบอกว่าจะให้ภัย ทำไฉนยังมีลงโทษอีกล่ะคะเจ้านาย”

“ก่อนจะให้ภัย มันต้องมีการลงโทษໄง” ชายหนุ่มเลื่อนมือซ้ายออก “เอาละ ผมจะออกไปเก็บกวาดข้างนอกก่อน ส่วนพวกเฮเลนและอารีน่ากลับเข้าผับไปพักผ่อนก่อนเถอะ”

เฮเลนสลายร่างเป็นละอองแสงแล้วหายกลับเข้าสู่ผับึกส่วนอารีน่าที่มีสีหน้าครุ่นคิดมาได้ครู่หนึ่งก็ถอนหายใจเบาๆ “ของข้างนอกส่วนใหญ่ ฉันเก็บมาใส่กระเป๋านั่น” เทพสาวใช้มือซ้ายชี้ไปยังกระเป๋าสีเทาใบใหญ่ที่อยู่มุมซ้ายของเตียง “ส่วนพวกนักโทษที่นายจับโยนลงบนพื้น” เธอเลื่อนมือซ้ายชี้ไปยังรถนักโทษ “ฉันก็ยึดใส่รถ

หมดแล้ว ที่เหลือก็คงมีแต่พวกของชั้นเล็กๆ ที่ฉันขี้เกียจเก็บ”

สิ้นวาทะ เธอขยับมือซ้ายเบาๆ เรียกกระเป๋านั้นให้ลอยมาอยู่เบื้องหน้าเธอ แล้วเทพสาวก็สลายร่างเป็นแสงสว่างวูบหนึ่งเข้าไปในผนัง

เมธัสอดยิ้มไม่ได้ ‘ดูยังไม่อาธิน่าก็เป็นมิตรต่อเรา’ มือซ้ายหยิบกระเป๋ามาใส่ กระเป๋าคาดเอว ‘เพราะเธอมีนิสัยชอบดูแลคนอื่นแบบนี้ ก็เลยมีลูกน้องติดตามเยาะลั่น’

เขามองไปยังด้านนอกเห็นว่าฝนหยุดตกแล้ว จึงพลัดเปลี่ยนเป็นเสื้อตัวใหม่ ครั้นมองดูนาฬิกาที่ข้อมือซ้ายพบว่าเป็นเวลาห้าโมงเย็น ตนเองเดินทางข้ามลงไปจากกำหนดการหลายชั่วโมง จึงรีบเดินออกจากเต็นท์สีขาว จากนั้นใช้มือซ้ายเก็บเต็นท์ยึดใส่กระเป๋าคาดเอว แล้วเรียกดาร์คออกมารถนักโทษ และเตรียมตัวออกเดินทางต่อไปสู่เมืองเริ่มต้น

“อืม...ของที่ตกอยู่แถวนี้” เมธัสมองไปตามพื้นดินเห็นซากอาวุธแตกหักและชำรุด “ดูไปก็ไม่น่าจะใช้ได้อีกแล้ว อย่าเอาไปตีกว่ามั่ง” เขากระโดดขึ้นไปที่นั่งคนขับรถนักโทษพลางพูด “เอาละ ดาร์คออกเดินทางต่อ...”

ทันใดนั้นเองเสียงจากระบบพลันดังขึ้น ทางระบบขอแจ้งผู้เล่นทุกท่านลัทธิอสูรประจำภารกิจพิเศษกำลังจะออกมา ขอให้ผู้เล่นหลบหนีหรือเตรียมตัวต่อสู้ค่ะ’

เขาร้องอุทาน “หา! อะไรนะ ต้องสู้กันหรื แต่ว่าไฟตายของเราที่ใช้ไปจนเกือบจะหมดแล้วนะ” ชายหนุ่มนึกบางสิ่งออก ‘เอ๊ะ! เดียวก่อน เขาบอกให้หนีได้นี่หว่า งั้นก็ขอใช้ตัวเลือกหนีก็แล้วกัน...’

หลังจากเมธัสกวาดตามองไปรอบด้านก็ไม่เห็นลัทธิอสูรตนใดถึงกระนั้นในใจกลับรู้สึกเกรงเครียด เพราะสัมผัสได้ถึงพลังกดดันที่มาจากรอบด้าน จึงออกคำสั่งผ่านพลังลมปราณให้ดาร์คออกเดินทาง เพราะกลัวว่าศัตรูจะได้ยินเสียงแล้วมุ่งเข้ามาต่อสู้กับเขา

แม้หนุ่มรู้สึกเช่นเดียวกับเจ้านายเลยไม่ส่งเสียงร้องเผลอเช่นปกติสี่เท้าเร่งควมไปด้วยพลังลมปราณทั้งหมดเท่าที่มี

ครืน!!! ซ่า!!! ท้องฟ้าที่เริ่มใสกระจ่าง กลับมีเมฆดำอึมครึมหนาแน่นเข้าแทนที่ เสียงฟ้าร้องดังมิขาดสาย ฝนเริ่มกระหน่ำเทลงมาราวกับสายน้ำตก

‘นั่นนั’ เมธัสเห็นจิตปราณรอบด้านเริ่มแปรเปลี่ยน เขาประสานมือทั้งสอง

เข้าหากัน เร่งเข้าพลังลมปราณที่มีทั้งหมดสร้างเกราะลมปราณขนาดใหญ่ขึ้นคลุม
ทั่วทั้งร่างกายและรณนิกโทเซ

เพียะ! เพียะ! เพียะ!

น้ำทุกหยดที่ร่วงลงมาจากท้องฟ้า กลับมีใช้หยदनักรรมาดาที่จะช่วยให้
ผู้กระทบถูกรู้สึกเย็นฉ่ำอีกต่อไป เพราะต้นไม้และทางเดินอันกว้างใหญ่ได้พังทลาย
ด้วยสายฝนซึ่งมีพลังลมปราณอัดแน่น น้ำที่เม็ดเล็กยิ่งกว่าเม็ดถั่วเหล่านี้มีพลังทำลาย
ไม่แพ้กระบี่เหล็กกล้าเล่มหนึ่ง

เมธัสที่หนีขึ้นไปเพียงชุดแรกต้องกระอักโลหิตออกมาคำโตเขาร้องด้วยความ
ตื่นตระหนก “นี่มันอะไรกัน ทำไมทั่วทั้งท้องฟ้าถึงมีจิตปราณแบบสิ่งมีชีวิต แถมน้ำ
ทุกหยดดันมีพลังลมปราณธาตุน้ำ น้ำแข็งและพิษเจือปนมาได้”

‘หรือว่าจะมีคนแอบซ่อนตัวอยู่ในหมู่เมฆ ใช้วิชามายาชั้นสูงสร้างภาพ แล้ว
ลอบโจมตีเราผ่านสายฝน’

เขาเร่งรีบใช้วิชาเนตรพิชิตดาราและเนตรหยินหยางตรวจสอบสภาพรอบด้าน
โดยพลัน ทว่าสิ่งที่เห็นอยู่เบื้องหน้ากลับไม่มีการเปลี่ยนแปลงอันใด ไม่มีเส้นสาย
การโคจรของพลังลมปราณแบบมนุษย์หรือสัตว์อสูรรูปร่างคนหรือสัตว์ หากแต่ท้องฟ้า
ทั้งผืนคล้ายจะมีกระแสการโคจรลมปราณเป็นร่างเดียวกัน

‘อย่าบอกนะว่า สัตว์อสูรที่เราต้องต่อสู้ด้วยคือธรรมชาติ เฮ้ย! เมฆก้อนใหญ่
ขนาดนี้ เราจะทำลายให้วรีนี่ย’

“อี!” ดาร์คร้องคำรามพลางยกขาหน้าทั้งสองข้างขึ้นพื้นดินเบื้องหน้าได้กลายเป็น
หลุมเล็กบ่อน้อยกระจัดกระจายไปทั่วทั้งถนน หากมันยังวิ่งต่อไป รณนิกโทเซคง
ต้องพลิกคว่ำเพราะถนนที่ขรุขระเป็นแน่แท้ แต่ด้วยความกล้าหาญและมั่นใจในฝีมือ
ตนเอง มันจึงอัดพลังลมปราณใส่เท้า ลากรณนิกโทเซวิ่งเลียบไปตามทางที่มีหลุมน้อย
ที่สุด รณนิกโทเซกระเด็นขึ้นลงไปมาเหมือนเรือลำน้อยที่กำลังลอยอยู่ในท้องทะเลอัน
บ้าคลั่ง

เมธัสที่เห็นความพยายามของมำคู้ใจก็รีบชมเชยมันทันทีวัน “เยี่ยมมากดาร์ค”
มำหนุ่มที่ได้รับคำชมก็ยิ่งเร่งฝีเท้าและดันพลังลมปราณทั้งหมดออกมาเพื่อ
พาเจ้านายไปสู่สถานที่ปลอดภัย ถึงกระนั้นสิ่งที่ไม่น่าเชื่อก็พลันเกิดขึ้น

น้ำฝนตามพื้นกลับเปลี่ยนเป็นแท่งน้ำแข็งคมกริบพุ่งขึ้นมาตามพื้นดินมำหนุ่ม

ที่ระวังเพียงเบื้องหน้าและเบื้องบนจึงโดนคมหอกน้ำแข็งทิ่มแทงไปทั่วทั้งตัว ทว่ามันยังคงไม่ยอมพ่ายแพ้ต่ออุปสรรค เร่งโคจรพลังทั้งหมดใส่ตามร่างกาย แล้ววิ่งทะลวงหอกน้ำแข็งที่พุ่งขึ้นมาตลอดทาง

เมธัสที่เห็นเส้นทางหลบหนีกลายเป็นทางโลहित จึงรีบหลุดสบใจม้าหนุ่ม “ดาร์คไม่ต้องผินหลังแล้ว พวกเราคงต้องทิ้งรถนักโทษหนี...”

ปรี๊ด!!! โครม!!! จู๋! สายวิชชุเส้นใหญ่ยักษ์พาดลงมาใส่พวกเขา ด้วยพลังทำลายล้างมหาศาล สามารถทำลายเกราะลมหอกที่เมธัสสร้างขึ้นได้ในพริบตา

เมธัสที่ครอบครองเฮเลนยอมไม่มีปัญหาแต่อย่างใด ทว่าสัตว์เลี้ยงที่เขาติดตามมานั้นมิได้เกิดมาฝึกพลังต่อต้านสายฟ้าเยี่ยงเขา

ร่างของอาชาดำเกิดประกายแสงวูบวาบทั่วร่างกายมีกระแสไฟฟ้าวิ่งเล่นผ่านแปลบปลาบ ความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันทำเอาเจ้าม้าหนุ่มร้องลั่น “อี!”

“ดาร์ค!” เขายื่นมือไปเตือนหน้าหวังจะฉีกร่างของอาชาคู่ใจ ทว่ามันกลับส่ายเกินไป พลังทำลายล้างของสายฟ้าที่นั่นรุนแรงเกินกว่าที่สัตว์พาหนะเยี่ยงดาร์คจะทนรับไหว

ดาร์คกลายเป็นแสงสว่างวูบหนึ่ง ก่อนระบบจะแจ้งการเสียชีวิตและเวลาในการฟื้นชีพหลังจากนี้อีกสองชั่วโมงให้เขาฟัง...

“วันนี้มันจะแยอะไรขนาดนั้นะ” เขาถอนหายใจพลาถมองดูศัตรูเบื้องบนที่ลอยล่องอยู่ทั่วท้องนา “สรุปว่าศัตรูของเราคือเมฆฝนจริงๆ รึนี่”

ชายหนุ่มไม่รู้ข้อมูลและไม่เห็นสภาพเด่นชัดของศัตรูรู้สึกว่ามันมืดแปดด้าน แต่จะให้อยากลับโดยไม่ลองต่อสู้ล้างแค้นให้กับม้าคู่ใจคงเป็นเรื่องยาก ต่อให้เขาคิดจะหนี แต่จะหนีไปทางใด ในเมื่อฝนพิศดารนี้ตกจากทั่วท้องนา และเส้นทางข้างหน้าจะมีศัตรูดักรออีกหรือไม่...

ฝนตกทั่วฟ้า พลังทำลายล้างกระจัดกระจายไปทั่วอาณาบริเวณ

“เฮ้อ! สงสัยต้องยอมถอย สัตว์อสูรแบบนี้ไม่ใช่สิ่งที่จะสู้อย่างนุ่มนวลได้คงต้องยอมยกเล็กแผนจากนี้ซะแล้ว” เขาใช้มือซ้ายหยิบขวดยาเพิ่มพลังชีวิตและลมหอกออกมาดื่มหมดขวด เพื่อเตรียมตัวหนีออกจากสถานการณ์ที่เสียเปรียบขณะนี้

สิ่งที่เมธัสคิดยอมไม่ผินหลังใจ เพราะเขาสูญเสียทักษะและยาเพิ่มพลังไปจำนวนหนึ่ง หากให้ต่อสู้กับศัตรูที่ยืนยันตัวตนและความสามารถมิได้ คนที่มีสติและ

ควบคุมอารมณ์ได้ดี ย่อมต้องถอยหนีกลับไปตั้งหลัก จนเมื่อเตรียมการพร้อมสรรพ จึงค่อยกลับมาล้างตาใหม่อีกครา แต่ผู้ที่คิดตรงกันข้ามก็ย่อมมีอยู่เช่นกัน

อาธิน่าปรากฏร่างขึ้นบนที่นั่งของธรรมาด้านขวาของเมธัสพร้อมพูด “ตาบ้าคิด
หนิั่นอะไรอะ”

“อ้าว! อาธิน่าออกมาทำไม ผมบอกแล้วไงว่าเราต้องหนี” เขากุมมือเทพสาว
เตรียมตัวใช้วิชาตัวเบาขั้นสูงสุดพาหนีออกจากสถานที่นั้น

เทพีแห่งสงครามสะบัดมือของเมธัสออก พูดอย่างจริงจัง “หากนายกลัวมัน
เพราะไม่รู้รายละเอียดความสามารถของมัน ฉันจะบอกให้ก็ได้” มือซ้ายของเธอชี้ไปยัง
เบื้องบน “เจ้านี่คือปีศาจสายวิญญาณธาตุชนิดหนึ่งในสรวงสวรรค์”

เมธัสมองไปยังท้องฟ้าพร้อมใช้มือซ้ายชูขึ้นสร้างกำแพงลมปราณหลายชั้น
เพื่อป้องกันมิให้เทพสาวลื่นชีพเช่นน้ำคูลใจ

“โดยปกติมันจะมีขนาดเล็กกว่านี้ สามารถใช้เวทสร้างพายุฝนและสายฟ้าได้
ไม่มีร่างกายเป็นตัวตน ต้องใช้วิชาเวทโจมตีที่มีอานุภาพการทำลายล้างวงกว้าง” เทพี
สงครามเล่าด้วยเสียงหัวเราะ “ถ้าหากมันมีขนาดใหญ่มากกว่าทำลิบตารางเมตร ก็จัดว่า
เป็นตัวยุ่งยากอยู่พอสมควร” เธอหันมาสบตาเขา “แต่ถึงมันจะเก่งขนาดไหน จุดอ่อน
เดิมๆ ก็ยังคงมีอยู่”

“จุดอ่อนอยู่ตรงไหน” เขาถามด้วยความสนใจ

“ใช้เวทระเบิดทำให้มันแตกกระจายจนรวมตัวไม่ได้ไง” อาธิน่ากอดอกพร้อม
ผงกศีรษะขึ้นลง “จากนั้นค่อยใช้เวทแสงขั้นสูงสุด เพื่อไปกำจัดแก่นวิญญาณของมัน”
เธอหันมาพูดกับเขาอย่างจริงจัง “ดังนั้น นายที่มีวิชาลมปราณระเบิดขั้นสูงก็ต้องสู้ให้
ลื”

เขามองไปยังท้องฟ้ากว้างใหญ่ ก่อนจะก้มหน้าไปพูดกับเทพสาว “เอ่อ...คุณ
อาธิน่าครับ แล้วเจ้าเมธที่มีขนาดใหญ่กว่าทำลิบตารางกิโลเมตรแบบนี้ มีทราบว่
ต้องใช้เวทระเบิดของเทพกี่องค์ันหระอครับ”

อาธิน่าหันหน้าไปทางชาวพลาญพูดเบาๆ สายฝนกลบเสียงเธอไปจนหมดสิ้น
แต่เมธัสใช้พลังอัดใส่หู จึงได้ยินประโยคสุดท้ายว่า “...ต้องใช้ชาวเทพอย่างต่ำหนึ่งพัน
ไม่นั้นก็ต้องรอให้มันกลายเป็นเม็ดฝนตกจนหมดหายไปเอง”

ชายหนุ่มเบิกตากว้างพลาญอุทาน “หา! ขั้นต่ำคือหนึ่งพัน แต่ผมตัวคนเดียว

เนียนะ”

เทพสาวหันมาพร้อมส่งยิ้มมั่นใจ “ใครบอก มีสองต่างหาก ฉันจะช่วยนาย
ต่อสู้ด้วยในรอบนี้ แต่อย่าเป็นตัวถ่วงแข่งถ่วงขาล่ะ”

“ฉันให้ผมใช้วิชาตัวเบาพาคุณขึ้นไปเลยใช้ไหม” ชายหนุ่มสูดลมหายใจเข้า
เต็มปอดพร้อมยืนขึ้นใช้สายตาจับจ้องไปยังศัตรูตัวฉกาจ “ตามผมมานะ”

ก่อนที่เขาจะหันผุดลุกขึ้นมือขาวปล้นถูกจับด้วยมือซ้ายของเทพีแห่งสงคราม
เขาหันไปมองเธอที่กำลังมองมาด้วยสายตาจริงจัง เทพสาวยื่นหน้าเข้ามาใกล้พร้อมพูด
“หลับตาลี ฉันจะมอบพรแห่งเทพีอาธิ่นาให้”

“เอ...” เมธัสนึกงงนหวาพได้เห็นอีกฝ่ายหลับตา เขาก็ปิดตาตามพร้อมเอียง
หน้าไปหาเธอ

ขณะที่สายฝนตกมิขาดสาย เขากำลังจะโหมใบหน้าเข้าหาเทพสาวที่หน้าผาก

พลันโดนบางสิ่งดีดใส่จนเกิดเสียงดังเพียะ ทำให้ชายหนุ่มต้องลืมหันขึ้น เห็นเทพสาวเอนกายถอยห่างออกไปพร้อมแลบลิ้นใส่เขา

“เบร! ไหนบอกไม่ลามกไป อีๆ” อาธิน่ายมือปิดปากหัวเราะ

ชายหนุ่มได้แต่ลูบหน้าผาก ‘เฮ้อ! โดนเอาคืนจนได้’ ถึงจะรู้สึกเจ็บนิดๆ ทว่าเขาก็รู้สึกผ่อนคลายขึ้นเช่นกัน

“เอละ ลูกขึ้นพ่อคนลามก ถึงเวลาต่อสู้อยู่แล้ว” เทพสาวผุดลุกขึ้นพร้อมส่งยิ้มร่าเริงมาให้ “เมื่อไหร่จะได้พรแห่งความกล้าของฉันทันทีล่ะนะ ดังนั้นจงนำหน้าด้วยละ”

“คร้าบ ท่านเทพอาธิน่า” เมธัสได้แต่ยิ้มซ้ำพร้อมลุกขึ้นยืนจับจ้องศัตรู ทว่าก่อนจะทันหะยานขึ้นท้องฟ้า มือซ้ายของเทพอาธิน่าได้จับบ่าของเขา ชายหนุ่มมองไปพร้อมยิ้มแฉ่งๆ “เฮ้! เอาคืนแค่ครั้งเดียวก็พอแล้วมั้ง”

“ตาบ้า” อาธิน่าที่หน้าแดงระเรื่อเลื่อนมือซ้ายขึ้นหมกแก้มของเขา พลงใจใช้มือขวาหยิบโล่ขนาดใหญ่ออกมาจากกระเป๋าคาดเอว “นายต้องใช้โล่ เพื่อเป็นตัวคุ้มกันต่างหาก” เธอเอนหน้าขึ้นมองเบื้องบน “แล้วเราจะพุ่งขึ้นไปอยู่เหนือก้อนเมฆ เพราะขอเพียงเราอยู่ที่สูงกว่า เราก็จะไม่โดนมันโจมตีอีกต่อไป” เมธัสผงกศีรษะยอมรับกลยุทธ์ของอีกฝ่าย ทันใดนั้นเอง เทพสาวใช้มือซ้ายหยิบโล่ทองแดงโยนให้เขา “ส่วนนายที่นำหน้าฉันต้องใช้โล่อันนี้”

ชายหนุ่มต้องอุทานด้วยความตกใจ “เฮ้! ใช้โล่ทองแดงแบบนี้ ผมก็โดนสายฟ้า...เหวอ!” เขาเฉลาร้องอุทานเพราะโดนโจมตีอย่างกะทันหันจากคนเบื้องหน้า

อาธิน่าเตะเมธัสลงจากรถนักโทษเสร็จก็ตะโกนพลางโบกมือไล่ “รีบไปต่างๆจากฉันซะ”

เขาตกใจกับการกระทำของเทพสาวที่ก่อนหน้านี้บอกว่าจะต่อสู้ร่วมกันจนต้องร้องถามด้วยความสงสัย “นะ...นี่ ทำแบบนี้ทำไม...”

ปรี๊ด!! ครืน!! ไม่ทันขาดคำ สายฟ้าฟาดลงฟาดไล่เมธัสที่ถือโล่ทองแดงอย่างรุนแรง ถึงแม้เขาจะมีพลังต้านทานสายฟ้า ถึงกระนั้นแรงสั่นสะเทือนจากลมปราณที่แผ่มากระทบกระแสไฟฟ้าธรรมชาติ ทำเอาเขาที่โคจรพลังลมปราณคุ้มกันอย่างฉุกฉลุกรุกต้องรู้สึกแน่นหน้าอกพอสมควร

อาธิน่ายิ้มกริ่ม “อ้าว นายเสาล่อฟ้า เคลื่อนที่ได้แล้ว”

เมธัสได้แต่ยอมรับหน้าที่มนุษย์ล่อสายฟ้าแต่เมื่อมองดูสภาพของรถนักโทษก็ต้องรีบพูด “ผมนำหน้าก็ได้ แต่ขอเอาอะไรมาบังรถนักโทษก่อนนะครับ เพราะว่าถ้ารอดจะได้จับนักโทษเข้าคุกตามเดิม”

“ช่างกล่เย้ยจริง” อาธิน่าบ่นพึมพำเบาๆ แล้วพลีตัวหลบออกจากรถนักโทษที่เสียหายนพอสมควร

เมธัสรีบนำรถนักโทษที่เก็บสะสมเอาไว้ออกมาวางกองสุมทับอยู่หลายชั้นจนกลายเป็นกองรถเหล็กที่โครมเห็นเข้าคงต้องตกใจ “วางไปถึงแปดชั้นแบบนี้ คงกันได้สักสามสิบนาทีละนะ”

ชายหนุ่มหันไปพยักหน้าให้กับเทพีแห่งสงคราม แล้วทะยานขึ้นหน้าหน้าเธอในบัดดล รวากับว่า เมฆฝนจะรู้ตัวถึงการตอบโต้ของเหยื่อ จึงเริ่มสาดลูกเห็บก้อนเท่ากำมือกระหน่ำลงมาแทนสายฝน มันมีพลังทำลายมากกว่าเมฆฝนพอสมควร

แก๊ง!! เติยะ!! เสียงก้อนน้ำแข็งแตกดังถึ๊วชนให้ระคายไธตคนทั้งสองยิ่งนัก ถึงกระนั้นก็ไม่อาจหยุดยั้งจิตใจอันมุ่งมั่นของนักสู้ชายหญิงคู่นี้ได้

“ของแบบนี้หยุดคนอย่างผมไม่ได้หรอกยักษ์!! ประทับเทพยุทธ์ผสมปราณธาตุทองและดิน” ร่างของเมธัสบังเกิดแสงสว่างเจิดจรัส พายุน้ำแข็งเริ่มไม่มีพิษสงกับเขาอีกต่อไป แม้จะมีสายฟ้าฟาดลงมามันก็กลายเป็นการเสริมพลังให้กับเขาเท่านั้น จนในตอนนี้เขาอยู่ห่างจากเมฆฝนเพียงร้อยกว่าเมตร

“พอขึ้นไปเหนือเมฆเมื่อไหร่ ส่งดาบอัคคีมาให้ฉันนะ” เสียงของอาธิน่าจากด้านหลัง “ฉันจะช่วยสลายก้อนเมฆให้มากที่สุด”

“คว้าผม ทะลวงไปเลย ยาก!!” เขาพุ่งด้วยความเร็วสูงสุด ทว่าสิ่งที่ไม่น่าเชื่อกลับเกิดขึ้นอีกครั้ง

พลัก!! แก๊ง!! เบรียะ!! มนุษย์น้ำแข็งขนาดใหญ่เท่าเมฆธัมมามากกว่าสิบตนพุ่งลงมาจากก้อนเมฆ ซึ่งทุกตัวต่างใช้กระบวาทต่อสู้ บ้างเตะ บ้างต่อย บ้างก็มีศาสตรา น้ำแข็งที่แผ่พลังลมปราณเข้าโจมตีโล่ทองแดงของเมฆธัมมจนแหลกและภายในพริบตา

ชายหนุ่มรีบเรียกหอกกุงนีร์ออกมายังมือซ้ายสับดาบหอกสายฟ้าเข้าด้านพวกมันพลางถามด้วยความตกใจ “อ้าว! อาธิน่าทำไมไม่บอกผมด้วยล่ะว่า เจ้ามันสามารถสร้างตุ๊กตาน้ำแข็งได้ด้วย”

“ฉันเองก็ไม่วินิจฉัยว่ามีพลังแบบนี้ด้วย” อาธิน่าตอบด้วยความงุนงง “สงสัยมันจะไม่เหมือนกับที่ฉันเคยเจอที่สวรรค์ ถ้าฉันนั้นจะทะลวงก้อนเมฆให้เอง ส่วนนายก็หลอกล่อเจ้าพวกนั้นเอาไว้ก่อนนะ”

เมฆธัมมอยากจะเป็นคนบุกนำให้กับเทพสาว ทว่าเหล่ามนุษย์น้ำแข็งที่เริ่มร่วงลงมาจากฟากฟ้านี้มีจำนวนไม่ด้อยไปกว่าสายฝนที่โปรยปรายมาเมื่อสักครู่เลย จึงได้แต่เรียกดาบอัคคีมายังมือขวา แล้วอัดพลังปราณธาตุไฟเติมพิภพ ทำให้มันกลายเป็นก้อนเพลิงยักษ์ขยับไปเบียดบน กำจัดเหล่าศัตรูที่ขวางทางได้หลายสิบตัว เกิดเสียงตูมซู่มีขาดสาย จนสามารถเปิดทางให้เทพสาวพุ่งผ่านเขาขึ้นไป

“อาธิน่าระวังตัวด้วยนะ” เขาเตือนเธอด้วยความห่วงใย

“เธอจะคิดว่าฉันเป็นใครกันนะ ถึงต้องให้นายมาเตือน” อาธิน่าพุ่งตัวไปจนใกล้ดาบอัคคีที่ไร้พลังก่อนใช้มือซ้ายคว้าด้ามดาบ เพียงพริบตาเดียวดาบอัคคีได้ปล่อยก้อนเพลิงขนาดใหญ่ออกมาละลายศัตรูให้กลายเป็นไอน้ำในพริบตา แล้วร่างของเธอก็ทะลวงไอน้ำนั้นขึ้นไป

ฮู!! ดาบอัคคีในมือเทพสาวกลายเป็นเสาเพลิงยาวมากกว่าสิบเมตรหนาเกือบสองเมตร แต่นั่นยังไม่จบ เธอควบคุมพลังปราณธาตุเพลิงให้หมุนเป็นเกลียวจนเหมือนกับว่าเธอกำลังถือส่วนขนาดยักษ์เจาะพาดานอันมืดครึ้ม เพื่อพุ่งไปเหนือทะเลเมฆ ชมดวงตะวันที่อยู่บนฟากฟ้าทิศตะวันตก

จึก!! พู!! หัวส่วนที่ควรทะลุทะลวงทุกสิ่งกลับหยุดชะงักราวกับไปฝังใส่บางสิ่ง

เพลงเพลงทั้งหมดได้กลายเป็นไอหน้า

“อะไรกัน...” เธอต้องงุนงงเมื่อพลังปราณธาตุไฟของเธอสลายหายไป จู่ๆ มือขวาพลันเย็นเยือก “ว้าย!” อาธิน่ากริรร้องด้วยความตกใจ เพราะบัดนี้แขนซ้ายของเธอกำลังกลายเป็นน้ำแข็งเช่นเดียวกับดาบอัคคีที่ถูกห่อหุ้มโดยน้ำแข็งยักษ์

ฟ้าว!!! บัดนี้ร่างของเธอเริ่มตกลงสู่เบื้องล่าง สองตาได้เห็นสิ่งที่อันตรายลงมามันคือก้อนน้ำแข็งยักษ์ขนาดห้าสิบลูกบาศก์เมตร เกิดน้ำแข็งเริ่มหลุกหลามอย่างฉับไว อีกเพียงครึ่งนาทีเธอคงได้กลายเป็นรูปปั้นเทพธิดาน้ำแข็งอย่างแน่นอน

ปรี๊ด!! เมธัสหมุนตัวพร้อมใช้ใบหอกเงินตัดศีรษะของตุ๊กตาน้ำแข็งรอบข้างรวดเดียวถึงห้าตัว ทำให้ร่างของศัตรูสลายกลายเป็นไอหน้า

“เมธัส ช่วยด้วย!!!” เสียงร้องของเทพสาวมาจากเบื้องบน

ชายหนุ่มมองไปยังต้นเสียง เห็นก้อนน้ำแข็งยักษ์ซึ่งกึ่งกลางมีอาธิน่ากำลังห้อยมือซ้ายผลัดดันมันเอาไว้อยู่ ‘เฮ้ย! ไหง่ไปสร้างน้ำแข็งได้...’ พอสายตาเห็นว่าร่างกายของเธอเริ่มปกคลุมด้วยเกล็ดน้ำแข็ง ก็เบิกตาโพลงด้วยความตกใจ ‘ไม่ใช่แล้วมั้ง’

ฟ้าว!! ก้อนน้ำแข็งยักษ์ได้พาร่างของอาธิน่าตกลงสู่พื้นอย่างรวดเร็วจุดดาวตกหากไม่มีใครช่วยเหลือ เทพสาวจะต้องตายอย่างแน่นอน

“อาธิน่า!!” เขาตะโกนร้องพร้อมมองไปยังกลุ่มศัตรูที่ไม่ยอมถอยหนีจึงเร่งใช้ทักษะทะลวงมารในทันใด เพียงสายตาล็อกเป้าหมายเบื้องหน้าจนครบถ้วน หอกเงินได้พุ่งออกจากมือซ้ายกลายเป็นเส้นแสงสีเงินเข้าทะลวงฝูงศัตรูในบัดดล

ชายหนุ่มเร่งพุ่งร่างไปยังก้อนน้ำแข็งแต่กลับมีร่างของตุ๊กตาน้ำแข็งหลายสิบตัวมือซ้ายถือโล่ มือขวากระชับทวนยาวพุ่งออกมาจากก้อนน้ำแข็งโจมตีใส่เขา

“แค่นี้ขวางทางผมไม่ได้หรอก ยักษ์!!” ในเมื่อขว้างเกิดดาบอสุราเคื่องค์แค่นั้นเพียงเลื่อนมือซ้ายไปจับฝัก เขาชักดาบหมีฟที่บัดนี้มีใบดาบเป็นแสงสีแดงอ่อนออกมาแล้วบินฉีกเข็กลบลหอกยาวพร้อมกวัดแกว่งดาบในมือตัดร่างของศัตรูให้แตกสลายเป็นผุยผงอย่างว่องไว

เมื่อตกลงลงไม่อยู่ด้านข้างใกล้กับก้อนน้ำแข็งแล้วเขาก็ตะโกนสุดเสียง “อาธิน่า ผมจะพินันละนะ”

“ตาบ้า อย่าพลาดท่าแบบฉันนะ” เสียงกังวลของเทพสาวดังมาจากด้านล่าง

“เหม คุณคิดว่าผมคนนี้เป็นใครกัน...” เมธัสยิ้มเล็กๆ ก่อนที่จะรวบรวมพลัง

ปราณอัดใส่สูราเคื่องแค่น แล้วตะโกนก้อง “ยาก ลังหารล้างนรก!!”

ฟ้าว!!! ดาบสูราเคื่องแค่นที่เปลี่ยนเป็นสีแดงเข้มฟาดฟันไปมาจนดูราวกับว่า มันมีเป็นร้อยเล่ม เกิดเสียงครืนเปรี้ยงนับไม่ถ้วน เมื่อกระบวนท์จบลง ร่างของ เมธัสก็พุ่งผ่านก้อนน้ำแข็งยักษ์ไปลอยตัวค้างอยู่อีกฟากของก้อนน้ำแข็ง ยืนอาบสายฝน ที่ไร้พลังโจมตีเช่นก่อนหน้านี้

ครืน!!! ก้อนน้ำแข็งขนาดยักษ์ถูกหั่นออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย บางส่วนก็แตกกระจาย ละลายกลายเป็นสายฝนร่วงลงสู่พื้นปฐพี บ้างก็ระเหยกลายเป็นไอ...

กระบวนท์ที่รวดเร็วและดุเดือดยอมสร้างความตื่นตกใจให้กับผู้พบเห็นแม้แต่ เมฆฝนที่เคยปล่อยลูกเห็บออกมาอย่างต่อเนื่อง ยังกลับกลายเป็นปล่อยฝนเม็ดเล็กๆ ไร้พลังลงสู่พื้นดิน อีกหนึ่งสิ่งที่กำลังตกลงสู่เบื้องล่างคือร่างของเทพสาวที่ได้เปิดฉากเล่นกายกรรมดึงพสุธาแบบไร้เชือกคล้องร่างกาย เมธัสที่น่าจะขยับตัวมาช่วยเหลือกลับยังคงลอยตัวค้างกระบวนท์ท่า

อาธินาที่กำลังร่วงลงสู่พื้นก็รีบร้องดังลั่น “ตาบ้า ฉันโดนสกัดจุด อย่ามัวแต่เก็กเท่ รีบๆ มาช่วยฉันเร็วเข้า”

กระบวนท์ของเทเกะชิน เน้นอำมหิต ดุเดือด รุนแรง แต่ต้องมีมาดขมิ้มไม่แพ้ไบหน่าที่เย็นชา เมธัสที่สวมหน้ากากเป็นเทเกะชินจึงอดเผลอวางท่าแบบเทเกะชินมิได้ “อ้าว! ขอโทษที่ครับ” เขาเก็บดาบสูราเคื่องแค่นใส่ฝัก ก่อนที่จะใส่แหวนคลังเทพศาสตรา “ลืมตัวอีกแล้ว แฮะๆ”

“ตาบ้า!!” เทพสาวตะโกนด้วยความขุ่นเคือง ถึงกระนั้นกลับมีผู้ชมด้านข้างแอบหัวเราะกันยกใหญ่

ฟ้าว!! ก่อนปลายเท้าของอาธินาจะกระแทกพื้น เมธัสที่พุ่งตามไปถึงได้ใช้แขนขวารวบเอวบาง ส่วนมือซ้ายยกขึ้นไปรับหอกเงินมายันพื้นเอาไว้เกิดเสียงดังบิก

“ก็บอกแล้วไงว่าให้ระวัง ไม่เชื่อกันบ้างเลย” เขาส่ายหน้าไปมาอย่างช้าๆ

อาธินาแหม่ปากแหม่น สองแก้มแดงช้ำ ดวงตาคัลลยกำลังจะร้องให้ขายหนุ่ม จึงรีบอัดพลังลมปราณคลายจุติให้กับเธอ ทว่าร่างของเทพสาวลั่นกลายเป็นละอองแสงกลับเข้าสู่ฝักในทันใด “ถ้านายเก่งนักก็กำจัดมันคนเดียวไปเลยสิยะ”

“อ้าว! หยกเล่นแค่นี้ก็งอนกลับเข้าไปในฝักเลยรี” เขาเขย่งปลายเท้าเพียงเล็กน้อย พลิกกายออกไปด้านข้างหลบหอกน้ำแข็งที่พุ่งขึ้นมาจากแผ่นดินหน้าร้อยเล่ม

ได้อย่างสบายๆ แล้วเก็บหอกงูนี้รู้สึบดี

“ฉันไม่ได้โกรธนายซะหน่อย เพียงแต่เหนื่อยแล้ว ไหนจะต้องบ่อน้ำให้คน
ไม่เอาถ่าน ไหนจะยังโดนเฮเลนแกล้งอีก วันนี้ฉันจะนอนแล้ว ถ้านายกลัวเจ้าเหมียวบ้าน
ก็หนีไปเลยสิ”

เมธัสพยักหน้า “อืม...เป็นความคิดที่ดี ฉันขอหนีดีกว่า”

อาธิน่ารีบออกมาจากฝัก คล้องแขนเขาเอาไว้แน่นพลางทราดใส่ “ตาบ่านาย
มีจิตวิญญาณแห่งนักรบบ้างไหม ทั้งที่ยังไม่ได้พยายามเต็มที่กลับหนีซะงั้น”

“อ้าว! สู้ไม่ได้ก็ต้องถอยสิครับ” เขาเปลือยคลี้มขบขันกับสีหน้าของเทพสาว
ในเวลานี้ที่ดูไม่ออกว่ากำลังโกรธหรือตกใจกันแน่

“เดี๋ยวลีนายไม่คิดจะปราบปีศาจหายากแบบนี้บ้างหรือ” อาธิน่ากระตุกแขน
ของเขาเบาๆ

“ก็อยากอยู่นะ แต่แบบว่าทำทางจะเอาไม่อยู่” เขายักไหล่พลางพูด “ดีไม่ได้
จะเป็นการทิ้งชีวิตอีกต่างหาก”

เขาวงมือขวาลงบนไหล่ซ้ายของหญิงสาวที่ยืนเฉิบและมีเกล็ดหัวแข็งเกาะ
แน่นพร้อมถาม “สลายเองไหมไหม” เมื่อเห็นเทพสาวส่ายหน้า เขาก็เร่งใช้ปราณธาตุ
เพลิงช่วยละลายพลังธาตุน้ำแข็งที่เกาะอยู่ตามร่างกายของเธอย่างรวดเร็ว

“ขอบคุณ” เธอพูดเสียงแผ่ว แล้วค่อยแยกหน้าขึ้นถาม “นายจะไม่สู้จริงๆ
งั้นหรือ”

“ใช่ ผมขอหนีดีกว่า เพราะสิ่งสำคัญที่สุดคือ...” เขาใช้สองแขนกดเทพสาวที่
ยอมให้กดโดยไม่ขัดขืน แล้วเร่งใช้พลังปราณคุ้มครองพร้อมทะยานร่างฝ่าพายุ
ลูกเห็บที่เริ่มตกลงมาอีกครั้งไปสูทางใต้ พลังตะโกน “เจ้านี่ไม่ใช่ศัตรูที่ผมจำเป็นต้อง
ต่อสู้นี่นา”

ถึงคำตอบจะฟังสมเหตุสมผล แต่อาธิน่ากลับตอบเสียงแผ่ว “อือ เข้าใจแล้ว
ฉันไม่ชวนนายสู้ก็ได้...”

เธอกลับเข้าสู่ฝักไปอย่างเงียบจนถึงกระนั้นความรู้สึกที่ส่งผ่านมาจากน้ำเสียง
กลับแฝงความโหยหาในบางสิ่ง ซึ่งมันทำให้เขารู้สึกแปลกใจยิ่งนัก ‘เฮเลนรู้ไหมว่า
ทำไมอาธิน่าถึงยึดติดที่จะต่อสู้กับเจ้านี้แบบนี้’

เฮเลนตอบอย่างไม่แน่ใจ ‘เฮเลนเองก็ไม่วุ่นจะเจ้านาย แต่เท่าที่เฮเลนจำได้’

ทุกครั้งที่มีปีศาจแบบนี้อาละวาด กองทัพของอาธิน่าจะถูกเรียกให้ออกไปทำลายมันอยู่เรื่อยๆ แล้วทุกครั้งหลังจากที่เธอชนะ ก็มักจะมีภารกิจงานเลี้ยงในดึกหลังสรรค์ค่ะ'

เมธัสเข้าใจในทันที ที่เธอธิน่าคงระลึกถึงเวลาที่ได้อยู่ร่วมกับเพื่อนพ้องอิม...เธอคงคิดถึงพวกเพื่อนๆ ลินะ...'

เขาต้องหยุดคิดโดยพลัน เมื่อสายตาได้เห็นบางสิ่งที่อยู่เบื้องหน้า 'นั่นมัน...เป็นไปได้อย่างไร...'

เบื้องหน้าของเขานี้เวลานี้ได้ปรากฏกำแพงน้ำแข็งขนาดยักษ์ซึ่งไม่อาจวัดความหนาได้ ความสูงที่ติดอยู่ถึงปลายเมฆดำหนาแน่น และความกว้างสุดลูกหูลูกตาจนคล้ายกับว่าเขากำลังอยู่ในห้องน้ำแข็งห้องหนึ่ง...

'ถ้าทางตรงไม่ได้ ก็มุดลงดินละเพีย' เขาคิดก่อนพุ่งลงสู่เบื้องล่าง หวังดำดิน

หนีจากสนามรบที่ไร้ทางชนะ

ติง!! เมื่อดำดินไปได้แค่สามเมตร เขาก็พบกับพื้นน้ำแข็งที่เชื่อมติดอยู่กับกำแพงน้ำแข็ง ยิ่งทำให้เขามั่นใจว่า ในตอนนี้เขากำลังอยู่ในห้องน้ำแข็งขนาดใหญ่ที่เกิดจากพลังพิเศษของสัตว์อสูรตนนี้

'อิม...สงสัยต้องใช้กำลังทำลายกำแพงน้ำแข็งสักครั้ง'

เขาหมุนตัวจนกลายเป็นมนุษย์ส่วนนอกจากจุดเดิมในทันที เพราะบริเวณพื้นและกำแพงน้ำแข็ง ได้ปรากฏหอกน้ำแข็งผุดออกมาหวังทะลวงร่างของเขา

เมื่อเมธัสออกมาจากใต้ดินสำเร็จ ก็เรียกดาบอสุราเคื่องแค้นออกมาถือในมือขวา นึกคิดถึงความเร็วและคับแค้นเท่าที่จะเค้นออกมาได้ในเวลานี้ จนทำให้ใบดาบเป็นสีแดงเข้มจนเกือบจะดำสนิท ฟาดฟันใส่กำแพงน้ำแข็งเบื้องหน้าอย่างสุดกำลัง

เคร้ง!! ดาบอสุราเคื่องแค้นที่มีเคยมีอะไรตัดขาดบัดนี้กลับถูกกำแพงน้ำแข็งสะท้อนออกอย่างไม่น่าเชื่อ ทำเอาเมธัสต้องตกตะลึง ถึงกระนั้นก็ไม่มีเวลาให้คิดอะไรได้มากนัก เพราะการป้องกันของกำแพงน้ำแข็งกำลังเริ่มต้นขึ้นอีกครั้ง

ฟิ้ว!! ฉะ!! หอกน้ำแข็งจำนวนนับไม่ถ้วนผุดออกมาจากกำแพงอันเยียบเย็น บางเล่มเฉียดบาดใบหน้าและร่างกายของเมธัส ทำให้เกิดรอยแผลหลายสิบแห่ง

ชายหนุ่มทะยานร่างกลับไปอยู่กลางอากาศเก็บดาบอสุราเคื่องแค้นก่อนจะใช้ทักษะสูงล้ำแสงเพื่อหายตัวหลบการต่อสู้อีกครั้ง

ชายหนุ่มที่ล่องหนสำเร็จได้ไปหลบอยู่ใต้ร่มไม้ ถอดหน้ากากเทะชินออกมา มองด้วยความเสียดาย ‘เฮ้อ! เสียหน้าากไปฟรีๆ เลยแฮะ เอาเถอะ ยังไงแถวนี้ก็คงไม่มีใครเข้ามาได้หรอกมั้ง’ เมื่อเขามั่นใจในความปลอดภัยจึงคล้อยม ‘รีบเปลี่ยนเสื้อผ้า เป็นชุดจอมยุทธ์แห่งแดนเว้งว่างดีกว่า มันจะได้ช่วยเราต่อสู้สะกดกขึ้น’

เขาถอดเสื้อออกพลาเปลี่ยนเสื้อผ้าวางยับไว

เป็นโชคดีของเมธัสที่สัตว์อสูรเมฆหมอกตนนี้ไม่มีความสามารถในการค้นหาผู้ที่ล่องหนหายตัวได้ เขาจึงได้มีโอกาสเปลี่ยนเสื้อผ้าวางสบายใจจนเสร็จ

เฮเลนที่ห้วงใยต่อศึกเบื้องหน้ารีบเอ่ยถาม ‘เจ้านายคะทำไมเจ้านายไม่ลองใช้วิชาลมปราณทำลายชั้นสูงสุดดูละคะ ไม่แน่ว่ามันอาจจะช่วยทำลายกำแพง หรือเมฆหมอกบนท้องฟ้าให้เจ้านายหนีไปได้เนอะ’

อาธิน่ากลับตอบแทนเขา ‘ไม่ได้หรอกเฮเลน เมธัสในตอนนี้อะไหล่พลังพิเศษที่จะช่วยให้หายเหนื่อยในทันที ฉะนั้นหากดาเน่เกิดบ้ำพลัง ปลดอย่าไม้ตายสูงสุดโดยไม่ยั้งคิด ถ้าไม่สลับเหมือนดึกคงเสียชีวิตเพราะเหนื่อยจัดอย่างฉับพลัน หรือต่อให้หลงเหลือสติแต่ไร้พลังลมปราณ ไม่แล้วต้องตายอยู่ดี’

เมธัสยิ้มเล็กๆ ‘เหม อาธิน่าเริ่มเชี่ยวชาญการใช้พลังลมปราณแล้วหรอเนี่ย’

เทพีแห่งสงครามพูดอย่างไม่พอใจ ‘ซิ!! นายนี้กว่าฉันไม่มีการพัฒนาหรือไ้อย่าดูถูกกันให้มากนักสิ’ เธอเอ่ยด้วยเสียงมั่นใจ ‘ขอบอกก่อนนะว่าถ้าอยู่บนสวรรค์กำแพงน้ำแข็งแบบนี้ ฉันจะให้พวกลูกน้องร้ายเวทเพลิงละลายมันทิ้งไปเลย’

นั่นเป็นสิ่งที่เมธัสอยากทดลองดูเช่นกันเพราะถ้าแค่ต้องการหนีการใช้ปราณเพลิงทำลายกำแพงให้เกิดรูสักรู มันอาจจะช่วยให้เขาหนีไปได้ แต่ถ้าเกิดว่าหลังกำแพงบานนั้นยังคงเป็นอาณาเขตของสัตว์อสูรเมฆหมอกก็ เขาคงเสียชีวิตเพราะมีอาจต้านทานการโจมตีของมันเป็นแน่

เฮเลนถามด้วยความสงสัย ‘เจ้านายคะ ตอนนีเจ้านายไม่รู้สึกเจ็บจากเม้ดฝนหรอคะ’

อาธิน่าบอก ‘เฮเลนอย่าลืมนสิว่า ดาเน่มีพลังคุ้มกาย...’

‘ไม่ใช่ครับอาธิน่า ในตอนนี้พลังของทักษะประทับเทพบุรุษหมดไปแล้ว’

เมธัสตัดบท

เทพีแห่งสงครามอุทานด้วยความตกใจ ‘อ้าว! งั้นก็หมายความว่า เม้ดฝน

พวกนี้ไม่สามารถทำร้ายนายได้ใช่ไหม หรือว่าพลังของปีศาจตัวนั้นมันเริ่มอ่อนแอลง' เธอคาดเดาอย่างสับสน 'หรือว่ามันสามารถบังคับการโจมตีจากสายฝนได้ด้วย...'

'ใช่ครับอาธิน่า แต่ถ้าจะบอกว่าไม่มีพลังทำลายเลยคงไม่ได้ เพราะผมยังรู้สึกได้ว่า สายฝนพวกนี้มีพลังปรารถนาพิษเจือปนอยู่' ชายหนุ่มขมื่อขาที่เริ่มสั่นเทาไปเบื้องหน้า 'หากปล่อยให้โดนนานอย่างต่อเนื่อง ก็จะส่งผลให้ใช้พลังลมปรารถนาติดขัด หรือเกิดอาการบาดเจ็บภายในได้'

เฮเลนโผล่ขึ้น 'ยังงี้ เจ้านายก็ขอให้ปีศาจเมฆสลายไปเองสิคะ'

อาธิน่าพูดเสริม 'จริงด้วยแบบนี้เราก็ไม่ต้องหนีแล้วนายไปหาที่นอนพักเอาสิ ไม่แน่ว่านายอาจจะรอดตายโดยไม่ต้องทิ้งตัวพวกนักโทษ'

เขาอดจูนงมิได้ เพราะปกติอาธิน่าจะต้องคัดค้านแผนการของเขามาเป็นประจำ ซึ่งความคิดที่เธอเสนอมามันก็น่าสนใจอยู่หรอก แต่เขายากจะใช้แผนการตามแบบที่เขาคุ้นเคยมากกว่า จึงไม่คิดจะใช้แผนการที่แอบสอดแทรกความอยากกลั่นแกล้งของเธอ

หนึ่งในแผนของเทพสาวเจ้าปัญญาคือ ให้เขาแปลงโฉมเป็นผู้หญิง แต่ด้วยรูปร่างสูงใหญ่ และมีดกกล้ำที่เห็นชัดเจน ไม่ว่าจะมองจากมุมใด เขาก็มีอาจปละมเป็นหญิงสาวที่ดูอบบางน่าทะนุถนอมได้แม้แต่นิดเดียว

เมธัสลอยตัวด้วยพลังลมปรารถนาที่บางเบาที่สุด ไปอิงแอบตามใต้ต้นไม้ใหญ่ พลังมองดูสภาพรอบข้างอย่างละเอียดถี่ถ้วน พบว่าป่าไม้ส่วนใหญ่ยังไม่พังลง ส่วนที่โดนทำลายล้วนเป็นจุดที่อยู่ใกล้กับเขาเมื่อครู่ หรือจะเรียกว่าโดนลูกหลงน่าจะเหมาะสมมากกว่า

เขามองดูรณนักโทษที่ว่างสูมกันเป็นกองเมื่อเห็นว่าพวกรณนักโทษที่นำมากองอยู่รอบนอกล้วนไม่ถูกทำลาย จึงบอกกับสองเทพธิดาที่อยู่ในผนึก 'อืม...รณนักโทษไม่พังอย่างที่คิด ทำทางพวกเราได้พาพวกนักโทษไปขังคุกตามแผนละนะ'

อาธิน่าพูดอย่างยินดี 'เยี่ยมไปเลย'

เมธัสรู้สึกผิดสังเกตุกับน้ำเสียงระรื่นของเทพสาว จึงอดถามมิได้ 'คุณอาธิน่า ทำไมวันนี้คุณกระตือรือร้นช่วยเหลืผมเป็นพิเศษ มีอะไรแอบแฝงหรือเปล่า'

อาธิน่าตอบหัวเราะ 'ฮิ! มันเป็นเรื่องของฉัน ไม่เกี่ยวกับนายหรอก'

เฮเลนพูดปานละเมอ 'อ้อ! มันต้องเป็นเพราะอาณูภาพแห่งจูบแน่ๆ เลยคะ เจ้านาย ในนิยายบางเรื่องความรู้สึกของหนุ่มสาวที่บังเอิญเกือบจะจูบกันนั้นร้อนแรง

ยิ่งกว่าคู่ที่จับกันอีกนะคะ มันเป็นความรักที่ซ่อนเร้น...'

'เฮเลน เธออย่าเพื่อใจขนาดนั้นลียะ' อาริน่าตัดบท

เมธัสอมยิ้ม 'นั่นสินะ สงสัยเป็นพลังของความรู้สึกที่แอบซ่อนมานานตั้งแต่
วันนั้นที่เราได้โอบกอดกัน...'

อาริน่ากรีดร้องทันควัน 'กรี๊ด!! ตาบ้า อย่าพูดไร้สาระอีกนะ ฉันแค่อยากจับ
เจ้าพวกมนุษย์ที่กล้าฆ่าพวกกูไปรับโทษเท่านั้นหรอกยะ หากนายยังพูดมากกว่านี้ฉัน
จะฆ่านายแน่ๆ'

เซาเล็ทหยอกล้ออีกฝ่ายเร่งรีบหายไปหลบอยู่ในระหว่างช่องว่างของรถถังโทเซ
เพื่อหลบพักผ่อนหลังจากที่ออกแรงมากกว่าที่คิด 'ฉันผมขออนอนสักแป๊บก็แล้วกัน ถ้า
ฝนหยุดตกเมื่อไหร่ คุณอาริน่าก็ช่วยออกมาปลุกผมด้วยนะครับ'

เพทิแห่งสงครามขานรับเบาๆ อย่างหัวเสีย แล้วก็เงียบสนิทไปโดยพลัน แล้ว
เมธัสก็ค่อยๆ หลับอย่างสบายอารมณ์ นอนฟังเสียงสายฝนราวกับเป็นเพลงกล่อมให้
เข้าสู่ห้วงนิทรา ไม่สนใจกับสัตว์อสูรเมฆฝนที่ยังคงโปรยหยาตพิรุณไม่ขาดสาย...

ณ ห้องผู้ดูแล

ถึงแม้สัตว์อสูรจะมองไม่เห็น ทว่ากับเหล่าผู้ดูแลที่มาเป็นพยานในการกิจ
พิเศษของเมธัสล้วนมองเห็นเหตุการณ์ที่ดำเนินไปอย่างเอื่อยเฉื่อย

บ้างก็เริ่มส่งสายตาสงสัยว่า 'ผู้ใช้บริการคนนี้จะเป็นอย่างไรต่อไป' บ้างก็
ส่งสายตาสังเวชให้กับเขา เพราะการที่ปล่อยให้ผู้ใช้บริการสามารถจัดการกับสัตว์อสูร
ภารกิจพิเศษง่ายจนเกินไป ถือว่าเข้าข่ายการสนับสนุนผู้ใช้บริการซึ่งถูกจัดอยู่ในข้อห้าม
ของการเป็นผู้ดูแล ซึ่งสายตาดุร้ายของเหล่าผู้ดูแลบางคนก็มองไปยังโยริล เป็นตัวยืน
ยันถึงผลลัพธ์ของการทำผิดในครั้งนี้เป็นอย่างดี

"ไม่ทราบว่ามันหัวหน้าผู้ดูแลประจำทวีปที่1ดำเนินภารกิจผิดพลาดหรือเปล่าครับ"

เมื่อคำถามดังขึ้นจากผู้ดูแลคนหนึ่ง ผู้ดูแลคนที่เหลือก็เริ่มยิงคำถามตามหน้า
ทันควัน ส่วนใหญ่ล้วนพยายามตั้งหัวข้อการทำงานผิดพลาดของโยริล และมีไม่น้อยที่
เอ่ยถึงการลดตำแหน่งหัวหน้าผู้ดูแลหนุ่มคนนี้

ทว่าพวกมิคาเอลยังคงไม่เปิดหัวข้อการลงโทษโยริล เพราะหากผลลัพธ์ยังไม่
ปรากฏ โยริลยังไม่ถือว่ามีความผิด

แม็กซ์ที่ยุ่งกับการเปิดหน้าจอบางอย่าง จู่ๆ ก็ขมวดคิ้ว นัยน์ตาล้ำเห็น
บางสิ่ง จึงยกมือซ้ายขึ้น “มีทราบว่โยริลมีอะไรจะแก้ตัวหรือไม่”

โยริลที่ไม่พูดตอบได้มาตั้งแต่ต้นกระต่ายมีบางพลังเปิดหน้าต่างขึ้นมาบนหนึ่ง
ที่แจ้งรายละเอียดของภารกิจนี้ ส่งต่อให้กับผู้ดูแลทุกคน “หากเขาไม่ได้ปราบสัตว์สูร
ภารกิจย่อมไม่เสร็จ...ก็แค่นั้น ผมคงต้องขอโทษที่รบกวนเวลาของทุกท่านนะครับ”

มิกาเอลเห็นว่าสัตว์สูรภารกิจใกล้จะสลายไปตามกาลเวลา จึงเอนหลังพิง
พนักเก้าอี้ “อืม...ในเมื่อผู้ใช้บริการคนนี้ไม่ได้รับผลกำไรจากภารกิจพิเศษที่โยริลเปิด
ขึ้น ก็ถือว่าไม่มีการช่วยเหลือผู้ใช้บริการ ดังนั้น โยริลไม่มีความผิด แต่ผมอยากให้
คุณช่วยระวังเรื่องการเปิดภารกิจที่ไม่เหมาะสมกับพื้นที่...”

พรีบ!!! ทันใดนั้น หน้าต่างสองบานพลันเปิดขึ้นมากลางห้อง

บานหนึ่งมีรหัสตัวเลข 90100312 และใบหน้าของสัตว์สูรพร้อมแสดง
รายละเอียด ส่วนอีกบานที่มีกรอบสีทองฉายภาพสองรองผู้ดูแลสูงสุดที่เป็นพี่น้อง
ฝาแฝด

ราเกิลผู้เป็นน้องชายอยู่ด้านซ้ายของจอ เขาไว้ผมดำซอยสั้น นัยน์ตาสีทอง
วงหนังดงาม ผิวสีเหลือง สูงหนึ่งร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร พูดนำ “คุณมิกาเอล
ภารกิจปลดผนึกเทพสูรในทวีปที่ 1 ชื่อ ภารกิจอัญเชิญจอมโจรกำลังถูกเปิดออกครับ”

“ส่วนผู้ใช้บริการที่มีสิทธิ์เป็นผู้ปลดผนึกกำลังอยู่...” เรมีเอลผู้เป็นพี่สาวอยู่
ด้านขวาของจอ เธอแทบไม่แตกต่างจากน้องชาย เว้นเพียงผมที่ยาวจดเอวกับรูปร่าง
ที่สมกับเป็นสตรี จู่ๆ เธอก็มีสีหน้าตกใจ แล้วยกมือซ้ายชี้ไปยังเมธัสที่นอนหลับอยู่
ในหน้าจอบานหนึ่ง “อยู่ตรงนั้นค่ะ”

เหล่าผู้ดูแลที่อยู่ในห้องนี้ต่างมีสีหน้างุนงง คงมีเพียงแม็กซ์ที่มีแววตาระเิน
กับโยริลที่แอบกระต่ายยิ้ม มองดูเหยื่อที่เขาวางแผนซ้อนทับให้เข้ามาติดอยู่ในจุดเชื่อมต่อ
ต่อโดยไม่มีใครล่วงรู้ว่าเขาตั้งใจกลั่นแกล้งผู้ใช้บริการคนนี้

ชายหนุ่มผมสีฟ้ายาวถึงกลางหลัง ดวงตาสีฟ้าอ่อน ใบหน้าดูฉลาดเฉลียว
สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตร ซึ่งเป็นหนึ่งในผู้ดูแลที่มาเป็นพยานยกมือซ้ายขึ้น
“หัวหน้าผู้ดูแลสูงสุดครับ ผมขอให้เริ่มต้นการเป็นพยานของภารกิจปลดผนึกเทพสูร
ครับ”

มิกาเอลยิ้มช้า “หึๆ นี่ก็ไม่ถึงเลยว่ ชายคนนี้จะตกอยู่ในสถานการณ์พิสดาร

ได้ทุกครั้งไป เอาเป็นว่าดำเนินการไปตามที่ฟามัวร์พูด เริ่มเปิดการเป็นพยานให้กับภารกิจปลดผนึกเทพอสูรได้”

ผู้ดูแลส่วนหนึ่งเริ่มติดต่อยังเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง มีเพียงสองผู้ดูแลโยริล และฟามัวร์ที่รู้เรื่องราวทั้งหมด ทั้งคู่แอบสบตากันเที่ยวหนึ่ง แล้วคล้อยมพรายไปยังเมิร์ซที่ขยับปากโดยไร้เสียงว่า ‘ก็รอดูผลต่อไป’ มีเพียงผู้ดูแลทั้งสองคนนั้นเท่านั้นที่จะเข้าใจในเวลานี้ แล้วพวกเขาก็มองไปยังเมิร์ซที่นอนหลับพร้อมคิดในใจ ‘รุกฆาต’

ฝนเริ่มซาแสงจากดวงดาวและดวงจันทร์เริ่มสะท้อนน้ำที่ขังอยู่ตามพื้นดิน

และเกาะตามใบไม้ สายลมพัดเบาๆ พาหยดน้ำร่วงหล่นลงสู่เบื้องล่าง

เฮเลนและอาธินำกำลังรอกคอยยามที่ไร้ฝนเพื่อปลุกชายหนุ่มขึ้นที่นอนหลับเหมือนท่อนไม้มานานาน อารูธวิญญานเทพสาวพยายามส่งเสียงหวานใสให้เจ้านายของเธอลืมตาตื่นขึ้นเพื่อเดินทางต่อไป ‘เจ้านายคะ ปีศาจหายไปแล้วค่ะ’

“อืม...ให้อธินำออกมาปลุกซิไม่ใช่อาธินำผมไม่ตื่นหรอก” เมิร์ซตอบเสร็จก็นอนต่อไปไม่สนใจเสียงร้องต่ำของเทพีแห่งสงคราม หรือเสียงหัวเราะของเฮเลน

อาธินำยอมออกจากผนึก มานอนอยู่ในช่องแคบเหมือนเมิร์ซ เธอใช้สองมือเขย่งร่างของเขาย่างรุนแรงพลางตะโกน “ตาบ้า ตื่นได้แล้ว ถึงเวลาออกเดินทางแล้วนะ”

“จะรีบไปทำไม นานๆจะได้นอนหลับสบายๆ แบบนี้สักที ขอขี้เกียจอีกแป๊บหนึ่งนะ” เมิร์ซใช้ปัดมือของเทพสาวออกจากตัว แล้วพลิกตัวไปด้านซ้ายนอนส่งเสียงกรนเบาๆ

อาธินำโกรธจนควีนเทปออกจากหู สองมือกำแน่นเตรียมจะทุบคนสันหลังยาวข้างตัว “นี่ฉันอุตส่าห์ยอมออกมาปลุกแล้วนะ ยังจะ...อ๊ะ!!”

เทพีแห่งสงครามต้องหยุดชะงักทั้งจางและการกระทำเพราะมือขวาของเมิร์ซได้ทาบอยู่ที่กลางหน้าผาก อีกทั้งยังพุงพลั่งลมปราณศักดิ์จุตชีพจรของเธอจนไม่สามารถขยับเขยื้อนได้แม้แต่นิ้วเดียว เธอทำได้เพียงกะพริบตาไปมา และมองดูรอยยิ้มเจ้าเล่ห์ที่เผยขึ้นจากคนขี้เซา

“เวลาผมนอน คุณก็ควรเงียบๆ สิครับ อืม...จะว่าไปแล้วผมนอนหนุนแขนตัวเองมาตั้งนาน ชักจะเมื่อยๆ แล้วสิ งั้นนอนหนุนหนักของเทพิดาหน้อยนะ คงจะหายเมื่อยและหลับสบายขึ้น นอนนอนต่อละครับ หึๆ”

เมธัสรับร่างของอาธิน่ามานอนหนุนรากับหมอนใบหนึ่งโดยไม่สนใจใบหน้าที่แดงก่ำด้วยความเขินอายปนความโกรธเคือง รวมทั้งคำพูดพร่ำเพ้อของสาวน้อยช่างฝันแบบเฮเลน ระหว่างที่เขาเตรียมเข้าสู่ห้วงนิทราต่อไปอย่างเงียบสงบ แต่แล้วก็ต้องลืมตาตื่นขึ้นเพราะเสียงแจ้งจากระบบ

“เฮ้ย! มันมาได้ไง รู้จักจะรีบหนีซะตั้งแต่แรก” เขาอุทานไม่ทันจบ สายลมอันรุนแรงก็พัดไล่ฝุ่นป่าและแอ่งน้ำอย่างหนักหน่วง...

ซুম!!! ไปไม่จากต้นไม้ทุกต้นถูกลายลมที่รุนแรงดูพายุกระซอกใบปลิวเข้าไปรวมตัวกันเป็นก้อนลอยอยู่เหนือป่า มันมีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

เมธัสพลี้อตัวออกมาจากกองรถนักโทษ เข้าโอบร่างอาธิน่าเอาไว้แน่น มองปรากฏการณ์เบื้องหน้าอย่างพรั่นพรึง ‘เวรแล้วสิ เจ้าตัวก่อนก็เล่นเราซะเกือบตาย เจ้าตัวนี้ทำทางจะร้ายกว่าเก่าบานตะไท ทลายขีดจำกัดคิดค้นใช้ไปเมื่อตอนบ่าย งานนี้ขอหนีก่อนก็แล้วกัน’

“ปลดผนึกเฮเลน” เขายืนร่างของอาธิน่าส่งมอบให้กับเฮเลนที่เพิ่งจะปรากฏร่างด้านข้างซ้าย แล้วรีบเก็บรถนักโทษอย่างเร่งรีบ

“เจ้านายคะ เกิดอะไรขึ้นหรือคะ” เฮเลนอุ้มอาธิน่าเอาไว้พาลงมองไปยังลูกบอลใบไม้ที่มีขนาดใหญ่ยิ่งกว่าดวงจันทร์ที่ลอยอยู่กลางอากาศ ถึงกระนั้นเมื่อเธอได้เห็นดวงจันทร์เต็มดวงที่ลอยเด่นอยู่กลางฟากฟ้าทั้งสามดวง ก็ต้องเผยรอยยิ้ม “เจ้านายคะ คินนี่จันทร์เต็มดวงพร้อมกันสามดวงเลยนะคะ เจ้านายไม่ชมมันหน่อยหรือคะ”

“ไว้ออกจากนี้กันก่อน แล้วเดี๋ยวผมจะจัดงานเลี้ยงชมจันทร์ให้นะเฮเลน แต่ตอนนี้ช่วยอุ้มอาธิน่ามาวางตรงที่นั่งคนขับที” เขายืนอยู่ด้านขวาของรถ ใช้มือซ้ายตบที่นั่งคนขับรถ ก่อนที่จะหันไปใช้มือขวาล้วงป้ายเหล็กใบหนึ่งออกมาจากกระเป๋าคาดเอว แล้วเปลี่ยนเป็นผ้าสีขาวยสะอาดทั้งตัว

มันเป็นหนึ่งในผ้าที่เขาซื้อมาเมื่อหลายวันก่อน เพื่อเตรียมเอาไว้ใช้ในช่วงเปลี่ยนฐานะ หรือปลอมแปลงฐานะใหม่ๆ แม้จะยังไม่ได้ทำภารกิจเสริมพาหนะชั้นกลางให้กับพวกมัน ทว่าแต่ละตัวล้วนมีระดับถึง 400 และมีค่าสถานะที่พอใช้เช่นกัน และยังเป็นการเพิ่มเพื่อนและบริวารให้กับดาร์คไปในตัว นับว่าเป็นการแก้ปัญหาลายอย่างให้กับเจ้าม้าหนุ่มไปในคราวเดียว

เฮเลนปฏิบัติตามคำสั่งของเมธัสโดยพลันพลี้อกายไปนั่งอยู่บนที่นั่งคนขับตรง

กลาง วาร่างของอาธิน่าที่ยังคงแข็งดุจรูปปั้นไว้ด้านขวามือ มองดูเจ้านายหนุ่มที่กำลังเอาม้าขาวเทียมกับตัวยึดจับอย่างร้อนรน

“เจ้านายคะ ลูกบอลใบไม้ใบนี้เป็นศัตรูชั้นไหนคะ” เฮเลนยกมือขวาชี้ไปยังสัตว์อสูรที่ยังคงอยู่ในช่วงออกจากผนัง

เมธที่เทียมม้ากับกระโถนโทะสรีก็เร่งกระโดดไปนั่งบนที่นั่งคนขับด้านซ้ายสุดพร้อมตอบ “ใช่ และหากผมเดาไม่ผิดเจ้านายจะต้องเก่งจนผมเอามันไม่อยู่แน่ๆ ยูคิไป!”

ม้าขาวที่มีชื่อว่า ‘ยูคิ’ ส่งเสียงร้องดังกังวาน แล้วเร่งฝีเท้าวิ่งฝ่าดินโคลนมุ่งสู่ทิศใต้อย่างรวดเร็ว ราวกับว่ามันรับรู้ได้ถึงอันตรายที่แฝงอยู่ในลูกบอลใบไม้

แม้เมธจะจัดการทุกสิ่งอย่างว่องไว ทว่ายังคงไม่เร็วพอที่จะหลบหนีไปจากสัตว์อสูรได้

ตูม!!! ครืน!!! แรงระเบิดพลันเกิดขึ้นอย่างรุนแรง ทำเอาพื้นดินสั่นสะเทือน ราวกับมีอุกกาบาตก้อนยักษ์พุ่งชนทั่วผืนปฐพี

“ว้าย!!” เฮเลนตกใจจนเข้ามาสวมกอดเขาแน่น ส่วนอาธิน่าที่ไม่มีใครคอยจับได้กระเด็นตกลงไปทางด้านขวาสุด

“เฮ้!” เมธสลับมือซ้ายใช้หลังลมปราดถึงดูร่างของเทพีแห่งสงครามที่หน้าเกือบจะฝังพื้นลอยกลับมานั่งลงบนตักของเขา ชายหนุ่มที่เห็นสีหน้าของเธอสาวเร่งพูด “อาธิน่า ผมจะคลายจุดให้ แต่คุณคงรู้แหละว่า สถานการณ์ในตอนนี้มันอันตรายเป็นอย่างยิ่ง พวกเราไม่ควรทะเลาะ...”

ในขณะที่เขากำลังพูดกับอาธิน่า ม้าขาวพลันร้องลั่น “ฮึ!!”

เขาเบิกตากว้างเมื่อพบว่ามิลูกธนูดอกหนึ่งตรงเข้าเสียบกลางศีรษะของยูคิ ทำให้มันตายไปในพริบตา แล้วรถนักโทะที่ไร้อาชาคอยพุงก็พลิกคว่ำอีกครั้ง

ชายหนุ่มรีบใช้สองแขนโอบร่างของสองเทพธิดาทะยานออกจากรถนักโทะ แล้วโยนร่างของสองสาวไปด้านขวา ส่วนมือซ้ายได้ล้วงระเบิดคว้นออกมาปาส่รอบบริเวณในทันใด

ตูม!! ท่ามกลางหมอกควัน เมธกลับมาได้พุ่งไปทางขวา หากแต่ใช้หลังลมปราดถึงดูร่างของสองเทพธิดากลับมายังอ้อมกอด แล้วทะยานร่างไปหลบอยู่หลังแมกไม้ฝั่งซ้าย เปลี่ยนเฮเลนกลับมาเป็นทอเก็นในมือขวา ส่วนอาธิน่าที่ถูกคลายจุดได้ขยับออกจากอ้อมแขนของเขาไปนั่งคุกเข่าอย่างเงิบงัน

‘เมธัส’ หลังจากนั้นฉันมีเรื่องที่ต้องจัดการกับนายอย่างแน่นอน นายเตรียมตัวเตรียมใจเอาไว้ให้ดี’ อาธิน่าหยิบมิดลันเงินคู่หนึ่งออกมาจากกระเป๋าคาดเอว แม้สีหน้าดูเรียบนิ่ง ทว่าสายตาของเธอช่างเย็นชาจนเขาเสียวสันหลังวาบ

‘อืม...ก็ดีครับคุณอาธิน่า เอาเป็นว่าผมจะอาบน้ำขัดตัวให้สะอาด นอนรอคุณ...อ๊ย!’ เขาต้องหยุดพูด เมื่อคมมิดลันในมือขวาได้ชี้มายังทรวงอกของเขา ‘ผมแค่ล้อเล่นเท่านั้นครับ เรามาปราบปีศาจชั่วร้ายที่กล้ำกลายหยาบคายกันเถอะ’

อาธิน่าลดมิดลันลง หันหน้าไปมองรอบด้าน ส่วนเมธัสพบเห็นจิตปรางของศัตรูที่อยู่ใกล้ตัวที่สุดแล้ว

ท่ามกลางหมอกควันหนาทึบ สายลมกระโชกแรงได้ม้วนควันสีขาวอัดเป็นก้อนกลมอยู่บนมือขวาของมนุษย์เร็กคูน มันสวมชุดนิเนจาสีดำสนิท สวมทับด้วยเสื้อคลุมลันสีเทา ใบหน้าครึ่งหนึ่งเป็นสีขาวที่ขอบตาและปากทาสีแดงเข้ม จนคล้ายเป็นนักแสดงคาบูกิ ที่เอวซ้ายคาดดาบคาตานะคู่หนึ่ง มือซ้ายที่เต็มไปด้วยขนสีน้ำตาลเข้มวางพาดที่ด้ามดาบ

‘ข้า...จอมโจรทากิโกเอมอนหิโอบิเอ็ตได้ปรากฏตัวแล้ว เหล่ามือปราบเอ๋ยจงเข้ามาไล่จับข้า เหล่าคนชั่วร้ายเอ๋ย จงมารับใช้ข้า ฮ่าๆ’ มนุษย์เร็กคูนเซ็ดหน้าขึ้นฟ้า ระเบิดเสียงหัวเราะดังกึกก้องป่าแห่งนี้

อาธิน่าถามผ่านกระแสดิจิต ‘เมธัส เจ้าปีศาจตัวนั้นมันผุดมาจากไหนกัน’ เธอชะงักหันมองดูศัตรูเบื้องหน้าด้วยความสงสัย ‘ทำไมหน้าตามันแปลกประหลาดเสียจริง’

เขาไม่อยากจะอธิบายให้มากความจริงตอบแบบขอไปที ‘เอ่อ...ผมเองก็ไม่รู้เหมือนกันว่ามันออกมาจากไหน แต่เท่าที่ดูน่าจะเป็นพวกปีศาจนั้นแหละ’

‘ยังก็ลูกน้องนายนะสิ’ เธอหันมามียิ้มซ้ำ

‘เหะๆ อย่าเข้าใจผิดสิครับ ผมไม่ได้เป็นพวกปีศาจนะ’ เมธัสยิ้มแห้งๆ

‘ฮึ่ๆ ข้าได้กลิ่นเจ้าแล้วเจ้ามือปราบชั้นสวะ’ จอมโจรมนุษย์เร็กคูนหันมาสองตาจับจ้องมายังพุ่มไม้ที่พวกเขาแอบซ่อนตัวอยู่ “หากไม่รีบลงมาให้ทากิโกเอมอนผู้นี้สะบัดศิระระลักก็ ข้าจะขึ้นไปจับเจ้ามาทำสุกี้มือปราบเอง ฮึ่ๆ”

อาธิน่าส่งสายตาเย็นชาให้กับเขา ‘นายรีบไปให้มันกินซะไป เดี่ยวฉันจะใช้ม้าของฉันลากรถนักโทษไปที่เมืองเริ่มต้นเอง’

เมธัสรีบส่ายหน้า ‘ไม่ได้ละ เรายังไม่รู้เลยว่าพวกที่สังหารยูคิเป็นใครกัน หากแยกกันในตอนนี่...’

ทันใดนั้นเอง จอมโจรมนุษย์เร็กคูนตะโกนก้อง “วายุยุกซ์”

ลูกบอลสีขาวในมือขวาระเบิดออกเป็นพายุหมุนวนไปมาดุจยุกซ์บริเวณส่วนหัวของมันขยายใหญ่ขึ้นจนคล้ายงูที่อ้าปากกว้าง พุ่งเข้าใส่พุ่มไม้ที่พวกเขาแอบซ่อนตัวอยู่ ราวกับตั้งใจจะปั่นพวกเขาให้เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ตูม!!!

ทั้งคู่เห็นลมพายุลูกยักษ์กำลังม้วนกลืนต้นไม้จำนวนมากมุ่งตรงมาที่พวกเขา อารินรู้ตัวว่าหลบไม่ทันก็กลับเข้าผืนทันทันควัน ทำเอาเมธัสต้องโพลงตามด้วยความตกใจ “เฮ้! หนีก่อนเลยเหอครับ”

‘ฉันไม่ได้หนี แต่ใช้นายเป็นโล่ของฉันต่างหาก’ เสียงขบขันของเทพสาว ก่อนจะถูกด้วยเสียงจริงจัง ‘ไว้เดี๋ยวมีโอกาสฉันจะเจื่อนเจ้าทานูกินั่นเอง นายก็อย่าตายไปก่อนละ’

แม่พายุเอื้องหน้าจะดูน่าหวาดหวั่น แต่ในสายลมที่ม้วนเป็นวงกลม กลับมีจุดบอดขนาดใหญ่อยู่ที่กึ่งกลางของลำที่อวายุอันกราดเกรี้ยว

‘เฮเลน พร้อมลุยแล้วไซ้ไหม’ เขาถามอาวุธวิญญานสาวด้วยความห่วงใย

‘พร้อมค่ะ ลุยเต็มที่เลยคะเจ้านาย’ เสียงหนักแน่นของเธอดังกลับมา

‘นั่นล่ะนะ’ เมธัสกระชับหอกเงินพุ่งเข้าไปในตาพายุขนาดใหญ่พร้อมจับจ้องไปยังจิตปรางหมหนึ่งที่กำลังเคลื่อนผ่านตามท่อสายลมอันคดเคี้ยว มันเต็มเปี่ยมไปด้วยจิตสังหารอันแรงกล้า

“ฮึ่! เจ้ามือปราบสารเลว ถึงเวลาที่เจ้าจะต้องตายแล้ว เพลงดาบคู่จอมโจรทานูกิ!!!” มนุษย์เร็กคูนชักดาบคาตานะคู่ออกมาสะบัดไปมา ทุกครั้งที่คมดาบกรีดอากาศ พายุที่อยู่รอบด้านจะบีบสายลมออกมาเป็นธนูสายลมพุ่งใส่ร่างของเมธัส

“นี่เป็นกับดักหรือกริ สมควรแล้วที่โดนผเนิก ฮีบ!” เมธัสพลิกร่างหลบธนูสายลมนับร้อยเส้นที่พุ่งออกมาจากทุกทิศทุกทาง ขณะเดียวกัน หอกเงินในมือก็ถูกชดออกไปเรียบร้อยแล้ว

หอกงูนี้รีใช้ทักษะหะลมมารพุ่งเข้าหาทานูกิโกเอม่อนที่สิบเอ็ดด้วยความเร็วประดุจสายฟ้าฟาด แต่แล้วลำท่อพายุกลับโค้งตัวขึ้นอย่างฉับพลัน แล้วดุดกลืน

หอกเงินให้หมุนวนไปมาจนหายวับไป หลงเหลือเพียงร่างของทานุกิโกเอมอนทีลิบเอ็ดเท่านั้นที่ลอยตัวอยู่ ณ ใจกลางของพายุลูกนี้

เมธัสต้องงุนงงกับเรื่องที่เกิดขึ้นเพราะเขาเองก็นึกไม่ถึงว่าทำไมตายประจำตัวของหอกกุงนี่จะถูกทำลายง่ายดายเพียงนี้

“ฮึ่! อาวุธขัดกระจอกพรรคนี้มันทำอะไรที่เป็นถึงสุดยอดจอมโจรเผ่าทานุกิไม่ได้หรอก” ทานุกิโกเอมอนทีลิบเอ็ดตะโกนด้วยเสียงห้าว “เจ้าจงเตรียมตัวเตรียมใจตายเอาไว้ได้เลย”

มนุษย์เร่ร่อนตัวดำดกไปมา ก่อให้เกิดธนูสายลมนับไม่ถ้วนพุ่งเข้าหาเมธัส อีกทั้งพายุที่คล้ายมีชีวิตก็เริ่มบิดเบี้ยวโค้งขึ้นลงยิ่งกว่าคลื่นในมหาสมุทร เพื่อกลืนร่างกายของเขาไปนั้นให้แหลกเละจนไม่เหลือซาก

หากเป็นเพียงสายลมธรรมดาเมธัสคงลองเสียงพุงทะลวงออก แต่เป็นสายลมที่เต็มไปด้วยน้ำหนักโคลน ต้นไม้ใบหญ้าและก้อนหิน ที่อัดแน่นไปด้วยพลังลมปราณ และยังถูกหมุนเหวี่ยงจนแรงพอที่จะทำร้ายเขาได้ไม่ยาก อีกทั้งเขาเองก็ไม่ว่า การฝ่าออกจากพายุลูกนี้จะเป็นการเปิดโอกาสให้ยอดยุทธ์ที่แอบซ่อนตัวอยู่ด้านนอกเข้าสังหารเขาหรือไม่

“อืม...ข้างในก็มีสัตว์อสูรระดับเทพอสูร ส่วนข้างนอกก็มียอดยุทธ์อย่างน้อยสามคน”

ก่อนหน้านี้ที่เขาจะเข้ามาในพายุ เขาใช้เนตรยุทธภพสังเกตเห็นจิตปราณของผู้คนกลุ่มหนึ่งซ่อนตัวอยู่ห่างออกไปเกือบสามกิโลเมตร ถึงจะดูคล้ายไกลพอให้หนีได้ แต่เมื่อหวนคิดถึงการตายของยูคิ ซึ่งบ่งบอกว่าผู้แสดงครมมีฝีมือไม่ธรรมดา อีกทั้งในลี้ลับวินาทีที่ถูกธนูปรากฏขึ้นกลับไม่มีแม้แต่เงา เขาจึงมั่นใจว่าอีกฝ่ายมีวิชาของกระบี่เทพทอ่งสามภพเป็นแน่

ไม่ต้องให้อีกฝ่ายเปิดเผยตัว เขาก็มั่นใจว่าผู้ที่กำลังดักรอสังหารเขาอยู่ ณ ที่แห่งนั้นคือใคร

เมธัสพลีกล้วยหลบนธนูสายลมอีกระลอกหนึ่งก่อนจะยิ้มช้า “เฮ้! ทานุกิโกเอมอนทีลิบเอ็ด นอกจากวิชาปาตีพรรคนี้ คุณมีวิชาอื่นๆ อีกหรือเปล่า”

“หะอะ หากคิดว่ามันเป็นวิชากระบะจอก ข้าก็อยากจะมีมือปราบเยี่ยงเจ้าจะทำลายมันได้ไหม ตายซะ!!” ทานุกิโกเอมอนทีลิบเอ็ดสะบัดดาบขึ้นลง ส่งผลให้

ลมพายุเริ่มบีบตัว และยิ่งรุนแรงสายลมใส่เขามากยิ่งขึ้น

เมธัสกลับไม่กังวล มือขวาเรียกหอกวารีออกมาหิมะแห่รอบด้าน ทุกครั้งที่
แทงออก ปลายหอกจะปล่อยน้ำสายหนึ่งเข้าทำลายรุนแรงสายลมเกิดเสียงซ่าซุ่มมีชาติสาย

“นี่คุณโจรตัวตลกเรามาลองทดสอบความอึดว่าใครจะพลาดท่าตกใส่พายุจน
กลายเป็นเศษเนื้อก่อนกันดีไหม” เมธัสวัดแกว่งหอกวารีพุ่งเข้าหาอีกฝ่าย

“เจ้ามือปราบนี่เฝ้า คิดเหวี่ยงคำพูดยั่วยุพราห์นี่จะใช้กับจอมโจรอย่างข้าได้
แล้วจรรู้ไว้ก็อย่างว่า พายุทั้งหมดนี้คือรังของข้า ฮึๆ” ทาฮุกิโกเอม่อนที่ลึบเอ็ด
หัวเราะเย้ยหยัน ดาบคูในมือเริ่มกวัดแกว่งอย่างแปลกประหลาด ทำเอาท่อพายุเกิด
ช่วงโค้งลักษณะพิสดาร

แม้เมธัสจะพลีกายหลบเลี่ยงพายุที่โค้งไปมาอย่างฉับพลันจนถึงตัวของ
ทาฮุกิโกเอม่อนที่ลึบเอ็ดได้สำเร็จ ทว่าร่างของอีกฝ่ายกลับกลืนหายไป nelมพายุ แล้ว
พุ่งออกไปอยู่ในจุดที่เขาเคยอยู่ จอมโจรเริ่มสะบัดดาบไปมา สร้างรุนแรงสายลมนับไม่
ถ้วนพุ่งมาหาเขา

ชายหนุ่มยอมไม่พลาดท่าโดยง่าย เขาแกว่งหอกวารีไปด้านหลัง ใช้ปรารถ
ธาตุน้ำสร้างลำธารขนาดใหญ่กลืนสายลมไปจนหมดสิ้น และยังแทบจะพุ่งชนใส่ร่าง
ของจอมโจรทาฮุกิโกเอม่อนที่ลึบเอ็ดในคราวเดียว

มนุษย์เร่ร่อนใช้วิธีการเดิมบิดเบี้ยวพายุดูดกลืนลำธารทั้งสายเข้าไปและเริ่ม
กวัดแกว่งดาบคู่ไปพลางหัวเราะไปพลาง “ฮ่าๆ เจ้าเป็นเด็กหรือไปถึงชอบเล่นน้ำ ข้า
ขอบอกไว้ก่อนนะว่า ข้าไม่กลัวทั้งน้ำและไฟหรอกพี่เอ”

เมธัสไม่ต่อปากต่อคำใช้หอกวารีสร้างน้ำออกมาดูจนน้ำไหลหลากอย่างบ้าคลั่ง

แม้ทาฮุกิโกเอม่อนที่ลึบเอ็ดจะสามารถบิดเบี้ยวพายุดูดสายน้ำอย่างไม่ลำบาก
แต่มันเริ่มมีสายตาแปลกใจ “เฮ้ย! แกเป็นบ้าอะไรอะ ถึงโจมตีแบบไร้หัวคิดอย่างนี้”

‘เมธัสสงสัยจะใช้สายน้ำขัดขวางวิชาพายุของมั้งนั่นหรื อาธิน่าถามด้วยความ
สงสัย ‘แต่ถ้านายใช้พาล้างลมปรารถแบบนี้นายจะตายเองง่ายๆ นะ รีบหาเฮเลนให้เจอ
แล้วทดลองใช้วิชาอื่นๆ ดูดีกว่า’

เมธัสกลับไม่สนใจคำทัดทาน ยังคงพุ่งเข้าหาทาฮุกิโกเอม่อนที่ลึบเอ็ดพลาง
ปล่อยคลื่นน้ำอย่างไม่หยุดหย่อน แม้อีกฝ่ายจะไม่ติดขัดกับการแหวกสายลมและวารี
แต่ชายหนุ่มกลับไม่เลิกวารี ยังคงใช้วิธีการเดิมต่อไป

และแล้วเมื่อพายุทั้งลูกได้กลายเป็นกระแสน้ำวนขนาดยักษ์เมธัสก็หยุดอยู่กับที่ พลังพุดอย่างสบายใจ “เฮ้อ! เปลี่ยนเป็นพายุน้ำได้สักที”

ทานุกิโกเอมอนที่สิบเอ็ดหิรตามองเขาพลังแก่นเสียงเย็นชา “เฮอะ! นี่แก คิดว่าข้าจะบังคับกระแสน้ำที่โดนลมพัดอยู่ไม่ได้หรือไงกัน นี่แกจมน้ำไปซะ”

เมื่อตามคู่ถูกสับตอกจนสลายนมได้แปรเปลี่ยนเป็นพองน้ำพุ่งเข้าใส่ร่างของ เมธัส ถึงกระนั้นในมือของชายหนุ่มกลับไม่มีพองวารีอีกต่อไป หากแต่เป็นพัดวายุที่ ตบเพียงครั้งเดียวพองน้ำก็กลายเป็นแท่งน้ำแข็ง อีกทั้งมันยังเริ่มลามออกไปเกาะ น้ำวนที่หมุนอยู่รอบด้านจนแปรเปลี่ยนเป็นน้ำแข็งไปทั้งลำท่อ ในที่สุดพายุน้ำวนขนาด ใหญ่ก็ได้เปลี่ยนเป็นท่อน้ำแข็งแทนในบัดดล

ทานุกิโกเอมอนที่สิบเอ็ดเปิดปากอ้าตาค้างกับสภาพรอบข้าง “นะ...นี่มัน...”

“ปิตประตุ” เมธัสใช้พัดวายุในมือขวาสบดใส่ท่อน้ำแข็ง ทำให้ด้านหลังของ ศัตรูบังเกิดพองน้ำแข็งซ้อนทับกันจนกลายเป็นลูกกรงน้ำแข็ง เขาเก็บพัดวายุลงแขวน คลังเทพศาสตรา เปลี่ยนเป็นกุมด้ามดาบอสุราเคื่องแค้นที่ยังอยู่ในฝัก ชายหนุ่มเลื่อน ดาบไปยังศัตรูพร้อมยิ้ม “ผมขอจบศึกนี้ละนะ”

“ข้าไม่ยอมแพ้!!!” มนุษย์แรกคูนพุ่งเข้ามาดาดาคาตะนะในมือมีสายลมพัดวน อยู่ตามใบดาบ

ฟ้าว!! มันวัดดาบอย่างบ้าคลั่ง ก่อเกิดพายุลูกเล็กๆ พุ่งเข้าใส่เมธัส ทว่า ชายหนุ่มไม่ถอยหนี หากแต่พุ่งสวนไปพร้อมบินหลบหลีกพายุจั่ว เอียงตัวดาบไปยัง ด้านซ้ายมือ

พละยะห่างของเขาและศัตรูเหลือเพียงสามเมตร เขากำลังเอนร่างในแนวนอน มือขวาสบตอกอย่างรวดเร็วและรุนแรง เห็นเพียงใบดาบสีแดงเข้มที่ฟันไปตามแนว ตั้งผ่าร่างของมนุษย์แรกคูนจากช่วงหว่างขาไปถึงกึ่งกลางศีรษะ

พอร่างของเขาและศัตรูสวนผ่านไปชายหนุ่มหมุนดาบในมือขวาเก็บเข้าไปในฝัก พลั้งปรารถนาระเบิดออกเมื่อครู่ ทำให้ท่อน้ำแข็งเกิดรอยร้าวเสียดังกรืน ท่อน้ำแข็งเริ่ม พังลงมาพร้อมกับร่างของมนุษย์แรกคูนที่บัดนี้แยกออกเป็นสองท่อน

ชายหนุ่มเฝยหน้ามองเบื้องบน พุ่งทะยานไปยังช่องโพร่งที่เกิดขึ้นพร้อมกับ เสียงร้องยินดีของอาธิน่า ‘ชนะแล้ว’

เมธัสยืนอยู่ท่ามกลางซากน้ำแข็ง มือซ้ายถือดาบสุราเคื่องค์แค้นเอาไว้แน่น

สองตาเพ่งมองไปยังความว่างเปล่าเบื้องหน้า รอบด้านเป็นซากน้ำแข็งขนาดใหญ่ที่กำลังระเหยเป็นไอขึ้นสู่เบื้องบน

อาธิน่าปรากฏกายขึ้นที่ด้านซ้ายของเขา เหลียวมองสภาพรอบด้านแล้วเอ่ย

ถามอย่างสงสัย “นายหมดสติหลังต่อสู้ไปอีกแล้วหรือ แล้วนี่จะกลายเป็นปีศาจคลังไล่ล่าคนอื่นหรือเปล่า”

“อาธิน่ากลับเข้าพินึกซะ ศัตรูตัวนี้ร้ายกาจกว่าที่คิด” เมธัสยังคงจับจ้องไปยัง

เบื้องหน้าที่มีเพียงซากต้นไม้หักโค่น ซากก้อนน้ำแข็งแตกร้างเต็มพื้น จนดูคล้ายอยู่ในป่าน้ำแข็งรกร้าง

เทพแห่งสงครามอ่านสีหน้าของชายหนุ่มออก เธอรู้ว่านี่มิใช่เมธัสยามปกติแต่

เธอกลับมีอาจะจับเค้าของศัตรูได้สักชนิดเดียว “ศัตรูอยู่ไหน เจ้าปีศาจทานุกิมันก็ตายไปแล้วไม่ใช่หรือ มันโดนนายหัน...”

เทพสาวดวงตาเบิกกว้างมือขวายกขึ้นปิดปากแน่นถึงกระนั้นเสียงอุทานก็ยัง

คงเล็ดลอดออกมา “ว้าย!”

บนพื้นเบื้องหน้าของเมธัสมีร่างของทานุกิโกเม่มอนี่สิบเอ็ดซึ่งถูกผ่าแยกออก

เป็นสองส่วน เลือดที่ไหลออกจากซากศพได้ทะลักออกมาจนย้อมก้อนน้ำแข็งเป็นสีแดงกำ อวัยวะภายในกองท่วมอยู่บนพื้น

ศพที่ควรอนหนึ่งกลับเริ่มชักกระตุกปากที่ถูกแยกออกเป็นสองส่วนก็เริ่มขยับ
พูดเสียงอู้อี้ “ไฉ่มือปราบเวรเอ๋ย! ผ้าข้าเป็นสองส่วนแบบนี้มันเจ็บนะเพีย ฮี้ๆ”

“กลับนรกไปซะ เจ้าปีศาจ!!” อาธินายกสองมือขึ้นมาเบื้องหน้า จับพลัน
ปรากฏมีดสั้นคู่หนึ่งในใจกลางฝ่ามือ เพียงชั่วพริบตามีดทั้งสองเล่มกลายเป็นก้อน
เพลิง เธอปามันใส่ร่างทั้งสองซีกของมนุษย์เร่ร่อนในทันใด

พรี๊!! ซุม!!

ร่างของมนุษย์เร่ร่อนถูกไฟคลอกอย่างฉับไว เจ้าของมีดสั้นทั้งสองเล่มดูจะ
โล่งใจที่ได้ฉาปนกิจศพปีศาจตายยากเมืองหน้า

ถึงกระนั้นเมฆัสก็ยังกุมดาบอสุราเคื่องแค่นแน่นและจ้องไปยังความว่างเปล่า
เบื้องหน้าต่อไป ทำเอาอาธิน่าเริ่มไม่เข้าใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น และคิดจะถามคนข้างตัว
“เมฆัส นายมอง...”

“นั่งเด็กใจร้อนชอบเล่นไฟหากคิดจะจับข้าไปปิ้งกินกระวังมันจะไหม้หนอยลิ
ดูสิๆ เนื้อสะโพกของข้ากำลังไหม้อยู่นะ ฮี้ๆ” ซากศพของทานุกิโกเอมอนทีลีสเอ็ด
หัวเราะอย่างสนุกสนาน ทั้งที่ร่างกายของมันโดนไฟคลอกไปทั้งตัว สภาพน่าขยะแขยง
ยิ่งนัก

อาธิน่าต้องเผลอเดินถอยหลังไปหลายก้าว “แกมัน...หรือว่านี่คือภาพลวงตา”

“โห พอทรมานคนอื่นเสร็จก็บอกว่านี่ภาพลวงตา ช่างเป็นเด็กกวีบริดตัวแม่
เลยจริงๆ ฮี้ๆ”

“นี่แก...ซิ” อาธิน่าไม่ต่อปากต่อคำอีกต่อไป เธอกลับเข้าสู่พื้นที่ของเมฆัส
ในบัดดล เพราะรู้ตัวแล้วว่า หากยังอยู่ต่อรังแต่จะโดนอีกฝ่ายเหยียบย่ำ

เมฆัสคลี่ยิ้ม “เลิกเล่นได้แล้วมั้งครับคุณจอมโจร ภาพมายาแค่นี้ไม่อาจ
ปิดซ่อนตัวคุณพ้นจากผมหรอกนะ ฮี๊!”

เฮ้! พิว!! ดาบถูกชักออกจากฝักพาดฟันไปมาจนเกิดเสียงกรีดอากาศดัง
กระหึ่ม และยังเกิดคลื่นลมปราดหลายสิบสายพุ่งเข้าทำลายทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า

ครืน!! เกร็ง!! เพล้ง!! ไม่ว่าจะเป็นต้นไม้หรือก้อนน้ำแข็งที่โดนคลื่นลมปราด
ล้วนแตกสลายเป็นผุยผง ทว่าตรงกลางของการพังพินาศกลับมีบริเวณหนึ่งที่ยังคง
สภาพเดิมเอาไว้ได้

เสียงดังขึ้นจากความว่างเปล่า “ฮี้ๆ เจ้ามือปราบคนนี้นับว่ายอดเยี่ยมยิ่งนัก

สามารถมองทะลุวิชามายาและร่างจำแลงของข้าได้อย่างหมดจด”

เมธัสลับไม่ยั้งรับคำชม การที่เขามองออกล้วนเป็นเพราะทักษะพิเศษ เนตรยุทธภพ หากมิใช่เขาออกมาจากท่อน้ำแข็ง แล้วเจวจิตปราณของอีกฝ่ายอยู่ใน ความว่างเปล่าแถบหนึ่ง และเสียงจากระบบไม่แจ้งว่าเขาสังหารหรือทำภารกิจสำเร็จ เขาก็ยังคงไม่รู้หรือกว่า อีกฝ่ายยังไม่สิ้นฤทธิ์ง่าย ๆ

“ไม่ทราบว่าจะเผยตัวได้หรือยังครับคุณจอมโจร” เมธัสใช้ทักษะล่องหนไล่ ตาบอสุราเคื่องแค่น แล้วทำเป็นว่าสองมือของตนนั้นไร้ซึ่งอาวุธ

ณ กึ่งกลางของห้วงอากาศร่างของทานูกิโกเอมอนทีลิบเอ็ดได้ปรากฏขึ้นมัน เหยียบหอกกุงนิริเอาไว้มือซ้ายจับด้ามดาบคาตานะ มือขวาถือกล้องยาสูบโบราณซึ่ง สลักลวดลายใบไม้เอาไว้ได้อย่างงดงาม ส่วนซากศพที่ถูกเป็นไฟกลับแตกสลายเป็นใบไม้ สองกอง ซึ่งมีร่องรอยของการโดนเผาไหม้เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ทานูกิโกเอมอนทีลิบเอ็ดพ่นยาสูบ ใช้สายตามองดูเขาอย่างหน่ายๆ “เฮ้อ! มือปราบคนนี้ทั้งเลวยิ่งกว่าข้า แถมยังเจ้าเล่ห์ไม่แพ้ข้าอีกต่างหาก” มันใช้กล้องยาสูบชี้ ที่มือของเขา “อาวุธในมือเจ้าไม่ต้องลำบากลำบากทำให้มันล่องหนไปหรอก ตอนนี้อยากสูบบุหรี่สักเบ้า เอาไว้เสร็จเมื่อไหร่ ข้าก็จะเริ่มล่าหัวของเจ้าเมื่อนั้น ฮีๆ”

เมธัสเปลี่ยนให้ตาบอสุราเคื่องแค่นกลับมาเป็นอย่างปกติ ส่วนฝักดาบในมือ ซ้ายถูกเก็บใส่กระเป๋าคาดเอว แล้วชี้ดาบไปยังหอกกุงนิริที่อยู่ใต้ฝ่าเท้าของอีกฝ่าย “เงินช่วยส่งหอกเงินเล่มนั้นคืนให้กับผมหน่อยได้ไหมครับ”

“เอาคืนไปสิข้าขอบขมิยจากมือมากกว่าหยิบฉวยของตกพื้น” มนุษย์เร็กคูน ใช้หางอันใหญ่โตฟาดใส่หอกเงินส่งให้กับเขาอย่างไม่แยแส

เมธัสใช้มือซ้ายจับหอกกุงนิริเดินถอยหลังไปหลายก้าวพร้อมเหลือบมองไปยัง รถนักโทษที่เขาคุมกันมาถึงจุดนี้ ขอเพียงเดินทางด้วยความเร็วเต็มที่ ก็จะถึงเมือง เริ่มต้นภายในครึ่งวัน ในขณะที่คิดจะพลั่วตัวกลับไปด้านข้างของรถนักโทษ ทานูกิโกเอมอนทีลิบเอ็ดกลับทะยานร่างเข้าหาเขาด้วยความเร็วสูงสุด

“ไหนบอกว่าจะสูบบุหรี่ก่อนไง” เขาปล่อยหอกเงินด้วยทักษะทะลวงมารโดยพลัน

พุบ!! ร่างของมนุษย์เร็กคูนแตกสลายกลายเป็นใบไม้อีกลูกหนึ่ง หอกเงิน พุ่งกลับเข้ามายังมือซ้ายของเขา จังหวะนั้นเองเมธัสเร่งหมุนร่างไปทางขวาพร้อมแกว่ง ดาบในมือสับตบไปตามแนวระนาบอย่างฉับไว

เคร่ง!!! เสียงปะทะของโลหะดังขึ้นพร้อมกับแรงสะท้อนของพลังลมปราณจากดาบของศัตรู เพียงเกิดประกายแสงลมปราณสีทองและใสกระจ่างเล่นเปลบปลามร่างของทานูกิโกเอมอนที่สืบเอ็ดก็ปรากฏขึ้นในท่าใช้ดาบคู่ในมือไขว้รับดาบของเขาที่เกือบสะบัดขึ้นศีรษะของมันเอาไว้

“ก็สู้บเสร็จแล้วไง ฮีๆ” ทานูกิโกเอมอนที่สืบเอ็ดโยกศีรษะไปทางขวาหลบหอกเงินที่เขาทิ่มใส่ศีรษะ แล้วพาดทางขนาดใหญ่ใส่ลำตัวด้านขวาของเขา ซึ่งปลายหางของมันมีมีดสั้นหลายสิบเล่มตั้งตระหง่านพร้อมที่จะทิ่มแทงทะลุร่างของชายหนุ่ม

เคร่ง!! อาริน่าปรากฏกายขึ้นพร้อมใช้โล่เหล็กเข้าด้านรับลูกตุ้มทางแรกจนถึงกระนั้นด้วยระดับพลังฝีมือของเธอ ยังคงไม่มากพอที่จะต้านรับพลังลมปราณที่แผ่มากับกระบวนท่านี้ได้ โล่เหล็กกล้าแตกสลายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แขนและขาโดนคมมีดเสียบลึกลงไปเกือบครึ่งนิ้ว แม่เทพสาวสามารถทะยานร่างถอยหลังได้ทันช่วงที่หัวาริมฝีปากได้พ่นโลหิตออกมาคำโตทิ้งเอาไว้

ถึงดูเหมือนเธอช่วยอะไรไม่ได้ ทว่าเสียวินาทีของการเข้าด้านรับของเธอ มันกลับมากพอที่จะทำให้เมธัสพลิกสถานการณ์

ก่อนที่โลหิตและเศษโลหะลี้จะตกลงสู่พื้นชายหนุ่มบิดข้อมือขวาแกว่งดาบอสุราเคื่องแค่นให้หลุดออกจากดาบคาตานะคู่ แล้วหมุนเป็นวงกลมทวนเข็มนาฬิกาเพื่อตัดหางของมนุษย์เร็กคูนที่ยังชักกลับไปไม่หมด “ขอทางไปทำพวงกุญแจบ้านหน่อยนะ”

“นั่นข้าขออะไรมากเกินไปทำด้วยเปล่าแล้วกัน” ดาบคาตานะคู่แยกย้ายกันดาบซ้ายตัววัดลงเพื่อหยุดดาบอสุราเคื่องแค่น ส่วนดาบขวาสะบัดขึ้นมาหวังสะบัดขึ้นศีรษะของชายหนุ่ม

เมธัสตัวดอกเงินในมือซ้ายเข้าด้านรับดาบคาตานะที่ใกล้จะตัดคอของเขา ทว่าไม่ได้ปะทะตรงๆ หากแต่ทำมุมให้มันครูดไปกับหอกเงินไหลผ่านศีรษะของเขาที่ก้มลงเล็กน้อยไป

พลั้ง!! ฉะ!! ดาบอสุราเคื่องแค่นย่อมเหนือล้ำกว่าดาบคาตานะของทานูกิโกเอมอนที่สืบเอ็ดอยู่หลายชั้น มันตัดดาบคาตานะจนขาดสะบั้นดูเจ้ตัว และยังตัดหางของมนุษย์เร็กคูนทิ้งเอาไว้ได้ตามเป้าหมาย

“จ๊าก!!!” ทานูกิโกเอมอนที่สืบเอ็ดร้องตะโกนด้วยความเจ็บปวด ดาบในมือ

ซ้ายและขวาร่วงหล่นจากมือพร้อมกับกลิ้งร่างม้วนหน้ามา พอสองมือยันพื้น สองเท้าได้เตะใส่ท้องของเมธัสอย่างฉับไวเกิดเสียงดังตบ แรงอัดทำเอาเมธัสต้องครูดไถลไปกับพื้นหน้าแข็งไถลเกือบห้าเมตร

“อีก!” เมธัสที่สวมชุดจอมยุทธ์แห่งดินแดนวังว้างซึ่งมีประสิทธิภาพยอดเยี่ยมยังต้องรู้สึกปวดแปลบที่ซี่โครง ร่างกายกะพริบแสงสีแดงขึ้นวูบหนึ่ง

“ฉันขอพักก่อนนะ” ลื่นเสียงอ่อนล้าเทพสาวได้สลายร่างเป็นละอองแสงกลับสู่ผนึกทันควัน

“แก!” เพียงทานูกิโกเม่อนที่สืบทอดหมื่นร่างกลับหลังเท้าเดียวทางที่ขาดก็งอกออกมาดูเล่นมายากล เขี้ยวที่เผยออกมาบ่งบอกว่ามันกำลังโกรธจัดที่โดนตัดทางไปครั้งหนึ่ง มันทางกรงเล็บอันแหลมคมสะท้อนแสงดวงจันทร์วาววับ นัยน์ตาทอประกายแดงกำ มันร้องคำรามก่อนทะยานร่างมาหาเขา “สืบทอดฝ่ามือราชันย์จอมโจร!!”

ทุกอย่างก้าวที่จอมโจรเร็กคุนวิ่งเข้ามาหาเขา จะปรากฏร่างแยกขึ้นที่ด้านข้างจนเมื่อถึงก้าวที่สี่ก็มีจอมโจรเร็กคุนถึงเก้าตัว ซึ่งต่างฟาดฝ่ามือคู่ฟ่งเข้าหาเมธัสในเวลาเดียวกัน

แม้มันจะดูเหมือนวิชาแยกเงาธรรมดาทั่วไปซึ่งผู้คนส่วนใหญ่คงนึกเอาเองว่าจะต้องมีร่างจริงเพียงหนึ่งเดียว ส่วนที่เหลือเป็นเพียงร่างเงาเท่านั้น แต่ในสายตาของเมธัส มันคล้ายกับว่าจอมโจรเร็กคุนจะแบ่งร่างออกเป็น 9 ตัวจริงๆ เพราะทุกร่างต่างโคจรพลัดลมปราณแบบเดียวกัน และมีจิตปราณเหมือนกันทุกกระเบียดนิ้ว

“มันวิชาบ้าอะไรแบบนี้แล้วแบบนี้จะดูออกได้ยังไงว่าตัวไหนเป็นตัวจริงตัวไหนเป็นตัวปลอม แกมฝ่ามือคู่นี้มันอัดลมปราณแบบไหนถึงได้มีพลังมากมายขนาดนั้น อย่าเสี่ยงรับตีกว่าแฮะเรา”

เมธัสพลิกกายหลบหลีกเพลงฝ่ามืออันหนักหน่วงของอีกฝ่ายที่เพียงฟาดตุกพื้นก็ทำเอาเกิดการสั่นไหวอย่างรุนแรงดุจเกิดแผ่นดินไหว หากเขาคิดจะทำเท่าที่พันดาบใส่ หรือลองดูดูวิชาจากฝ่ามือคู่นี้ คงถูกพลังสะท้อนให้ไปเกิดใหม่อย่างมิต้องสงสัย

ถึงพลังทำลายล้างจะรุนแรง วิชาที่ไร้ที่ติ แต่ร่างแยกที่ได้ซัดฝ่ามือออกก็อันตรายหายไปในทันที

มันคือหนึ่งร่าง หนึ่งกระบวณท่า เมื่อกระบวณท่าลำแดงเดชบูบ ร่างแยกก็

แตกสลายยับ

เขาไม่ขบคิดให้มากความเก็บอาวุธทั้งหมดแล้วเร่งพลังมปราณธาตุสายฟ้า และลมใส่สองเท้า พลั้วร่างกายหลบหลีกสปีดหกลฝ่ามือที่เหลือให้ไวที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ในตอนนั้น

ตูม!! ครืน!!! เปรี๊ยะ!!!!

เวลาผ่านไปเกือบครึ่งชั่วโมง ป่าน้ำแข็งได้กลับมาเป็นปารธรรมดา พื้นดิน และทะเลเต็มไปด้วยหลุมบ่อซึ่งเกิดจากแรงระเบิด

เมธัสสามารถหลบหลีกการโจมตีอันบ้าคลั่งของอีกฝ่ายได้จนเกือบหมดเหลือเพียงร่างสุดท้ายซึ่งเขาคิดว่าเป็นร่างจริง เพราะที่ริมฝีปากมีเลือดไหลอาบออกมา ซึ่งเป็นผลลัพธ์ร้ายแรงจากการโจมตีพลังมปราณเกินขีดจำกัด

อืม...วิชานี้ยอดเยี่ยมก็จริง แต่พลังที่สะท้อนกลับก็แรงไม่แพ้กันสงสัยจริงๆ ว่าวิชาพวกนี้มันมีผลร้ายมากถึงระดับไหนกันนะ ว่างๆ ต้องลองค้นหาผลลัพธ์ที่แย่ที่สุดดูซะแล้ว...

เขาหลบหลีกฝ่ามือคู่ของอีกฝ่ายที่ไล่ตามมาตลอดเวลา ทว่ามันไม่เหมือนร่างแยกอื่นๆ ที่เขาสามารถใช้ทักษะเนตรพิชิตดารา คือดาวัดแนวทางการบุกโจมตี แล้วหลอกล่อให้พาดใส่พื้นดินหรือสิ่งของรอบข้างได้

‘แล้วพวกนั้นมันหายไปไหนหมดนะหรือว่ารอเราจนเลยกลับบ้านไปนอนจะหลอกล่อให้พวกนั้นโดนลูกหลงสักหน่อย...’ เขามองศัตรูที่ยังเข้าโจมตีอย่างบ้าคลั่ง ‘เฮ้อ! มนุษย์เร่กคุณตัวนี้ก็ตื้อดั่งใช้ได้เลยแฮะ ยังไงก็ต้องหนีต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าอีกฝ่ายจะตายไปเอง หรือว่าเราจะเป็นฝ่ายเหนื่อยตายก่อนกันนะ หึๆ’

แม้มันจะเป็นการหลบหนีเพียงอย่างเดียวว่าการที่ต้องโจมตีใช้ทักษะเนตรทั้งสองและวิชาตัวเบาตลอดเวลา ค่าความเหนื่อยล้าเลยเพิ่มขึ้นเป็นทวีคูณ ใบหน้าและร่างกายจึงเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อ

ถึงพลังมปราณของอีกฝ่ายจะเริ่มโคจรติดขัดว่าเขายังไม่กล้าที่จะเสี่ยงใช้ร่างกายต้านรับโดยตรง เพราะขอเพียงอีกครู่เดียว ทักษะพิเศษเช่น เซ็คันด์วินด์และเทิร์ดวินด์จะกลับมาใช้ได้อีกครั้ง ซึ่งเขาเตรียมเก็บมันเอาไว้ใช้กับเหล่าผู้ที่แอบโจมตีเขาในตอนต้น

เมธัสเห็นมนุษย์เร่กคุณพุ่งกายเข้ามาอีกครั้งจึงถามเฮเลนผ่านกระแสนจิต

‘เฮเลน ทำทะเลงมารพร้อมจะใช้หรือยัง’

‘อีกหนึ่งนาทีเท่านั้นค่ะเจ้านาย พอเสร็จตรงนี้แล้วเฮเลนคิดว่า เจ้านายควรจะ
ทางเดินนอนดีกว่านะคะ’ อาวุธสาวพูดด้วยความห่วงใย

ที่ผ่านมา เขาใช้ทะเลงมารสังหารร่างแยกของอีกฝ่ายมาตลอด อีกฝ่ายจึง
คล้ายรู้ทัน เลยไม่ยืนอยู่ใกล้ชิดกัน หรือไม่ก็ถูกฝ่ามือคู่ชกกลับใส่เฮเลนจนกระบวน
ท่าถูกยกเลิก เพราะเธอได้ลื่นสติจากแรงกระทบกระเทือน

นี่เป็นอีกสิ่งหนึ่งที่เขาได้ศึกษามา ความแม่นยำของหอกกึ่งนัรล้วนเกิดจาก
เฮเลน หากตัวหอกโดนพลังทำลายรุนแรงจนเฮเลนหมดสติ ความแม่นยำและพลัง
ทำลายของทักษะจะลดลง

ส่วนเรื่องพลังทำลายล้างของอาวุธวิญญานนั้น ล้วนเกิดจากจิตใจ ความคิด
อารมณ์และอื่นๆ ของผู้ใช้กับวิญญานของอาวุธชิ้นนั้นที่ตรงกัน มันจึงถูกจัดว่าเป็น
อาวุธที่ใช้ลำบากในระดับต้นๆ ของอาวุธพิเศษ หากผู้ใช้สามารถหล่อลมจิตใจให้
เป็นหนึ่งเดียวกับอาวุธวิญญานได้ ประสิทธิภาพของอาวุธก็จะมากขึ้นตามเช่นกัน

เมธัสมองดูกระบวนท่าของอีกฝ่ายสำเร็จและเตรียมตัวหลบหลีกแบบทุกครั้ง
ท่าในพริบตา

จึก!! จึก!! น่องขาด้านหลังทั้งสองข้างกลับโดนลูกธนูที่แฝงพลังลมปราณ
อันรุนแรงซัดใส่อย่างฉับพลัน ทำให้เขาไม่อาจทะยานหลบฝ่ามือมัจจุราชนี้ได้อีกต่อไป
ชายหนุ่มเร่งตัวดสองมือขึ้นไปต้านรับในทันใด...

ตูม!!! ฝ่ามืออันร้ายกาจที่ควรระเบิดพลังใส่สองมือที่ตั้งขึ้นเตรียมรอรับการ
ปะทะ กลับพาดใส่โล่อ่อนหนึ่งกับร่างกายของผู้ถือที่หันหลังให้กับเขา

“อาธิน่า!!” เขาร้องด้วยความตกใจ

“นี่รู้บ้างไหม ว่าทุกการศึกต้องมีคนเสียสละเสมอ” เสียงหวานปนเย็นซาเอ่ย
ขึ้นอย่างแผ่วเบา “ขอเพียงสำเร็จตามเป้าหมายที่ตั้งเอาไว้ ไม่ว่าจะเป็นเพื่อนสนิท คนที่
เรารัก หรือแม้แต่ตัวเราเองก็ต้องใช้เป็นเบี้ย ดังนั้น นายต้องทำให้สำเร็จนะ...”

ลีนวจาอันแสนเศร้า ร่างบางเบื้องหน้าก็สลายเป็นแสงวูบหนึ่ง ทิ้งไว้เพียง
หยาดโลหิตที่เประเติมร่างกายของเขา และฝ่ามือคู่หนึ่งที่ได้ทะเลงเศษเสื้อผ้าสีขาว
ซึ่งถูกย้อมเป็นสีแดงด้วยเลือดของเทพสาวพุ่งเข้ามาปะทะกับฝ่ามือของเขา

ครืน!!! ลมปราณสองสายปะทะกันอย่างหนักหน่วง ทำเอาเศษดินและหิน

กระเด็นไปทั่วบริเวณ มันดังจนกลบเสียงจากระบบที่กำลังแจ้งถึงการเสียชีวิตของ อาธินา...

ไม่มีแม้แต่เวลาขบคิดถึงเรื่องเมื่อครู่ เพราะเบื้องหน้าคือเป้าหมายที่พวกเขา
ทั้งหมดต่างไขว่คว้ามาให้งถึงตรงจุดนี้

นัยน์ตาของเมธัสเปล่งประกายวูบวาบบ่งบอกถึงการใช้ทักษะเนตรหยินหยาง
และเนตรพิชิตดาราอย่างเต็มที่ เพื่อค้นหาแนวทางการเคลื่อนไหวของลมปราณและ
ร่างกายมนุษย์เรีกคุณ จากนั้นจึงใช้ทักษะสยบปราณและดูดปราณอย่างต่อเนื่อง เพื่อ
รักษาชีวิตที่รอดมาจากการแลกชีวิตของคนที่เขาไม่ถึง

ทานุกิโกเอมอนหิชิบเอ็ดเมิกตาก้าง แวดตาที่คลุ้มคลั่งได้กลับมามีสติอีกครั้ง
ปากขยับขึ้นลงอย่างตกตะลึง “อะไรกัน ทำไมพลังลมปราณของข้า...”

“ขอบคุณสำหรับวิชา และนี่คือคำตอบแทน จงรับไป เทพซ่อนมารลง!!”
ฝ่ามือคู่ของเมธัสผลักร่างของมนุษย์เรีกคุณออกไปไกลเกือบห้าเมตร

ชายหนุ่มเร่งรีบพลังลมปราณถึงขีดสุดกระแทกลูกธนูออกจากน่องขวา แล้ว
ย่างเท้าไปเบื้องหน้าอย่างหนักหน่วง

ติก! หนึ่งก้าวที่เดินไปข้างหน้า ร่างของเมธัสก็กลายเป็นสามร่าง
เมื่อย่างไปเบื้องหน้าอีกหนึ่งก้าว ร่างของชายหนุ่มพลันเพิ่มเป็นห้าร่าง
เมื่อก้าวที่สามเหยียบพื้นไปอยู่เบื้องหน้าของเป้าหมายร่างของเมธัสกลายเป็น
เก้าร่าง และโอบล้อมร่างของเป้าหมายที่ต้องสังหาร สองฝ่ามือที่อัดแน่นด้วยพลัง
ลมปราณฟาดไปเบื้องหน้า

“ลาขาด!!” เสียงตะโกนเก้าเสียงดังประสานเป็นเสียงเดียว

ตุบ!! ปึก!! ฝัวะ!! เสียงฝ่ามือกระแทบตามร่างของทานุกิโกเอมอนหิชิบเอ็ดดัง
ขึ้นจากแง่มุมที่แตกต่างกัน ทว่าล้วนบังเกิดพร้อมกัน

ตูม!!! ร่างจอมโจรที่ถูกผนึกได้กลายเป็นเศษเลือดเนื้อก้อนหนึ่งโดยที่เจ้าของ
วิชาได้แต่งงานกับเรื่องที่เกิดขึ้น และไม่มีโอกาสแม้แต่จะแผดเสียงร้องก่อนตาย แล้ว
ร่างก็ค่อยๆ สลายหายไปพร้อมกับร่างแยกทั้งแปดของเมธัส...

เสียงจากระบบดังขึ้นอีกครั้ง ทว่าในครั้งนี้ได้แจ้งถึงชื่อภารกิจที่เขาทำสำเร็จ
และยังบ่งบอกถึงภารกิจอื่นๆ ที่สำเร็จเป็นผลพลอยได้อีกจำนวนหนึ่ง

วู้ง! บนพื้นปรากฏกล่องสมบัติและเหรียญสตอร์วูร์ เมธัสใช้พลังลมปราณ

เก็บกล่องสมบัติใส่กระเป๋าคาดเอาไว้ทันที ส่วนเหรียญสตอร์สึรนั้นได้ลอยเข้ามาในนาฬิกาข้อมือด้วยตัวของมันเอง

‘เจ้านายคะ เราต้องรีบหนีแล้วนะคะ’ น้ำเสียงของเฮเลนเต็มไปด้วยความหวาดกลัว

เขาได้แต่บ่นร่ายยิ้มพร้อมทรุดลงไปนั่งบนพื้นอย่างเหนื่อยล้า ‘ผมก็อยากจะหนีอยู่หรอกนะ แต่มันก็ถึงขีดสุดของผมแล้วเช่นกัน’

แม้จะคิดท้อแท้ทว่าสองมือก็ลั่นไปหยิบอาหารและเมล็ดพืชขึ้นมารับประทานด้วยความเคยชินที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด นั่นคือการไม่ยอมตายโดยที่ไม่คิดจะต่อสู้

แปะ! แปะ! แปะ! เสียงปรบมือดังขึ้นจากทั่วทุกทิศทุกทาง แต่อย่างน้อยยังอยู่ห่างจากเขาไม่ต่ำกว่าหนึ่งร้อยเมตร

“ยอดเยี่ยมจริงๆ พวกข้าขอนับถือที่จอมยุทธ์หน้าใหม่เยี่ยงเจ้าสามารถปราบลัทธิอสูรระดับตำนานแบบเจ้าแรกคุณตัวนั้นได้” เสียงบุรุษจากด้านซ้ายมือ

“นั่นสิ หากเป็นพวกเราในตอนที่เราจับเจ้า พวกเราคงพ่ายแพ้ยับเยิน ไม่มีแม้แต่โอกาสจะทำลายพายุอันบ้าคลั่งนั้นได้แน่นอน” เสียงบุรุษจากด้านขวามือ

“นี่ล่ะ ที่เค้าเรียกกันว่า คลื่นลูกใหม่ย่อมกลืนคลื่นลูกเก่า” เสียงบุรุษจากด้านหลัง

“แต่ชิงเก๋เย๋มเผ็ดกว่าอยู่ดี ฮ่าๆ” เสียงบุรุษจากด้านหน้า

ฝูงคนที่ลอยฟุ้งเริ่มจางลง เผยให้เห็นบุรุษหกคนที่สวมหน้ากากสีทองและเครื่องแบบสีดำอันแสนรัดกุมของกองโจร 66 เค บนหน้ากากทองคำสลักอักษรว่า ‘ผู้บัญชาการที่หนึ่ง’ ต่างคนต่างมีหมายเลขเรียงตามกันจนถึงหมายเลขหก ทุกคนสูงประมาณหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร

เมธัสเหลียวมองคนทั้งหกที่ยืนล้อมเขาเอาไว้พลางกินข้าวกล่องอย่างมูมมาม โดยคนด้านหน้าสุดเป็นผู้บัญชาการที่หนึ่ง แล้วไล่ลำดับไปตามเข็มนาฬิกา หลังจากกินข้าวจนหมดกล่องและตามด้วยดื่มน้ำหมดกระติกก็ใช้ผ้าเช็ดหน้าสีขาวเช็ดหน้าเช็ดปากจนสะอาด คนทั้งหกล้วนยืนรออย่างเงียบงัน

“ไม่ทราบว่าคุณคือเป็นหัวหน้าสูงสุดที่แท้จริงใช่ไหม” ชายหนุ่มผินความเหนื่อยล้าลุกขึ้นยืนอย่างเข้มแข็ง

ผู้บัญชาการที่หนึ่งที่อยู่ด้านหน้าสุดตอบด้วยเสียงราบเรียบ “ใช่หรือไม่ทำให้

เรื่องสำคัญ แต่มีสิ่งหนึ่งที่พวกเราต้องการอย่างยิ่งยวดคือเทกะชิน มิทราบว่ามันไปอยู่ ณ ที่ใด เจ้าพอจะเรียกมันออกมารับความตายแทนเจ้าได้หรือไม่”

“เขาทำงานของเขาเสร็จแล้วผมเลยบอกให้เขาไปพักผ่อน” ชายหนุ่มตอบด้วยเสียงเฉยชา “หากรู้ว่าจะต้องมาเผชิญหน้ากับสัตว์อสูรบาบอบแบบนี้ ผมคงสั่งให้เขาเอารถนักโทษกลับเมืองไปตั้งนานแล้ว”

เมธัสโคจรพลังลมปราณเพื่อฟื้นฟูพลังกายให้มากที่สุด และเร่งสะสมพลังลมปราณธาตุเพื่อเตรียมตัวรับศึกที่อาจจะหนักยิ่งกว่าการต่อสู้กับทานูกิโกเอมอนทีลิปเอ็ด

ถึงสัตว์อสูรตนนั้นจะโดนจับเข้าฝักเพราะความเก่งกาจของมันก็ตาม แต่ที่ผ่านมาผู้เล่นส่วนใหญ่ต่างพัฒนาฝีมือจนเหนือล้ำสัตว์อสูรที่ถูกฝักเกือบทุกคน ดังนั้น การที่อีกฝ่ายไม่เข้ามาแย่งชิงรถนักโทษ หรือเข้ามาสังหารเขาตั้งแต่ต้น คงต้องการสังเกตพลังฝีมือทั้งหมด แล้วค่อยจัดการกับเขาอย่างรอบคอบนั่นเอง

ท้ายที่สุดคือ กระวีวิเศษของเขากลับไม่ร้องเตือน จึงเป็นการยืนยันได้ว่าคนกลุ่มนี้อาจมีค่าหัวไม่สูงมาก หรืออาจจะไร้ค่าหัว ซึ่งหากเป็นอย่างหลัง สภาพของเขาในเวลานี้ย่อมไม่ควรที่จะปะทะกับคนกลุ่มนี้เป็นอันขาด

คนกลุ่มนี้จึงจัดว่าเป็นศัตรูที่ตึงมือเป็นอย่างยิ่ง

“หึๆทั้งที่คิดจะตกปลาตัวใหญ่แต่กลับได้ปลาตัวเล็กแบบเจ้ามาแต่ก็ยังถือว่าคุ้มค่าให้เสียเวลาเช่นกัน” ผู้บัญชาการที่สองเลื่อนมือขวาชักกระบี่ยาวออกจากฝักเร่งเร้าพลังลมปราณจนทั่วร่างเปล่งแสงสีทองเข้ม ซึ่งคนที่เหลือก็ชักอาวุธที่ล้วนมีระดับไม่ต่ำกว่า 12 ออกมาชี้ใส่เขา

ผู้บัญชาการที่หนึ่งยกมือซ้ายขึ้นห้ามปราม “ข้าสนใจเพียงเรื่องเดียว เจ้าอยากมาทำงานร่วมกับเราหรือไม่”

เมธัสคลี่ยิ้มถาม “ร่วมงานแบบไหนล่ะ รับซื้อและปล่อยขายของโจร หรือปลอมเป็นโจรไปบุกปล้นชิงคนอื่น”

“มาอยู่ในระดับผู้บัญชาการแบบพวกข้าต่างหาก มือไม่ต้องเป็นเลือดเงินทองหลังไหลไม่ขาดสาย เบื่องหน้าและหลังล้วนสะอาดหมดจด”

เมธัสสั่งกับสถานะที่เขาจะได้รับ และด้วยคำพูดของอีกฝ่ายก็ช่วยยืนยันแล้วว่าทั้งหกล้วนไม่มีค่าหัว

“หรือว่าคนพวกนี้สามารถค้นหาวีธีไม่ติดค่าหัวจากช่องว่างของระบบสำเร็จแล้วอย่างนั้นรี” เขาสนใจข้อมูลใหม่ “อิม...เราควรตามหน้าเพื่อรักษาร่างกายและล้างความลับของอีกฝ่ายให้มากกว่านี้”

ชายหนุ่มนั่งลงกับพื้น ชูมือขวาถามด้วยเสียงสนใจ “แล้วถ้าผมจะเข้าร่วมกับพวกคุณในตอนนั้น จะต้องแลกเปลี่ยนอะไรบ้างล่ะ”

ผู้บัญชาการที่หนึ่งขยับตัวขึ้น “หนึ่ง ดาบอสราเคื่องเค้น...” นิ้วกลางงอกออกมา “สอง ข้อมูลทั้งหมดของจักรพรรดิเมฆาสีชาติกับสี่มารช่อน” นิ้วนางถูกเหยียดออกมาจนตรง “และสาม เจ้าจะต้องเข้าถึงลัดของผู้บัญชาการที่หกเป็นเวลาสามร้อยปี”

ผู้บัญชาการที่หกที่ยืนอยู่ด้านหลังหน้าของเขาคูตเสริม “แต่ถ้าก่อนหน้านั้นเจ้าทำให้พวกเราเชื่อว่าเจ้าจงรักภักดีกองกำลัง 66 เค ก็จะได้ดาบอสราเคื่องเค้นให้เจ้า และอนุญาตให้เจ้าออกจากกิลด์ไปสร้างกองทัพที่เจ้าอยากสร้าง”

“กิลด์ของผู้บัญชาการที่หกคงมีกฎยับยั้งแบบที่ว่าหากผมหักหลังก็คงจะโดนกฎของกิลด์เล่นงานจนหมดเนื้อหมดตัวเลยสินะ” ชายหนุ่มมอ้มยิ้ม

“ไม่ผิด แต่ทั้งหมดเพื่อความยิ่งใหญ่ตลอดกาลของพวกเรา” ผู้บัญชาการที่หนึ่งผายมือออก บ่งบอกถึงความภูมิใจในความแข็งแกร่งของกองโจรที่พวกตนเองเป็นเจ้าของมาเนิ่นนาน

เมธัสยืนกอดอกบั่นหน้าเคร่งเครียดพยักหน้าไปมาแต่ก็ส่ายหน้าเหมือนลังเล “อ้อ นั่นก็...แต่แบบนี้...อิม...อ๊ะ แต่มันก็...”

ผู้บัญชาการที่สองโพล่งขึ้นอย่างหัวเสีย “อย่าพิรี้พิไรให้มากความ จงบอกจุดยืนของเจ้ามาได้แล้ว เมธัส”

“คุณน่าจะรู้คำตอบอยู่แล้วไม่ใช่หรือครับ” เมธัสเรียกหอกงูหนี้ออกมาอยู่ที่มือข้างซ้าย ส่วนมือข้างขวาได้ปรากฏดาบอสราเคื่องเค้นที่ใบดาบเป็นสีแดงเลือดนก

ผู้บัญชาการที่หนึ่งส่ายหน้าไปมาอย่างเชื่องช้า “น่าเสียดาย...ช่างน่าเสียดายยิ่งนัก หากได้เจ้ามาเข้าร่วมกับเรา อาจจัดการเรื่องราวบางประการได้ง่ายขึ้นหลายร้อยเท่า เอาเป็นว่าหลังจากที่ตายไปรอบนี้ก็จะเก็บไปคิดตรองให้จงดี”

เมื่อสิ้นคำร่างของผู้บัญชาการที่หนึ่งก็หายวับไปแล้วปรากฏขึ้นที่เหนือศีรษะของเขา ฟาดสองฝ่ามือที่มีอานุภาพไม่ด้อยไปกว่าฝ่ามือคู่ของทานุกิโกเอมอนทีลิบเอ็ดหรืออาจจะเหนือล้ำกว่าด้วยซ้ำ

หากคู่ต่อสู้มีเพียงหนึ่งเดียว เขายังคงอาจใช้วิธีสู้ไปพลางหนีไปพลางได้ ทว่าชายในหน้ากากทองคำทั้งห้าคนกลับร่ายล้อมเขาทั้งหน้าและหลัง อีกทั้งยังโคจรพลังลมปราณกดดันไม่ให้เขาขยับได้แม้แต่ก้าวเดียว

เขาเร่งพลังลมปราณถึงที่สุดปาทอกวงจันทร์ล่องหนเข้าโจมตีผู้บัญชาการที่สองและสามที่อยู่ในขอบเขตสายตาของเขา ส่วนดาบอสุราเคื่องค์ในมือชาวก็สะบัดออกด้วยพลังลมปราณลึบราตบรรจบขึ้นสู่เบื้องบน

ตูม!!! ดาบอสุราเคื่องค์ที่ถูกบรรจุพลังลมปราณที่โคจรด้วยเคล็ดกวนผสานเคล็ดลัด ได้ระเบิดพลังทำลายล้างจนดูเกินความสามารถของเมธัสไปหลายชั้น

ลมปราณนับสิบสายหมุนวนยิ่งกว่าหัวส่วนรุณแรงยิ่งกว่าพายุได้ทะลุวงพลังฝ่ามือของอีกฝ่ายโดยง่าย และยังคงเหมือนกับว่าง่ายจนเกินไปเสียด้วยซ้ำ

ขณะที่ร่างของผู้บัญชาการที่หนึ่งหมุนวงขึ้นสู่ท้องฟ้า พลังลมปราณที่เมธัสสะสมไว้ในตัวดาบคล้ายถูกดูดออกไปจนเกือบหมดสิ้น อีกฝ่ายหัวร่อดังลั่น “ฮ่าๆ ใช้แต่วิชาเดิมๆ มันทำร้ายยอดยุทธ์อย่างข้าไม่ได้หรอก”

เมธัสรีบดูดรั้งพลังลมปราณกลับเข้ามาในตัวดาบ ถึงกระนั้นมันคล้ายกับว่าพลังลมปราณของเขาถูกพลังลมปราณของอีกฝ่ายชักนำให้ไหลรินออกอย่างต่อเนื่อง และยังทำให้เส้นชีพจรเกิดอาการบอบช้ำไปในคราวเดียว

ผู้บัญชาการที่สองสะบัดกระบี่ต้านรับหอกวงจันทร์ที่ล่องหนราวกับมองเห็นทะลุปรุปรอง

“เจ้าหน้าใหม่ ถึงจะเก่งกาจเพียงใด แต่ชิงแหยงังก็ผิดกว่าวันยันค่ำ” ผู้นำอันดับสองพูดอย่างขบขันพลางสะบัดกระบี่ “ส่วนวิธาล่องหนศาสตร์ ข้าเป็นคนชี้แนะให้เจ้ากระบี่เทพทองสามภพเอง แล้วทำไมจะไม่มองเห็นจุดบอดของมันล่ะ” ผู้บัญชาการที่สองหันไปทางซ้าย “น้องสามยิ่งขาทั้งสองข้างของมันหิ ฮ่าๆ”

ผู้บัญชาการที่สามใช้คันทนูต้านรับหอกล่องหนปล่อยให้ร่างถอยหลังไปตามแรงกว่าห้าเมตร แต่เพียงชั่วพริบตาเดียวก็แผลงศรออกมาถึงห้าครั้ง ซึ่งลูกศรทั้งหมดต่างไร้ตัวตน นับว่าเขาเป็นยอดยุทธ์สายธนูอย่างแท้จริง

เมธัสตัดปัญหาเรื่องพลังลมปราณที่ไหลผ่านดาบอสุราเคื่องค์ด้วยการเก็บมันเข้าไปในเหวนคลังเทพศาสตร์ แล้วเรียกมีดสั้นสี่ดาสนิที่สองเล่มออกมา ช่วยให้เราแยกกว้างและล่องหนไปในคราวเดียว

แต่ร่างแยกนับสิบกลับถูกรุ่นไร้ลักษณะทำลายทิ้งไปจนหมด เขารีบกระโจนออกจากวงล้อมของศัตรูไปทางที่ผู้บัญชาการที่หนึ่งเคยยืนอยู่พร้อมใช้มือซ้ายล้วงกุญแจมือข้างไปคล้องแขนขาของศัตรู เพื่อทดสอบว่าอีกฝ่ายไร้ค่าหัวจริงหรือไม่

“ฮึ! ของไร้สาระ” ผู้บัญชาการที่สองใช้กระบี่ยาวในมือตัดกุญแจมือที่พุ่งหาโดยง่าย

ขณะที่เขากำลังจะฝ่าออกจากช่องว่างผู้บัญชาการที่หนึ่งกลับพุ่งลงมาจุดจวดตกสร้างลมปราณที่คล้ายภูเขาพบทำลายพื้นเบื้องหน้าจนหมดสิ้น ทำให้ชายหนุ่มต้องถอยกลับไปยังจุดเดิม สองตาเหลียวมองรอบด้าน และพบว่าผู้บัญชาการที่สามก็สามารถสะบัดคันทันทำลายกุญแจมือล่องหนได้เช่นกัน มีเพียงผู้บัญชาการที่สี่ ที่ห้า และที่หกยังคงยืนสำรวจแขน ขา และลำคอของตนเองที่มีกุญแจมือคล้องเอาไว้

เมธัสเห็นดังนั้นก็รู้สึกโล่งใจโดยพลัน “อืม...เหลือคู่ต่อสู้เพียงสาม” สองเท้าเตรียมติดพื้นขึ้นเข้ากำจัดศัตรู ‘โอกาสรอดก็เพิ่ม...’

เขาต้องขมวดคิ้วพร้อมชะงักพลั้งลมปราณเมื่อเห็นผู้บัญชาการทั้งสามคนที่โดนกุญแจมือคล้องตามร่างกาย ยังคงสามารถแปลงพลังลมปราณสีทองอร่ามออกมาได้ตามปกติพร้อมสลายเครื่องพันธนาการที่ไร้ประสิทธิภาพอย่างง่ายดาย

พริบ!! หอกงูนิรกลับเข้ามือซ้ายอย่างเสียบงันท่ามกลางเสียงหัวเราะของหกผู้บัญชาการที่ตั้งกังวานจากทั่วสารทิศ

เสียงของผู้บัญชาการที่หนึ่งดังขึ้นจากเบื้องหลังของเมธัส “ข้าจะให้โอกาสเจ้าได้ตรงอีกครั้ง จงเข้าร่วมกับเรา หรือจะยอมตายอย่างน่าสมเพชที่นี่”

เมธัสสุดลมหายใจเข้าออกหนักๆ เพราะศึกครั้งนี้มันเห็นผลตั้งแต่ต้น

ช่วงเวลาที่ผ่านมา เพราะมีทักษะพิเศษกระบี่ทัณฑ์สวรรค์และกุญแจมือของระบบ เขาจึงได้เปรียบเหล่าโจรร้าย หากให้เผชิญหน้ากับผู้คนเหล่านี้โดยตรงไปตรงมาเกรงว่าแม้แต่พวกกระบี่เทพทอ่งสามภพก็ยังสามารถสังหารเขาทิ้งได้โดยง่าย

ความรุนแรง ความหวาดกลัว ความประมาท ล้วนเป็นจุดอ่อนที่เขาใช้โจมตีศัตรูเสมอมา แต่ในเวลานี้กลับใช้กับยอดยุทธ์ทั้งหกคนนี้ได้

เฮเลนเอ่ยขึ้นด้วยความท่วงโย “เจ้านายคะ พวกเราควรยอมตามพวกเขาไปก่อนดีกว่า แล้วค่อยหาโอกาส...”

“ไม่ได้หรอกเฮเลน” เขาตัดบทอีกฝ่าย “หากผมคิดไม่ผิด นอกจากจะยึดดาบ

อสุราเคื่องแค้นแล้ว เขาจะบีบให้ผมเข้ากิลด์ไปทำงานบางอย่างและอาจจะใส่ร้ายป้ายสีในตอนจบ' ชายหนุ่มหันกลับไปมองผู้บัญชาการที่หนึ่ง 'ต่อให้พวกเขาไม่คิดบิตพลัวในตอนนี้ แต่การที่ผมเข้าร่วมกับพวกเขาเสี่ยงเกินไปก็อาจส่งผลกระทบต่อบางอย่างในอนาคตอยู่ดี' เมื่อเห็นคนทั้งหกไม่ขยับเขยื้อนพูดต่อ 'ดังนั้น ผมจะเข้าร่วมกับพวกเขาไม่ได้เป็นอันขาด'

‘แต่ว่า...’

‘ไม่ต้องห่วงหรอก พอใช้ท่าทะเลงมารได้เมื่อไหร่ก็บอกผมด้วยก็แล้วกัน’ เมธัสเก็บมิดสันทั้งสองเล่มใส่แหวนคลังเทพศาสตรา สลายหอกกุงนირเก็บเข้าสู่ฝักตามเดิม สองเท้ายืนมั่นคงพร้อมโคจรพลังลมปราณสายฟ้าห่อหุ้มร่างเต็มกำลัง

ผู้บัญชาการที่สองพาดกระบังยาวบนบ่าขวา “ท่าปาหอกเมื่อไหร่ก็ต้องใช้เวลาพักฟื้นอย่างน้อยสิบนาทีก ถึงจะใช้ได้อีกครั้งใช่หรือไม่”

“สมแล้วที่เป็นคนระดับหัวหน้าสูงสุดนี่คงสังเกตผมจนทะลุปรุโปร่งแล้วสินะ” แม้ใบหน้าของเขาจะยังคงมีรอยยิ้ม ทว่าภายในใจชุกซ่อนความตึงเครียดเอาไว้

ผู้บัญชาการที่หกกระแอมไอบาๆ “อะแฮ่ม นั่นเป็นเพราะพี่หนึ่งเขามตตตาอยากให้เห็นโอกาสกำจัดสัตว์อสูรหายากเพียงลำพัง แล้วไม่ทราบว่าเขาได้อะไรมา มีภารกิจต่อเนื่องแปลกๆ หรือไม่”

เมธัสพูดติดตลก “ถ้าผมบอกแล้วพวกคุณจะช่วยผมหนีไปไหมล่ะฮ่าๆ”

ผู้บัญชาการที่หกหัวเราะตาม “มันก็น่าสนใจอยู่นะ แต่พวกเราเองก็มีงานการเยอะเยอะ ไม่ว่างจะเล่นเกมไล่จับหนูชะด้วยสิ” อีกฝ่ายชี้ที่เขาพาลงพูดต่อด้วยเสียงเยียบเย็น “เอาเป็นว่าไว้นายตายสักห้าสิกรอบ แล้วค่อยคิดมาเป็นพวกของเราดีกว่ากัน”

“ขอโทษทีนะ แต่ผมไม่ขอยู่ต่ออีกแล้วยาร์!! เมาผู้ขายซนน์!!” ด้านหลังของเมธัสปรากฏร่างเงาสีดำพุ่งเข้าหาผู้บัญชาการที่หนึ่งอย่างกะทันหัน ทำให้อีกฝ่ายต้องถอยหลังไปหลายก้าวเพื่อต้านรับวิชาไม้ตายประจำตัวของหนึ่งพรันฟริง

ส่วนเมธัสพุ่งร่างด้วยความเร็วจรวดสายฟ้าพาดขึ้นสู่ท้องนาสูงเกือบห้าสิบเมตร “ไปก่อนนะครับ”

ทันใดนั้น ผู้บัญชาการที่สี่ตวาดดังลั่น “นั่นว่าเจ้าไว้มาก แต่ข้ามันไวยิ่งกว่า”

ผู้บัญชาการที่สี่ทะยานร่างขึ้นที่หลัง แต่กลับสามารถลอยตัวไปดักกร้อย

ทิศทางที่เมธัสกำลังหลบหนี อีกทั้งยังพุ่งร่างพลางใช้ดาบจันทร์เสี้ยวที่เปล่งแสงสีทอง
เรืองรองในมือ ฟันใส่ก้านคอของเมธัส “จงตายซะ!!”

เพี้ยว!! ร่างของทั้งสองพุ่งผ่านกันในเสี้ยววินาที

เมธัสมีเลือดฉีกพุ่งออกจากบาดแผลที่ลำคอด้านซ้าย ริมฝีปากเต็มไปด้วย
โลหิตไหลทะลักออก แล้วร่างของผู้ปราชัยก็ตกลงสู่พื้นเบื้องล่าง แต่ก่อนที่ศีรษะ
จะโหม่งพื้นดิน สองมือและสองเข่าได้ยันพื้นเอาไว้เกิดเสียงดังปึก ปากพ่นโลหิตสาด
พื้นไปห่อหมกหนึ่ง

ผู้บัญชาการที่สองหัวเราะฮา “ฮาๆ หนีไปได้แค่นั้นเองรี...อะ!!”

หัวพริบตานั่น ร่างของผู้บัญชาการที่สี่ได้แตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยพร้อม
สลายกลายเป็นแสงสว่างอยู่กลางอากาศ ทิ้งเอาไว้เพียงเลือดกองใหญ่ที่แตกกระจาย
ไปรอบๆ ปรายไปทั่วท้องฟ้า แล้วตกลงมาดุจสายฝน

ผู้บัญชาการที่หนึ่งตะโกนดังลั่น “น้องสามระวัง เมื่อก็มันใช้ดาบอสุราเคื่องเค้น
สังหารน้องสี่ จงระวังปรานพิษด้วย...”

ยังไม่ทันจะสิ้นเสียงเตือนร่างของเมธัสที่นอนบนพื้นพลันพุ่งไปยังผู้บัญชาการ
ที่สาม สองเท้ายันพื้นเกิดเสียงดังตึกก็ก้อง “เทพซ่อนมารลง!!”

พริบ!! เพียงพริบตาเดียวร่างแยกนับไม่ถ้วนได้ทะลอมเข้าใส่ผู้บัญชาการที่สาม
จากทั่วทุกทิศทุกทาง ทว่ายอดยุทธ์ผู้นี้ก็ได้ผ่อนด้อย

“ช้าเกินไป” ผู้บัญชาการที่สามเอี้ยวตัวทำท่าสะพานโค้งพลางสะบัดคันธนู
เพลงศรหลายร้อยดอก พุ่งเข้าโจมตีร่างแยกทั้งหมดได้ในพริบตา

ตูม!! แปรี้ยง!! เหล่าร่างแยกต่างแตกสลายเป็นอากาศธาตุไปพร้อมกับลูกธนูที่
ระเบิดออก บอกถึงทักษะควบคุมลมปรานอันยอดเยี่ยม และความแม่นยำของมือธนู
ผู้นี้ได้เป็นอย่างดี

ที่ผ่านมามีพวกเขาต่างเฝ้ามองการต่อสู้วิชาวัว และวิชาอื่นๆ ที่เมธัสใช้กับ
ทานุกิโกเอมอนี่ที่สิบเอ็ด จึงล่งรู้วิชาทั้งหมดที่เมธัสมี ถึงกระนั้นสิ่งหนึ่งที่พวกเขาไม่รู้
คือ ร่างแยกทั้งหมดนี้เป็นเพียงร่างแยกที่เกิดจากวิชา ‘สะท้อนจันทร์’ ที่เมธัสเรียนรู้
มาจากมิดัลันราชันย์จันทร์ทวารอนั้น

ท่ามกลางเงาที่แตกสลายกลับปรากฏร่างของเมธัสที่เหยียบพื้นพร้อม
ปรากฏร่างแยกออกมาอีกครั้ง ในตอนนี้ผู้บัญชาการที่สามต้องชะงักกระบวนท่าเพื่อ

ถึงกระนั้นคำว่าซ้าเกินไปของเมธัสก็ได้หมายถึงการเคลื่อนไหวของเขา หากแต่เป็นความหมายที่ว่า รู้ลึกตัวซ้าจนเกินไป

ความรู้สึกเจ็บแปลบขึ้นที่ช่วงเอวทำให้เขารู้ตัวว่า ร่างกายของเขาได้ขาดเป็นสองส่วน และสองแขนที่กำลังจะง้างคันธนู ก็โดนตัดขาดออกจากร่าง

ภาพสุดท้ายที่เขาเห็นคือ ใบมีดสีดำเข้มได้ตัวด้ายกร่างตั้งแต่ช่วงเอวขึ้นไปถึงกลางกระหม่อม โดยที่เขาไม่ทันจะรู้สึกถึงความเจ็บปวดแม้แต่บัดเดียว...

หากไม่เรียกอาการปวดหัวทั้งองคาพยพและแน่นหน้าอกจนแทบจะหายใจ

‘ไม่ออกว่า ‘เหนื่อยมาก’ เขาเองก็มีอาการหาคำบรรยายคำอื่นได้ได้อีก นอกจากคำว่า ‘โคตรเหนื่อย’

หลังจากที่ใช้เงาผู้วายชนม์ขึ้นสูงสุด เร่งใช้พลังตัวเบาทะยานขึ้นสู่ท้องฟ้า ความเหน็ดเหนื่อยก็กลายเป็นหนังก้อนโตที่ต้องจ่ายด้วยชีวิต ถึงกระนั้นเขาก็ฝืนใช้พลังอัดสุดท้าย เรียกดาบอสุราเคื่องแค้นออกมาใช้ทักชะผ่านวิญญานเทพ ซึ่งก็แลกกับอาการเกือบสิ้นสติ ซึ่พจรรายในบอบช้ำ และความเหนื่อยล้าที่เรียกได้ว่า จุดสุดท้ายของความอด

หากให้ถามว่าเหนื่อยเพียงใดก็คงตอบได้เพียงว่าเขาทำได้เพียงพยายามลืมตา เอาไว้ให้มากที่สุด แม้จะกว้างเท่ากับเส้นด้ายหนึ่งเส้น จนมีเพียงแสงริบหรี่เข้ามาในคลองจักษุก็ตาม

ส่วนสมองต้องคอยนับเวลาถอยหลัง เพื่อเป็นวิธีหน่วงสติสัมปชัญญะเพียงหนึ่งเดียวในเวลานี้ เพราะก่อนที่เขาจะใช้เงาผู้วายชนม์ ก็ได้เหลือบมองนาฬิกาข้อมือตั้งแต่ต้นแล้วว่า ไกลจะผ่านช่วงเวลาเที่ยงคืนภายในสามวินาที ซึ่งก่อนที่หัวจะโหม่งพื้น ความเหนื่อยล้าทั้งหมดได้อันตรธานหายไปจนหมดสิ้น แต่ยังคงแส่ร้างบาดเจ็บสาหัสเปิดช่องโหว่ให้โจมตี

หากมีคำถามอีกว่า ทำไมต้องเสี่ยงถึงเพียงนี้

เขาก็คงตอบได้เพียงว่า หากไม่ยอมเจ็บเหมือนจริง เหล่าศัตรูเจ้าเล่ห์ที่สังเกตุ
เขามาเกือบชั่วโง่ง คงไม่หลงกลจนตายตกไปตามกันถึงสองคน

และด้วยการเร่งโคจรพลังลมปราณมหาศาลออกมาใช้อย่างต่อเนื่องย่อมต้อง
จ่ายค่าตอบแทนสูงเช่นกัน...

ความเหนียวล้าหลังจากใช้ทักษะขั้นสูงเพื่อสังหารผู้บัญชาการที่สาม เกิน
ขีดจำกัดที่ทักษะเทิร์ทวินดีใช้งานเองโดยอัตโนมัติแล้ว ถึงจะน่าเสียดาย แต่มันก็ทำให้
เขารู้สึกปลอดภัยไม่เหลือสภาพของคนทีเหนียวล้าอีกต่อไป

ท่าศัตรูที่เหลืออีกสี่คน ก็เปลี่ยนแปลงทั้งอารมณ์และความรู้สึก โดยมัน
แสดงผ่านจิตปรางค์ที่ลอยอยู่รอบตัวของพวกเขา

ผู้บัญชาการที่หนึ่งมีจิตปรางค์เป็นรูปมังกรทองคำทำตัวลอยอยู่รอบตัว

‘พลังลมปราณมีชีวิตของชายคนนี่ต้องเป็นมังกรอย่างแน่นอน’

ผู้บัญชาการที่สองมีจิตปรางค์เป็นรูปกระบี่เล่มหนึ่งซึ่งมีขนาดเท่าร่างกายและ
กระบี่ในมือเองก็เริ่มคล้ายจะกลายเป็นหนึ่งเดียวกับผู้ถือเช่นกัน

‘เพลงกระบี่ของชายคนนี่ต้องพลิ้วไหว และหนักหน่วงไม่แพ้หุโฉว’

ผู้บัญชาการที่สามมีจิตปรางค์เป็นรูปไม้เท้าเหล็กกล้าหลายร้อยใบส่วนหอกลั่นคู้
ในมือก็พร้อมจะทะยานเข้าที่มดแดงเมธัสได้ทุกเมื่อ

‘ชายคนนี่ต้องมีพลังลมปราณพื้นฟูมากที่สุด อาจจะเป็นคนที่ฆ่ายากที่สุด’

ส่วนผู้บัญชาการที่หกมีจิตปรางค์เป็นพายุเพลิงลูกหนึ่ง ซึ่งอาวูธในมือจาก
ตอนแรกที่ใช้มัดลั่นคู้ถูกเปลี่ยนเป็นงจักรหลายสิบวงที่เริ่มลุกเป็นไฟ

‘ที่แท้ ชายคนนี่เป็นคนใจมดระยะไกลคนที่สอง ต้องจัดการกับหมอนี่ให้ได้
เวลาหนึ่งจะได้ไม่ต้องพะวงหลัง’

หากให้มองเพียงจิตปรางค์ทั้งสี่ล้วนไม่แตกต่างจากโมโซมิและเซราสกระเส
ปรางค์ที่ไหลเวียนลั่นซุ่มขึ้นและรวดเร็ว เคล็ดโคจรของแต่ละคน หากไม่ใช่เคล็ด
พรวนก็ต้องเป็นเคล็ดอ้อม ซึ่งเป็นการบ่งบอกถึงระดับความเข้าใจในศาสตร์แห่ง
ลมปราณขั้นสูงเป็นอย่างดี

‘พลังฝีมือระดับนี้ วันหน้าเราต้องหาตัวเจอได้แน่ๆ’

ใช่! ไม่ผิดแน่

ขอเพียงเขาจดจำจิตปรางค์ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของคนทั้งสี่เอาไว้ได้สักวัน

จะต้องค้นหาต้นสังกัดของพวกเขาทั้งหมดได้ไม่ยาก เพราะเบาะแสขั้นต้นคือ ผู้บัญชาการที่หกเป็นเจ้าของกิลด์ที่น่าจะใหญ่โตและมีชื่อเสียงมากพอสมควร มิเช่นนั้นคงไม่มาขอให้เขาเข้าร่วมเป็นอันขาด

หากฐานอำนาจไม่กล้าแกร่งคงไม่กล้านำคนที่มีชื่อเสียงอย่างเขาเข้าร่วมเป็นเน่
ผู้บัญชาการที่หนึ่งยำเอ้าหน้าๆ พลังเอ๋ยด้วยเสียงแผ่วเบา “หมดเวลาเล่นแล้ว...ซ่า!!”

สิ้นคำสั่งเพียงเสี้ยววินาที ที่ด้านหลังของเมธัสปรากฏร่างของผู้บัญชาการที่หนึ่งพาดฝ่ามือใ้กลางหลัง

ด้านขวามีผู้บัญชาการที่สองกุมกระบี่ที่มแทงเข้าใ้บ้องหูของเขอย่างแช่มช้
เมธัสมันใจว่า แม้ว่าเขาขยับไปเบื้องหน้าหรือเอี้ยวหลบ คมกระบี่จะยังคงพุ่งเข้าใ้จุดเดิมไม่ผิดเพี้ยนแม้แต่มิลลิเมตรเดียว

ด้านซ้ายมีร่างของผู้บัญชาการที่ห้าตัวตอกล้นคู่ที่มแทงออกมาดูจประกายดวงดาว หากเป็นผู้เร่ร่อนตรงคงจะมองเห็นเงาทวนน้บพันเป็นเน่

ส่วนเบื้องหน้าคือผู้บัญชาการที่หกยืนนิ่งเฉียบพร้อมหมุ่นงจักรในมือไปมา คล้ายดักรอฆ่าเขาในกรณีทีหลบหนี

เมธัสรู้ตั้งแต่ต้นว่า เขาจะต้องโดนคนทั้งสี่รุมจากทั้งสี่ทิศ ดวงตาของเขาเปล่งแสงดุจตะวันยามเที่ยง บริเวณหน้าผากบังเกิดรอยสักเรืองแสงเจิดจ้าด้วยผลของทักษะจิตนักสู้ เขาตะโกนท่องพร้อมระเบิดพลังลมปราณทีโคจรด้วยเคล็ดลัต์มาจนถึงบัดนี้ “กำแพงจักรวาลสสารธาตุพิษขั้นที่ 49”

รอบร่างของเมธัสลั่นบังเกิดคลื่นปราณสีม่วงเข้มซึ่งมีรูปร่างคล้ายกำแพงขนาดใหญ่พุ่งชนคนทั้งสาม

ครืน!! พล็ก!! ปีก!! เสียงพลังลมปราณปะทะกันดังกึกก้องไปทั่วอาณาบริเวณ แรงอัดกระแทกทำให้พื้นดินแตกร้าวไปแถบใหญ่

ผู้บัญชาการที่หนึ่งใช้สองฝ่ามือกดดันกำแพงสีม่วงทีเต็มไปด้วยไอพิษไม่ใ้ขยายขอบเขตพลังตะโกน “เจ้าใช้ปราณพิษได้เก่งถึงเพียงนี้ สมแล้วทีสามารถสังหารบาร์เทนเดอร์ได้”

ผู้บัญชาการที่สองตัวกระบี่ผ่ากำแพงจักรวาลขาดกลางทว่กำแพงลมปราณพิษแผ่นใหม่จะเกิดขึ้นแทนจุดทีแตกสลายไป และกลายเป็นไอพิษทำร้ายผู้ทีสูดดม

“เฮอะ! ใช้วิชาพิษแบบนี้ ยิ่งกล้าเรียกตัวเองว่าจอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะอีกนั่นละอะ”

ผู้บัญชาการที่หักกลับไม่กลัวเกรงพิษร้ายหอกสั้นคู่มือระดมทีมแห่งกำเพงพิษจนพังทลายบานแล้วบานเล่า เขาอาจเป็นผู้ที่สามารถเข้าทำร้ายเมธัสได้เป็นคนแรก ส่วนผู้บัญชาการที่หกไม่เคยเคลื่อนไหวแม้แต่ครั้งก้าว ยังคงหมุ่นงจรรในมือไปมาเหมือนการต่อสู้เบื้องหน้าไม่ได้เกี่ยวข้องกับชายคนนั้นแม้แต่บ่อย

ถึงสถานการณ์ในตอนนี้จะดูเหมือนว่าเมธัสกำลังต่อสู้ได้สู้ดี แต่ในใจของเขากลับหวาดหวั่น ‘เจ้าพวกนี้มันกันพิษได้แล้วหรื!! โอ้...ฐานะที่แท้จริงเป็นใครกันแน่ละฝีมือระดับนี้ สามารถรุมฆ่าบาร์เทนเดอร์หรือหูกู่ไฉ่ได้สบายๆ เลยนะเนี่ย เช่นคำโบราณที่ว่า...ยุทธจักรมีเสือซุ่มมังกรซ่อน’

เขาเร่งโคจรพลังลมปราณมากยิ่งขึ้น ข้าเลื่องคัทรูรอบด้านเที่ยวหนึ่งก่อนตะโกนอีกครั้ง “เงาผู้วายชนม์!!”

เงาสีดำหลายสิบสายได้พุ่งผ่านรอยแตกของกำเพงลมปราณพิษ เข้าปะทะผู้นำลี้กลับทั้งสามของกองโจร 66 เค

ผู้บัญชาการที่หนึ่งแค้นเสียงเย็นชาพลางตัวดื้อมือทั้งสองข้างเบาๆ สร้างปราณชีวิตมังกรทองคำหลายสิบตัวพุ่งเข้ากัดกินเงาพิษของเขาจนหมดสิ้น และยังทะลวงผ่านช่องแตกของกำเพงพุ่งใส่กลางหลังของเมธัสอย่างฉับไว

ผู้บัญชาการที่สองกวกระบี่ยาวเพียงครั้ง ก่อให้เกิดพายุกระบี่ที่มโหฬารพิษจนขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วเลื้อยผ่านรูรั่วของกำเพงปราณพิษประจัญร้าย ซึ่งความจริงแล้วมันคือกระบี่เหล็กอ่อนที่ถูกพลังลมปราณฉีกให้แข็งนั่นเอง

ส่วนผู้บัญชาการที่ห้ายังคงอาศัยความว่องไวของหอกสั้นคู่มือที่มพิษแห่งกำเพงแตกสลายเป็นผุยผง แล้วกู่ร้องพร้อมแทงหอกสั้นคู่ใส่แขนและขาของเมธัส เกิดเสียงดังเปรี้ยง

แม้ทั้งสามคนจะโจมตีพร้อมกัน ทว่าปราณของมังกรทองหลายสิบตัวกลับว่องไวที่สุด มันพุ่งเข้ากระแทกแผ่นหลังของเมธัสอย่างหนักหน่วงจนกระดูกโลหิตอย่างฉับพลัน ร่างกายปลิวไปสู่เบื้องหน้าดูจุดาวตก เมื่อไม่มีร่างของเป้าหมายให้โจมตี ทำให้อีกสองคนที่เหลือต้องยังกระบวนท่ากลับในทันใด จึงทำให้ต้องรับลมปราณกันยกใหญ่ มีเช่นนั้นอาจเกิดอาการบาดเจ็บภายในได้เช่นกัน

ผู้บัญชาการที่หนึ่งรู้สึกว่ามีเมธัสโดนฝ่ามือของตนเองง่ายจนเกินไป จึงรีบร้อง

เตือน “น้องหระวัง!!”

เมธัสที่คล้ายโดนอัดจนตัวลอยกลับหมุนตัวดูควงสว่าง พร้อมเรียกมิดลัน
สองเล่มออกมาขว้างทันควัน

ฟ้า!! มิดลันคู่ที่เคยสังหารหวิโนและเฮยหลงพร้อมกันได้ล่าแดงเดชอีกครั้ง
จังหวะนั้นเองที่พื้นพสุธากลับมีกงจักรสองวงพุ่งเข้าชนมิดลันทั้งสองเล่มพอดีพอดี
เกิดเสียงดังกังวาน

แม้มิดลันทั้งสองเล่มจะกระเด็นลอยไปด้านข้าง ทว่าเมธัสกลับไม่สนใจ
มือขวาตัวออกด้านข้างพร้อมเรียกดาบอสุราเคื่องแคนออกมา ใบดาบที่
ใสกระจ่างพลันเปลี่ยนเป็นสีดำสนิท ชายหนุ่มมองศอกขวาตั้งดาบขนานกับพื้น แล้ว
พุ่งแทงออกไปใส่ผู้ที่ขวางทางหน้าของเขา

ผู้บัญชาการที่หกพูดอย่างยินดี “มาได้เยี่ยม!!”

ร่างของผู้บัญชาการที่หกพลันแยกออกเป็นสองร่าง ในมือของคนทั้งสอง
ต่างถือกงจักรขนาดใหญ่ที่พอจะให้คนพุ่งผ่านวงหนึ่ง เมื่อแยกกงจักรออก จาก
กงจักรที่มีเพียงวงเดียว ก็แปรเปลี่ยนเป็นกงจักรหลายสิบวงที่พร้อมจะคล้องร่างของ
เมธัส

“ใช่มาได้เยี่ยม” เมธัสเก็บดาบอสุราเคื่องแคนทันควันพร้อมสับด้ามมือทั้งสอง
ออกถึรั้ว ทุกครั้งที่ฟาดใส่อากาศ จะมีมังกรทองคำลอยออกไปหนึ่งตัว พวกมันล้วน
ถูกเขาใช้หักชะคืบปราบจน ชับพุ่งเข้าหาผู้บัญชาการที่หก

เพลิง!!! กงจักรหลายสิบวงแตกกระจายเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย

ท่ามกลางเสียงของมังกรทองคำหลายสิบตัว เมธัสเคลื่อนที่ไปฟาดสองมือใส่
ทรวงอกของผู้บัญชาการที่หกซึ่งยืนอยู่ด้านซ้าย พร้อมปล่อยมังกรทองคำตัวสุดท้ายที่
เก็บเอาไว้ให้กับอีกฝ่าย

ตูม!!! ด้วยพลังลมปราณของผู้บัญชาการที่หนึ่งผสานกับของเมธัส ปราณ
มีชีวิตตัวนี้จึงมีพลังทำลายมากขึ้นเกือบเท่าตัว ทำเอาผู้บัญชาการที่หกถึงกับกระอัก
โลหิต เลือดไหลย้อยออกมาจากใต้หน้าากาสีทอง กระตุกภายในแตกร้างเกิดเสียง
โหละถึรั้ว

ผู้บัญชาการที่หกที่ลอยกระเด็นคาสองมือของเขาได้เอ่ยขึ้น “เกมมองร่างปลอม
ของข้าออกได้ยังไง”

เมธัสยิ้มพลางตอบ “พอตีผมเป็นผู้เชี่ยวชาญเกมจับผิดนะครับ” ลี้นาวาจาชายหนุ่มเร่งเข้าพลังอีกกระลอกใส่นิ้วชี้มือขวา “ตรวจหนีสิบธาตุนะจบบ”

ฉีก!! นิ้วชี้มือขวาที่ทะลุร่างของผู้บัญชาการที่ทงจนมืด พร้อมระเบิดพลังลมปราณทะลวงชีพจรและอวัยวะภายในจนแหลกสลาย

‘เป็นไปตามแผน’ ขอเพียงร่างของศัตรูเบื้องหน้าสลายเป็นแสง เขาจะฉวยโอกาสนี้หนีไปให้ไกลที่สุด แล้วพอพักฟื้นจนเพียงพอ ค่อยวกกลับมาจัดการศัตรูที่เหลือ ‘ขอเพียงมันทำลายรถถังโทษ พวกโจวไหวหู่ที่โดนจับเอาไว้จะออกมาอาละวาดเอง ส่วนเราก็แค่ออกแรงจับอีกรอบ...ฮะ’

หมับ!! มือของคนที่ควรจะตายไปแล้วกลับจับแขนขวาของเมธัสเอาไว้แน่น ก่อนจะสะบัดร่างของเขาพุ่งลงใส่พื้นอย่างรุนแรงเกิดเสียงดังตึง

“หากข้าจะต้องตายก็ขอแลกแก๊สตายด้วย พี่ใหญ่ล้างแค้นให้ผมด้วย!!!” ผู้บัญชาการที่ทงกระอักโลหิตออกมาอีกคำหนึ่ง ก่อนที่จะสลายกลายเป็นแสง

เมธัสคิดจะดำดิ่งหนีแต่กลับพบว่าช่วงท้องโดนบางสิ่งอัดเข้าเต็มแรงจนร่างกระเด็นขึ้นมากลางอากาศ เขาเห็นเท้าซ้ายและดวงตาอันเกรี้ยวกราดผ่านช่องว่างของหน้ากากสีทองของผู้บัญชาการที่หนึ่ง

“อย่าคิดหนีซะให้ยากยาก!!!” หมัดขวาที่เต็มไปด้วยพลังลมปราณสีทองแผ่จิตปราณรูปมังกรตัวน้อย ชกเข้าใส่ใบหน้าของเมธัสเต็มแรง มังกรตัวนั้นเล่นเข้ามาในร่างของเขาพร้อมแตกออกเข้าสู่กัณฑ์จุดเส้นชีพจรทั่วร่าง

‘ต้องคลายจุดให้ได้...’ ชายหนุ่มพยายามเร่งเข้าพลังเท่าที่มีเท่าที่ทักทอยโดนปราณกระบี่เล่มหนึ่งพุ่งเข้ากระแทกอย่างรุนแรง ‘อีก!!’

เบรียง!! มันมิได้ทะลุร่างลำคอของเขา หากแต่เป็นการพุ่งเข้าสู่กัณฑ์จุดชีพจรทรวงเสริมพลังปราณขุมแรก แต่ยังไม่ทันจะคิดถึงเรื่องต่อไป ทัวทั้งร่างกายพลันโดนหมัดนับไม่ถ้วนต่อยตีรัวจนเกิดเสียงคล้ายประทัดไฟ

ผ่าะ!! ผ่าะ!! ผ่าะ!! ผ่าะ!! ผ่าะ!! ผ่าะ!!

ผ่านไปเกือบสิบนาที

เมธัสในยามนี้แทบจะไม่เหลือเค้าเดิมอีกต่อไป ตั้งหักปากแตก ใบหน้าเต็มไปด้วยรอยฟกช้ำ แขนขาหักหลายสิบท่อน กระดูกตามร่างกายล้วนแหลกละเอียด แต่เพราะยาเพิ่มเลือดชั้นดีและพลังลมปราณรักษาจากผู้บัญชาการที่ห้าที่คอยยื้อชีวิตเขา

อีกทั้งยังคอยรักษาให้พื้นฟูกลับมาอยู่ในสภาพเดิมอย่างต่อเนื่อง ทว่ามีเพียงเส้นชีวิตจรเท่านั้นที่โดนพลังลมปราณหลายสิบสายสะกดเอาไว้

เมธัสนอนหงายจมอยู่ในแอ่งโลหิตที่เกิดจากร่างของตนเอง เลื้อยสี่ขาถูดย่อม เป็นสีแดงกำ ด้านซ้ายมือมีผู้บัญชาการที่หนึ่งใช้เท้าซ้ายกระทุบร่างของเขาย่างต่อเนื่อง คอยถามซ้ำย้ำเรื่องเดิม

“เจ้าสนใจจะเข้าร่วมกับพวกเราหรือยัง” อีกฝ่ายโน้มใบหน้า เอียงหูซ้ายลงมา ฟังแบบทุกที “หือ!!” เมธัสที่โดนสกดจุดย่อมตอบอะไรไม่ได้ ผู้บัญชาการที่หนึ่งค่อยเอนกายขึ้นพร้อมยกมือซ้ายตบศีรษะตนเองอย่างหลงลืม “เอ๊ะ ซ้ำลืมนะไปอีกแล้ว น่องหูกที่จับเจ้าเข้าก็ลึกลับก็ดันตายไปซะก่อน”

ผัวะ! เท้าซ้ายของอีกฝ่ายเหยียบลงที่หน้าของเขา

“ที่ต้องลำบากแบบนี้เป็นเพราะตัวเองนะ แต่ไม่เป็นไร เดี่ยวอีกสองชั่วโมง น่องหูกก็มาแล้ว ฮ่าๆ” อีกฝ่ายโน้มหน้าลงมาพูดด้วยเสียงนุ่มนวล “ไม่ต้องห่วงนะ เดี่ยวข้าจะหาเรื่องสนุกมาให้เจ้าเอง หึๆ”

เมื่อสิ้นวาทะ ผู้บัญชาการที่หนึ่งได้ประเคนลูกเตะซ้ายใส่ใบหน้าเมธัสอีกครั้ง พันหลายสิบซึ่งกระเด็นออกไปจนเกือบหมดปาก

ผู้บัญชาการที่ห้าเลื่อนหอกกลับคู้มาห้ามปรามผู้บัญชาการที่หนึ่งพลางส่ายหน้าไปมาอย่างเซื่องช้า

“อืม...ขอโทษที่น้องห้า ซ้ำลืมนะไปอีกแล้ว” ผู้บัญชาการที่หนึ่งนั่งยองๆ วางมือขวาตบลงที่หน้าของเขาถ่ายพลังลมปราณเร่งให้สภาพร่างของคนใกล้ตายกลับมามีชีวิตดังเดิม

ผู้บัญชาการที่สองนั่งเปิดหนังสืออ่านไปมาอย่างเพลิดเพลินอยู่บนเก้าอี้ไม้ ตัวหนึ่งเอ่ยด้วยเสียงระรื่น “พี่ใหญ่ ข้าว่านะ สังหารมันทิ้งไปเถอะ เกิดพี่ใหญ่เพลอขึ้นมา เดี่ยวจะมีค่าหัวเสียเปล่าๆ”

“นั่นสินะ ข้าก็ซีเกียจเข้าคุกไปล้างค่าหัวเสียด้วยสิ เฮ้อ...” ผู้บัญชาการที่หนึ่ง ล้วงเก้าอี้ไม้ออกมาตั้งวางข้างซ้ายของเมธัส พอพี่ใหญ่แห่งหกหัวหน้าสูงสุดนั่งลงบนเก้าอี้ ก็ตืดนิ้วเบาๆ ใส่อากาศ เกิดบอลแสงสีทองพุ่งใส่หน้าของเมธัสซึ่งมันช่วยคลายจุดเส้นเสียงให้กับเขา “เฮ้ รีบบอกคำตอบมาซะ พวกข้าจะได้จบเรื่องตรงนี้ซะที”

เมธัสที่เหนื่อยจนอยากจะหลับสักงีบ ต้องฝืนบ่นร่ายยืม “ผมไม่เข้าร่วมกับ

พวกโจรหรือคนฆ่าผมเถอะ”

ผู้บัญชาการที่สอง ปิดหนังสือพลาถตามด้วยความสงสัย “เจ้านั่นบ้าหรือเปล่าอะ หรือที่บอกว่าจะสร้างตำนานตำนานเป็นจ้าวยุทธอะไรนั่นจะเป็นเรื่องจริง” อีกฝ่ายใช้หนังสือในมือซ้ายเคาะใส่ศีรษะของเขาเกิดเสียงดังโป๊กถี่ๆ “แกอย่าลืมนะ ก่อนจะมาถึงจุดนี้ แกมันเป็นพ่อค้าชั่วมาก่อน” เมื่อกระบี๋คนไหนเอนกายกลับไปนั่งพิงพนักเก้าอี้ “หรือคิดจะล้างมือตอนรวยหรือไง ยังไงคนที่แค่นั้นก็ไม่ปล่อยแกไว้หรอกนะ ทางที่ดีก็จง...”

“ถึงผมจะเป็นพ่อค้าชั่ว แต่ก็ไม่ได้จะหาเงินโดยการปล้นชิงผู้คนหรอกนะ”

เมธัสตัดบท

ผู้บัญชาการที่หนึ่งถอนหายใจยาว “ข้าก็บอกแล้วไงว่าพวกเราไม่ต้องไปปล้นอะไรที่จะทำให้เกิดค่าหัวพวกเราไม่ยุ่งทั้งนั้น”

“แล้วการปล้นชิงรถนักโทษนี่ ไม่ถือว่าเป็นการเพิ่มค่าหัวหรือไงครับ” เมธัสชำเลื่องมองไปยังรถนักโทษที่ปลายเท้า ซึ่งถูกเทียมด้วยม้าขนสีน้ำตาลตัวหนึ่ง ลากมาจอดอยู่ห่างจากพวกเขาเพียงห้าเมตร

ผู้บัญชาการที่หนึ่งหัวเราะดังกว่าเดิม “ฮ่าๆ ใครบอกว่าพวกข้ามาปล้นพวกข้าแค่มาดักรอต่อสู้กับเทกะชินแบบจอมยุทธ์ทั่วไปเท่านั้น ส่วนเจ้านี่คือของแถม และเจ้ารถนักโทษคันนี้ พวกข้าก็ไม่คิดจะแตะต้องมันหรอก” อีกฝ่ายเฝ้าคางด้วยแขนขาพลาถพูดเสียงยานคาง “เพียงแต่ว่าอีกไม่นาน อาจจะมีพวกโจรร้ายมาทุบรถเพื่อช่วยเหลือพวกพ้อง แต่มันก็ไม่เกี่ยวข้องกับเราแม่แต่นิดเดียว จริงไหมน้องรอง น้องห้า”

“ใช่ครับพี่ใหญ่” ผู้บัญชาการที่สองหยิบหนังสือโบกไปมา

ผู้บัญชาการที่ห้าที่ยืนนิ่งด้านซ้ายไม่กล่าวจาพยกหน้าเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

ที่แท้ก็เป็นแบบนี้เอง คนพวกนี้จะต้องเป็นสาลักษณ์ที่แท้จริงของกองโจร

66 เค แล้วพอมีลูกน้องมากยิ่งขึ้นก็ปล่อยให้พวกนั้นมาขึ้นตำแหน่งแทนที่ เมธัสเริ่มวิเคราะห์โครงสร้างองค์กรของกองโจร 66 เค ‘ส่วนพวกตนก็คงไปเข้าคุก ชำระค่าบาปด้วยวิธีการอย่างใดอย่างหนึ่ง จากนั้นก็คอยนั่งกินเงินที่พวกลูกน้องชุดใหม่จัดหามาให้ นั่นแหละนะ’ เขาสรุปโดยพลัน ‘ท่าทางเรื่องนี้จะต้องมีเบื้องหลังอีกชั้นแน่’

ชายหนุ่มคลี่มพลาถพูด “เอาเป็นว่าถ้าผมต้องอาศัยหน้ากากโจรเพื่อความสุสขบาย ผมขอเป็นคนตายตรงนี้จะดีกว่า เชิญลงมือ”

ผู้บัญชาการที่หนึ่งเผด็จการอย่างรุนแรงกระแสน้ำที่ไหลทะลักออกมา
ทำเอาเก้าอี้ไม้พังเป็นผุยผง พอสองขาเหยียดตรงจึงตะโกนลั่น “ดี!! งั้นแกก็อย่าอยู่
อีกเลย น้องรองจัดการ”

ผู้บัญชาการที่สองผุดลุกขึ้นยกเก้าอี้ขึ้นสูงอยู่เหนือศีรษะของเมธัส คล้าย
ตั้งใจจะตอกสันหลังหารเขาในครั้งเดียว “ไว้พบกันใหม่ ย่าห์!!”

ตูม!!! เสียงระเบิดดังลั่นสะท้อนอีกครั้ง ทว่ามีได้เกิดจากการระเบิดศีรษะ
ของเมธัส หากแต่เป็นการปะทะของหนึ่งหมัดกับหนึ่งเท้า

เบรียง!!! พลังระเบิดระลอกสองได้ทำเอาผู้บัญชาการที่สองลอยขึ้นสู่ท้องฟ้า
ใต้หน้ากามีโลหิตไหลอาบออกมา

ผู้บัญชาการที่หนึ่งคำรามลั่น “แก หนึ่งไว้พ่าย!!”

บัดนี้มีบุรุษในชุดนายพรานธรรมดาคนหนึ่งยืนเหยียบอากาศ เรือนผมของ
อีกฝ่ายดำขลับซอยสั้น ดวงตาสีดำ ผิวสีแทน ใบหน้าดูเรียบๆ รูปร่างไม่สูงไม่ใหญ่ ไม่
อ้วนไม่ผอม เรียกได้ว่าดูเป็นคนที่แสนปกติที่มีอยู่ดาษดื่น แต่คนทั่วทั้งร้านสเทียต่าง
จดจำเขาได้ในนาม หนึ่งไว้พ่าย

แม้ร่างของชายคนนี้จะสูงไม่ถึงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบเซนติเมตร ทว่าจิตปราณของ
อีกฝ่ายกลับเป็นก้อนหินที่มีเส้นผ่านศูนย์กลางไม่ต่ำกว่าห้าสิบเมตร มิใช่ก้อนศิลาเล็ก
เท่ากำปั้น หรือใหญ่เท่าร่างมนุษย์แบบที่เมธัสเคยพบเห็นมาก่อน มันบ่งบอกถึงความ
หนักแน่นของพลังลมปราณของบุรุษผู้นี้

หนึ่งไว้พ่ายก้มหน้ามองเขาแวบหนึ่งแล้วยกแขนทั้งสองข้างรับการโจมตีหมด
ขาต้านรับเพลงหมัดแผ่จิตปราณมังกรอันดุตันของผู้บัญชาการที่หนึ่ง ส่วนหมัดซ้าย
ต้านรับเพลงหอกสั้นคู่ที่แผ่จิตใบไม้เหล็กกล้าของผู้บัญชาการที่ห้าที่กำลังจ้วงแทงใส่
ใบหน้าและลำตัว

เบรียง!!! ครืน!!! ร่างของคนทั้งสองต่างลอยกระเด็นออกไปสองฟากข้าง
ผู้บัญชาการที่สองที่ลอยอยู่เบื้องบนรีบพุ่งตัวลงมาพร้อมกระบี่

“ฮ่าๆ แกลิปลาดตัวใหญ่ของจริง ตายซะหนึ่งไว้พ่าย” ผู้บัญชาการที่สองหลอม
รวมกับกระบี่จนกลายเป็นเหมือนกระบี่เล่มยักษ์สีทองที่ยาวเกือบสิบสองเมตรได้พุ่งลง
มาดุจดาวหาง

“อืม” ลิ่นเสียงที่ดูเฉยชา ร่างของหนึ่งไว้พ่ายพลันติดเต็งขึ้นไป ในสายตาของ

เมธัสมองคล้ายหินยักษ์พุ่งชนกระบี่ยักษ์เกิดเสียงดังเบรียง เกิดประกายแสงสีทอง แล่นแปลบปลาบไปทั่ว พลังทำลายที่กระจายออกทำให้เกิดสายลมกระโชกพัดใบไม้ และฝุ่นดินลอยฟุ้งไปทั่ว

แม้เมธัสยากจะเห็นการต่อสู้ของจ้าวยุทธ์ที่มีประวัติไม่ธรรมดาผู้นี้แต่เขาไม่สามารถคลายจุดได้ในทันที เลยได้แต่นอนหลับตาตั้งเดิม ปล่อยให้ประสาทหูรับฟังเสียงต่ำทอ และการต่อสู้อันดุเดือดเผ็ดมันของคนสี่คน

‘เฮ้อ! สงสัยเราจะรอดตายหวุดหวิดอีกแล้ว’ เขาทดลองใช้พลังลมปราณกรุยจุดชีพจรอีกครั้ง แต่แล้วความเหนื่อยล้าก็พุ่งเข้าโจมตีสติสัมปชัญญะ ทำเอาเขาหลับไหลไปโดยไม่รู้ตัว...

กบ กับ กบ กับ คิก คิก

เสียงฝีเท้ามาวิ่งพสานเสียงล้อรถดังเป็นจังหวะอย่างแปลกประหลาด “อืม...” ท่ามกลางแรงสั่นสะเทือน เขาแหม้มเปลือกตาขึ้นด้วยความง่วงเจีย “เมธัสรู้สึกตัวแล้วรี” เสียงทุ้มต่ำเต็มไปด้วยความสุภาพดังขึ้นจากด้านซ้ายมือ เมื่อเขาตระหนักได้ถึงวิกฤตที่เพิ่งผ่านมาก็รีบเบิกตากว้างมองไปยังรอบด้าน อย่างฉับพลัน

เขากำลังนั่งอยู่ที่นั่นข้างคนขับรถนักโทษ เบื้องหน้ามีอาชาสีหมอกกำลังวิ่งไปตามถนนยาว ฝ่าความมืดที่ปกคลุมไปทั่วผืนป่าที่เงียบสงัด จนคล้ายกับว่าพวกเขาคือผู้ทำลายความสงบสุขของป่าผืนนี้

เมื่อเหลียวมองไปยังด้านซ้ายจึงพบเห็นบุรุษนมดำส่งยิ้มเย้ยไม่ตรีให้กับเขา แม้ผู้ชายคนนี้จะเปลี่ยนเสื้อผ้ามาอยู่ในชุดจอมยุทธ์สีเทาธรรมดาที่มีชายดาบยื่นตามร้านค้าของระบบจนดูคล้ายจอมยุทธ์หน้าใหม่ก็ตาม ทว่าคนดังที่มีชื่อเสียงเช่นหนึ่งไร้พ่าย ถึงจะแต่งตัวให้ดูเป็นชาวบ้านเพียงใด แต่ผู้คนที่เห็นเคยเห็นใบหน้าของเขาย่อมจำได้ว่าเขาเป็นใคร นั่นเป็นเพราะชายที่ดูเหมือนคนธรรมดา เจ้าของรอยยิ้มเป็นกันเองผู้นี้ คือผู้ที่สามารถสร้างประวัติพิสดาร จนทำให้เขากลายเป็นผู้ที่ถูกคนทั่วหล้าจดจำได้อย่างแม่นยำ

เมธัสรีบประสานมืออาระวะอีกฝ่าย “ขอบคุณที่เมื่อครู่ช่วยเหลือผมนะครับ หนึ่งไร้พ่าย” พอก้มหน้าลงจึงพบว่ากึ่งกลางระหว่างเขากับอีกฝ่ายมีมิติสั้นสองเล่มวาง

อยู่

“นั่นเป็นของคุณใช่ไหม” จ้าวยุทธ์หนุ่มผู้ถูกขนานนามว่า หัวใจทองคำ จ้องมองเขา

เมธัสผงกศีรษะ อีกฝ่ายยิ้มบางก่อนจะหันไปมองถนนต่อ ปลอ่ยให้เขาเก็บมีดสั้นทั้งสองเล่มกลับเข้ากระเป๋าคาดเอว พอจะเอ่ยขอบคุณ หนึ่งไร่พ่ายชิงพูดขึ้นก่อน “อย่ามากมายรยาทไปเลย ดูไปพวกเราทั้งจะมีอายุไล่เลี่ยกัน” อีกฝ่ายหันมามยิ้มเล็กๆ “เรียกชื่อผมตามสบายเถอะ”

เมื่อเมธัสมองดูอุปนิสัยของอีกฝ่าย ต้องรู้สึกว้าวไปว่าคนได้บันทึกตรงหมดทุกอิริยาบถ จึงเลิกประสาณมือขอบคุณอีกฝ่าย “แล้วสามคนนั้นโคตรแมนน่าทึ่งหมดหรือไม่”

“ผมทำได้เพียงขับไล่อีกฝ่ายเท่านั้นนะ เมธัสจะกินอะไรหน่อยไหม” โคตรแมนล้วงกระเป๋าคาดเอวของตนเอง หยิบข้าวปั้นห่อสาหร่ายออกมาก้อนหนึ่ง

ชายหนุ่มที่หัวเราะน้ำใจของอีกฝ่ายกัดกินข้าวปั้นพลางไตร่ตรองสิ่งที่เกิดขึ้นในขณะที่เขาสลับ

เมื่หนึ่งไร่พ่ายจะบอกว่าทำได้เพียงขับไล่ แต่การที่อีกฝ่ายต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าชุดใหม่ ย่อมยืนยันได้ถึงความรุนแรงของการต่อสู้ระหว่างโคตรแมนกับสามหัวหน้าโจร และการที่คนสลับอย่างเขายังรอดชีวิตมาได้ โคตรแมนคงต้องมีพลังฝีมือลึกลับสุดหยั่งถึง

หนึ่งไร่พ่ายล้วงข้าวปั้นออกมากินคำหนึ่ง ก่อนหันมาถามเขาเหมือนเพิ่งจะนึกขึ้นได้ “สามคนนั้นเป็นโจรจากกลุ่มไหนหรื ถึงกล้าปล้นชิงในเขตคุ้มครองของห้าสิบเจ็ดสำนักใหญ่”

“พวกเขาไม่ใช่โจรปรปักษ์ หากแต่เป็นคนระดับหัวหน้าของกองโจร 66 คน”

โคตรแมนผิงเสียงไปครู่หนึ่งจึงค่อยพยักหน้า “ผมพอเข้าใจเรื่องราวส่วนใหญ่แล้ว หวังว่าผมเข้ามาช่วยเมธัสทันเวลานะ”

“นี่ถือว่าเป็นพระคุณสำหรับผมเลยก็เดียว” เมธัสไม่อาจบอกอีกฝ่ายมาเร็วหรือช้าได้ เพราะแค่โคตรแมนพุ่งเข้ามาช่วยชีวิตคนแปลกหน้าเยี่ยงเขาที่กำลังโดนรุมสังหารก็บ่งชี้ว่ามีน้ำใจมากแล้ว ทว่าคำถามยังคงผุดขึ้นมาในหัวตามนิสัย “แล้วโคตรแมนกำลังมุ่งหน้าไปที่ไหนล่ะ ไช่หลงได้ไปยังเมืองเริ่มต้นหรือเปล่า”

“ใช่” โคตรแมนผวกศีรษะ “แต่ผมมีธุระต้องแวะไปช่วยเหลือคนรู้จักที่เมืองไกลๆ ก่อน ไม่รู้ว่าเมธัสจะร่วมทางไปกับผมสักครู่ได้หรือไม่”

เมธัสเข้าใจถึงวาทะเบื้องหลังของอีกฝ่ายที่ต้องการให้เขาไปพักผ่อนหรือซ่อนตัวจากการตามล่าของศัตรู “ข้างเป็นคนที่มีการยาทสมคำร่ำลือจริงๆ”

เขามองไปตามถนนยาว เริ่มนึกถึงเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นนิตยาสายภายในระยะเวลาสั้นๆ และต้องเจียดความตายนับครั้งไม่ถ้วน ถึงกระนั้นการที่เขาได้พบเจอจำยุทธ์ที่มีชื่อเสียงในทางที่ดีคนนี้ ก็นับว่าเป็นโชคดีในโชคร้ายของเขาแล้ว...

ณ ห้องผู้ดูแล

ผู้ดูแลทุกคนที่นั่งชมเมธัสจนถึงเวลาปัจจุบันล้วนตื่นตื่นจนตัวโง่แล้วเมื่อเห็นผลลัพธ์เป็นไปด้วยดี ทั้งหมดจึงต่างแยกย้ายกันกลับไปทำงานส่วนตัว คงมีเพียงคนสี่คนที่เปิดหน้าต่างมองหน้ากันอย่างเงียบงัน

เม็กซ์ถอนหายใจเบาๆ “ไวเจอกันใหม่ในตอนนี้นายฉลาดกว่านั้นะ...”

“เดี๋ยวก่อน...” โยริลยกมือขว้างขึ้นหวังจะยังอีกฝ่าย ทว่าเขาก็ต้องเปลี่ยนเป็นทูปที่เท่าแขนของเก้าอี้กันอย่างห้วนเสียง แล้วจับจ้องไปยังคนที่กุมชะตาชีวิตของตนเองเอาไว้ “เมธัส ทำไมนายไม่ยอมตายง่ายๆ พะ แบบนี้พวกเราจะมีหวังเข้า...”

“เฮ้ย! อย่าพูดให้เป็นลางสิพี่ย ต่อให้พลาดครั้งนี้ก็ยังมีครั้งถัดไป” ฟามัวร์พูด

ตัดบท

“ใช่เกริบไปวางแผนการขั้นต่อไปให้ดีกว่านี้ถอะเกิดวันดีคืนดีมันเลิกเล่นไปละก็ พวกเรามีหวังช่วยกันยกกลุ่มแน่ๆ” หัวหน้าผู้ดูแลทวีปที่ 3 บุรุษผมม่วงสั้นดวงตาสีม่วงอ่อน ใบหน้าดูเคร่งขรึม สูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสี่เซนติเมตร ยกมือซ้ายเกาศีรษะอย่างรุนแรงพร้อมตัดการสื่อสารไปด้วยสีหน้ามันติง

โยริลกัดฟันพลงกำมือแน่นพลงสบเบาๆแล้วเริ่มค้นหาริที่จะทำให้นตนเองสามารถกำจัดหลักฐานที่จะทำลายชีวิตของเขาอย่างสุดความสามารถ

ณ ทวีปรานิสเทีย

แสงสว่างเริ่มสาดไปทั่วผืนป่า เผยให้เห็นหมู่บ้านขนาดเล็กซึ่งมีถนนสายน้อยตัดผ่านป่าแยกออกมาจากถนนหลวง มีรถนักโทษคันหนึ่งกำลังวิ่งผ่านประตูหมู่บ้าน

อย่างเชื่องช้า

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะยังเข้าตรู่ หรือเมืองนี้มีผู้คนอยู่อาศัยน้อยกันแน่ ถึงได้ไม่มี
แม้กระทั่งยามรักษาเมือง ทว่าการที่โคตรแมนยังคงขับรถนักโทษไปตามถนนสายน้อย
อย่างเฉยชา ก็เป็นการยืนยันได้ว่า ที่นี้เป็นสถานที่ปลอดภัย

รถนักโทษจอดที่หน้าอาคารของระบบหลังหนึ่ง ซึ่งปกติจะเป็นสถานที่
เปิดบริการห้องพิเศษ

โคตรแมนเปิดหน้าต่างจดหมายส่งจดหมายฉบับหนึ่งไปหาใครบางคน แล้ว
ค่อยหันหน้ามาบอกเขา “อีกสักครู่เพื่อนของผมจะมาหา แล้วพวกเราที่จะมุ่งหน้าไปยัง
เมืองเริ่มต้น” หนึ่งไรฟายยิ้มบาง “หรือหากเมธัสมีข้อเสนออื่นใดก็ช่วยบอกผมที”

“ผมอยากจะพักผ่อนในเมืองนี้สักครู่...” เขาที่มองไปทางซ้ายเห็นบุรุษร่างสูง
ใหญ่ทะยานร่างออกมาจากอาคารฝึกวิชา จึงเอ่ยต่อ “ท่าทางเพื่อนของโคตรแมนจะ
ออกมาแล้วนะ”

“พี่โคตรแมน พวกผมกำลัง...เอือก” บุรุษผมสีน้ำตาลเข้ม ใต้เครียวท่าแหก
สูงเกือบสองเมตรต้องผงะถอยหลัง พลังซึมายังเขา “แก!! เมธัสนี่หว่า ทำไม...”

ผู้ที่ออกมามิใช่ใครอื่น หากแต่เป็นคนที่เพิ่งจะตายด้วยหามือของเขาเมื่อวาน
ตอนบ่าย จอมพลังแห่งอุดรเหมาไท่ซัน

บุรุษผู้ขึ้นชื่อว่าใจร้อนได้ขึ้นไปมาระหว่างเขากับโคตรแมนด้วยท่าที่สับสน
“พี่โคตรแมน ทำไมร่วมทางมากับหมอนี้ได้ล่ะ เจ้านั่นเป็นหัวหน้าของคนที่เราพวก
ผมนะครับ”

โคตรแมนต้องขมวดคิ้วเล็กน้อย หันมาถามเมธัส “เรื่องมันเป็นมายังไง
ช่วยบอกผมที”

เมธัสยกไหล่ “ผมเองก็ไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ เทกะชินแค่รายงานกว่า” เขาทำหน้า
นึกคิดพลาญพูด “มีจอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะบุกมาปล้นชิงช่วยเหลือพวกโจร 66 เค เลย
จัดการไปตามความเหมาะสม” ชายหนุ่มส่ายหน้าด้วยความลำบากใจ “ครั้นจะถาม
รายละเอียดปลีกย่อยจากคนพูดน้อยแบบนั้นก็ช่างยากเย็นแสนเข็ญ” เขาหันหน้าไป
ทางซ้ายมองไปยังเหมาไท่ซัน “ถ้าอยากได้คำอธิบาย คงต้องให้คุณคนนั้นเล่าละนะ”

เหมาไท่ซันมีใบหน้าบิดเบี้ยว เพราะหากถามว่าการที่พวกเขาบุกไปยังตัว
นักโทษที่เทกะชินจับมาได้ นั้น มันถูกหรือผิด พวกเขาอาจจะตอบว่าถูก ทว่ากับ

หนึ่งไร้พ่ายจะต้องตอบว่าผิดอย่างมิต้องสงสัย แต่เมื่อโดนแย้งพูดเรื่องหลักไปแล้ว เขาก็ทำได้เพียงอธิบายเรื่องราวทั้งหมดเท่านั้น...

โคตรแมนเห็นว่าเป็นคนใจเย็นอย่างยิ่งถึงจะรู้ว่าเทเกชินซึ่งเป็นคนของเมธัสได้สังหารเพื่อนพ้องของเขาไปหลายพันคน อีกทั้งยังจับเป็นโจวไหวหู่และคนอื่นอีกจำนวนหนึ่งไว้ในรถนักโทษด้านหลังของเขา แต่สีหน้ากลับยังคงไม่เปลี่ยนแปลง

เหมาไท่ซันที่เล่าเรื่องจนจบ พูดต่ออย่างว่าวุ่นใจ “เอ่อ...พี่โคตรแมนครับ ต้องเข้าใจนะครับว่าพวกผมไม่ได้ตั้งใจจะรบกวนพี่ที่เก็บตัวฝึกวิชาอยู่ เพียงแต่ว่าถ้าหากเราให้เทเกชิน...” บุรุษร่างสูงใหญ่เอื้อทาน “เอ๊ย! เมธัสจับประมุขยุทธภพฝ่ายธรรมะเข้าคุก มันก็ออกจะเป็นเรื่องไม่ค่อยดีสักเท่าไร”

โคตรแมนมีสีหน้าเคร่งขรึม ดูไปคล้ายกำลังครุ่นคิดบางสิ่ง

พวกสมาชิกสำนักฝ่ายธรรมะคนอื่นๆ เริ่มทยอยกันออกมาจากอาคารฝึกซ้อม ซึ่งทุกคนต่างตกตะลึงกับการที่เห็นเมธัสนั่งอยู่บนรถม้ากับหนึ่งไร้พ่าย สายตาทั้งหมดแสดงออกชัดเจนว่ากังวลเรื่องอันใด

บรรยายกาศยามเช้าที่ควรสดใสเปลี่ยนเป็นขุ่นมัวในพริบตา

มิชีไต่ระที่เรียบเสมือนรองประมุขยุทธภพฝ่ายธรรมะ เดินมาประสานมือคารวะเมธัสอย่างสุภาพ “ผมอยากให้คุณเมธัสช่วยปล่อยตัวพวกเราที่โดนจับไปจะได้หรือไม่”

ถึงเมธัสจะเป็นคนใจกว้าง ทว่ากับเรื่องนี้เขาต้องคิดหนักเช่นกัน “โอ้เรามันไม่เท่าไรหรอก แต่กับอาชีพที่ไถ่ถอนแทบจะระเบิด ขนาดยอมลงทุนตายเพื่อให้เราจับตัวพวกโจวไหวหู่ไป ถ้ารู้ว่าเราปล่อยตัวไปง่ายๆ แบบนี้ สงสัยไม่พ้นจะต้องหุบขา... อืม...แต่ถ้าแค่หุบขาก็คงจะดีอยู่หรอก”

เมธัสคลี้อยู่ไม่พลงสายหน้า “คนของผมเองก็ตายไปไม่ใช่น้อย แล้วหากผมทำตามที่คุณว่า ผมจะได้อะไรเป็นการตอบแทนล่ะ”

ทุกคนต่างเบิกตาโพลง แม้เมธัสจะดูเป็นฝ่ายเสียหาย ถึงกระนั้นหากให้นับจำนวนคนที่ตาย ไม่ว่าจะนับยังไ้ทางพวกเขา ก็เสียหายสาหัสกว่าอยู่เต็มประตู

มิชีไต่ระชูทางมือขึ้นพร้อมพูดอย่างจริงจัง “คนละห้าสิบล้านซิงปอหรือไม่ว่า”

เมธัสตอบหัวนุก “ถ้าหากค่าชีวิตของพวกเขาคุณมีราคาเพียงแค่นั้นผมจะจ่ายให้พวกคุณคนละห้าร้อยล้านซิง แล้วช่วยไปตายคนละสิบรอบทีสิ”

“นี่มันเกินไปแล้วนะ” เหมไท่ซันถลันตัวมาอยู่เบื้องหน้าของเมิร์ธ หวังจะใช้
สองมืออันใหญ่โตกระชากคอเสื้อเมิร์ธท่วมลงกับพื้น

ผิว!! เร็วยิ่งกว่าเสียง หนึ่งไร้พ่ายปล่อยหมัดขวาใส่ใบหน้าของเหมไท่ซัน
เต็มแรง ทำเอาบุรุษร่างสูงใหญ่ต้องลอยละลื้อไปกลิ้งนอนคลุกฝุ่นดิน

“ขอโทษด้วยนะเมิร์ธ...ถึงพี่น้องของผมเป็นพวกวู่วาม แต่ทั้งหมดล้วนเป็น
คนดี” หนึ่งไร้พ่ายชักมือกลับแล้วนั่งลงเช่นเดิม คล้ายไม่มีอะไรเกิดขึ้น

จอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะทุกคนต่างรู้แล้วว่าโคตรแมนเลือกสิ่งใด ‘โคตรกระทำผิด
คนนั้นก็ต้องรับผิด’ นี่เป็นวาจาที่บุรุษหนุ่มผู้นี้ได้กล่าวกับผู้คนทั่วแผ่นดิน

เมิร์ธนึกชมชอบนิสัยตรงไปตรงมาของอีกฝ่ายถึงกระนั้นท่าทีของผู้คนในที่นี้
อาจกลายเป็นปัญหาใหญ่ในอนาคต

เขาจึงต้องเลือกระหว่าง ‘แก้แค้นเพื่อความสะใจ’ กับ ‘ซื่อหน้าใจเพื่อผลประโยชน์
ระยะยาว’

ในขณะที่กำลังนึกไตร่ตรอง โคตรแมนพูดด้วยเสียงราบเรียบ “เดี๋ยวผมจะไป
ยังเมืองเริ่มต้น เพื่อส่งตัวเหล่าผู้ที่ต้องโทษไปรับผิดตามผลของการกระทำ พวกคุณ
ทั้งหลายไปฝึกปรือพื้นระดับทักษะเถอะ พี่โจวไหวหู่ต้องเข้าใจการตัดสินใจของผมดี”

มาที่หนึ่งเสียมาตั้งแต่ต้นคล้ายจะรับรู้ความคิดของเจ้านาย จึงร้องเบาๆ แล้ว
เริ่มลารรถนักโทษออกจากวงล้อมของผู้คนอย่างเชื่องช้า ซึ่งบัดนี้ทั่วทั้งเมืองได้คล้าย
จะกลายเป็นเมืองร้างไร้ซึ่งผู้คน เพราะคนทั้งหมดต่างก้มหน้ากลับเข้าอาคารฝึกซ้อม
ฝีมือตามวาจาของหนึ่งไร้พ่ายกันทุกคน ไม่เว้นแม้แต่เหมไท่ซันที่ลากเท้ากลับเข้า
อาคารฝึกวิชาเป็นคนสุดท้าย...

ในขณะที่รถม้ากำลังจะออกจากประตูเมืองเมิร์ธลั่นอวยที่หน้าลายบรรยายกาศ
เสียงสวด “ผมติดหนี้คุณอยู่นะ”

เมื่อสิ้นคำ เขาหันไปส่งยิ้มให้กับโคตรแมน แล้วพลีตัวไปอยู่ที่ข้างประตู
รถนักโทษ

“ผมช่วยคนไม่เคยหวังผลตอบแทน” โคตรแมนตอบโดยไม่หันหน้ามามอง
และยังคงไม่หยุดยั้งรถม้าที่กำลังเร่งความเร็วขึ้นเรื่อยๆ

“หากคุณรู้ว่าคนที่ใกล้จะตายในตอนนั้นเป็นพ่อค้าปีศาจ คุณจะทำเช่นไร”

“พ่อค้าปีศาจคนนั้นจะได้นั่งรถม้าไปส่งตัวนักโทษที่เมืองเริ่มต้นไม่เปลี่ยนแปลง”

“ฉันผมก็สมควรตอบแทนใจไหวหูลินะ”

โคตรแมนนิ่งงันไปครู่หนึ่ง แล้วรอก็เริ่มหยุดอยู่กับที่ สำหรับผู้มีจิตใจ
เยี่ยงวีรบุรุษย่อมไม่ต้องพูดจาให้มากความ

เมธัสจับที่ประตูถ้าม้าแล้วพูดเบาๆ “ตรวจสอบสถานะนักโทษ”

ที่ประตูพลันปรากฏหน้าตาสีขาวบานหนึ่งลอยขึ้นมามากข้อมูลว่ามีนักโทษ
อยู่ทั้งหมดกี่คน และมีช่องว่างยาวเปล่งแสงกะพริบ ชายหนุ่มใช้ปลายนิ้วชี้มือขวา
เขียนตัวอักษร ‘ใจไหวหูลู’ ลงไป

ว๊ิง! หน้าจอแสดงใบหน้าของใจไหวหูลูกับรายละเอียดเล็กน้อย เช่น ระดับ
และค่าสถานะจำนวนหนึ่ง พอเขาเลื่อนหน้าต่างลงมาถึงบรรทัดล่างสุด มีช่องคำสั่ง
‘ปล่อยตัว’ กับ ‘ปิดหน้าต่าง’ เขาเลือกคำสั่งปล่อยตัว จากนั้นบนหน้าจอปรากฏ
คำถามว่า ต้องการปล่อยตัวนักโทษใจไหวหูลูใช่หรือไม่ ส่วนด้านล่างมีช่องสีแดงที่มี
ตัวอักษรว่า ‘ใช่’ กับ ‘ไม่’ เมื่อเขากดคำว่าใช่ หน้าต่างพลันอันตรธานหายไป

เมธัสใช้มือซ้ายเปิดประตูถ้าม้าออกมากันทันใดนั้นหลุมดำได้ปล่อยร่างของ
ชายคนหนึ่งลงมาถึงพื้นเกิดเสียงดังตบ สภาพของอีกฝ่ายคล้ายไปแช่โคลนรักษาผิว
แบบไม่ถอดเสื้อผ้า และตามตัวคล้ายโดนทุบตีอยู่พอสมควร

มนุษย์โคลนรีบใช้สองเขย่นกายขึ้นพร้อมเผยหน้าร้องตะโกนอย่างห้าวหาญ
“เจ้าลูกน้องจักรพรรดิเมฆาสีชาติ เก่งจริงก็ปล่อยข้าออกจากกุญแจมือแล้วมาสู้กัน
ตรงๆ...” ชายเขย่นโคลนหมุนตัวหันไปทางขวา พอเห็นหนึ่งไร่พายต้องเบาลีแสงลง
“เอ่อ...น้องโคตรแมน”

โคตรแมนคลี่ยิ้มเล็กๆ “ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งนะพี่ใจ”

ใจไหวหูลูก้าวเข้าหาอีกฝ่ายพลางพูดเสียงระรื่น “น้องมาช่วยพี่นรีครวณพี่ก็
ติดบุญคุณน้องอีกแล้วสินะ ขอบใจมากจริงๆ”

โคตรแมนยกมือขึ้นห้ามอีกฝ่าย “หากพี่คิดจะขอบคุณพี่นั้นไปบอกกับเมธัสเถอะ”
แล้วชี้มายังเมธัส “เขาเป็นคนอาสาปล่อยตัวพี่ใจเพื่อคลี่คลายความเข้าใจผิด”

ใจไหวหูลูหยุดชะงักมีท่าอย่างกะทันหัน หันหน้ามาทางขวา ดวงตาหาวเว
ตะลึงลาน มือขวาเลื่อนขึ้นมาที่ละนิดชี้ใส่เมธัส ก่อนจะร้องตะโกน “เมธัส เจ้ามาได้
ยังไง!!”

เมธัสยิ้มพลางพูด “ขอบคุณนะที่เข้ามาดูพวกเราทะเลาะกัน ไม่งั้นพี่โคตรแมนคง

ไม่ได้มาช่วยชีวิตของผม หึๆ”

“หา!! เป็นไปได้ยังไง โจวไหวหู่คล้ายคนที่เพิ่งตื่นจากฝัน ไม่อาจจะปะติดปะต่อเรื่องราวที่สลับซับซ้อนได้ในทันที ถึงกระนั้นสิ่งหนึ่งที่เขามั่นใจคือ สมาพันธ์จอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะกำลังติดหนี้บุญคุณเมธัส ซึ่งเป็นคนที่พวกเขาคิดจะตามล่าเสียแล้ว

ผ่านไปเกือบสิบนาที เมธัสทยอยปล่อยตัวคนของโจวไหวหู่ออกจาก

รถนักโทษ และได้ฟังเรื่องเล่าที่เต็มไปด้วยความขุ่นแค้นของคนกลุ่มนี้ ซึ่งน่าขบขันสำหรับเขายิ่งนัก

ชายหนุ่มจินตนาการภาพรวมทั้งหมดจากเรื่องเล่าได้ว่าหลังจากที่เขาสบลงอาชี้นำได้ออกมาจากผืนในชุดลูกน้องของจักรพรรดิเมฆาสีชาดด้วยความโกรธเกรี้ยวไล่ดักพวกโจวไหวหู่อยู่พักใหญ่ อีกทั้งยังลากเหล่านักโทษที่น่าสงสารไปแช่บ่อโคลนเพื่อค้นหาหอกกุงนัรและยังหยิบฉวยยุทธปกรณ์ที่ตกหล่นเกลื่อนกลาดไปสะสมอีกหลายชิ้น

“อืม...เอาคืนไปขนาดนั้นแล้วหวังว่าอาชีนำจะไม่โกรธที่เราปล่อยตัวคนพวกนี้นะ” เมธัสได้แต่หวังว่า เทพสาจะไม่ว่าเรื่องเขา

ผ่านไปเกือบสิบนาที

โจวไหวหู่และพวกพ้องมายืนรวมกลุ่มกันอยู่ด้านหลังของรถนักโทษ โดยมีโคตรแมนยืนอยู่กึ่งกลาง ทำหน้าที่เป็นพยาน

เมธัสมองไปยังพวกโจวไหวหู่พร้อมเอ่ย “ประมุขโจวคิดยังไง”

โจวไหวหู่หลับตาครู่หนึ่งพอหันซ้ายไปมองโคตรแมนค่อยกระแอมไวก่อนจะพูดด้วยเสียงเคร่งขรึม “เอาเป็นว่า เรื่องระหว่างพวกเราเป็นอันยุติ” บุรุษผู้นำจอมยุทธ์ฝ่ายธรรมะจึงมองเขาอย่างจริงจัง “ขอเพียงกลุ่มสี่มารซ่อนไม่ก่อเรื่องวุ่นวาย และสำนึกผิดในสิ่งที่เคยกระทำมา พวกเราสมาพันธ์ฝ่ายธรรมะจะถือว่าอดีตผ่านพ้นไป” อีกฝ่ายหันซ้ายไปมองหนึ่งไร่ฟาย “เรื่องนี้ขอให้ห้องโคตรแมนเป็นพยาน”

โคตรแมนหันมาพยักหน้าให้กับเมธัส “ผมขอเอาชีวิตเป็นประกันให้กับคำสัญญา”

“ถ้าฉันผมก็ตกลงตามนี้ เชิญทุกท่านไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า” เมธัสยิ้มเล็กน้อย ก่อนจะเรียกหอกวาริออกมา “หรือว่าจะให้ผมสร้างน้ำให้พวกคุณดี”

สิ้นวาทะเขาให้หอกวาริยงนำออกมาดูสายฝนที่สลายคราบโคลนให้กับพวกโจวไห่วู่ มีหลายคนที่ยิ้มด้วยความยินดี แต่บางคนต้องกอดร่างกายด้วยความหนาวสั่นจากสายลมยามเช้า

“พอเถอะท่านเมื่อปราบไว้ปราบนี้” โจวไห่วู่ชูแขนทั้งสองข้างอวดสายโซ่สีเงินที่สะท้อนแสงตะวันยามเช้า “ท่านช่วยข้าไขกุญแจก่อนจะดีกว่า”

“ได้สิ” เมธัสล้วงกุญแจสีเงินดอกหนึ่งออกมาจากกระเป๋าคาดเอว มันเป็นกุญแจที่ใช้ไขกุญแจมือของระบบ ซึ่งเหล่ามือปราบที่ซื้อกุญแจมือไปจะได้เพียงคนละหนึ่งดอกเท่านั้น พอก้าวเท้าเข้าไปด้านหน้า เขาได้หันไปพูดกับโคตรแมน “จะว่าไปแล้วโคตรแมนรู้ไหมว่า...” ทันใดนั้นเองเขาเห็นจิตปราณรูปงูสีทองสองตัวพุ่งเรียดพื้นผาดองหญ้าเข้ามาหาหนึ่งไร้พ่าย “ระวัง!!”

สิ้นวาทะหอกวาริณเมื่อชาวถูกแทงออกเฉียงแฉกซ้ายของโคตรแมนปะทะใส่ธนูล่องหนดอกหนึ่งที่เกือบจะพุ่งเข้าใส่ศีรษะของหนึ่งไร้พ่ายเกิดเสียงดังแก๊ง แต่เพราะอยู่ในแ่งมุมจุดอับ ทำให้เขาไม่สามารถสกัดอีกดอกหนึ่งที่พุ่งเข้าใส่แผ่นหลังด้านซ้ายของหนึ่งไร้พ่ายได้

จิก!! ใบหน้าของโคตรแมนพลันม่วงคล้ำราวกับถูกพิษร้าย

ขณะที่เมธัสกำลังจะช่วยขับพิษ ร่างของหนึ่งในหกจ้าวยุทธพลันเปล่งแสงสีทองเจิดจ้า อีกฝ่ายเอ่ยขึ้น “ปล่อยคนก่อน”

เมธัสที่เห็นต้องโล่งใจเขาหันไปมองพวกโจวไห่วู่มีอยู่ชายฉกรรจ์พลั้งลมปราณสร้างกระบี่ไร้สภาพหลายสิบเล่มพุ่งไปทำลายกุญแจมือทั้งหมดอย่างรวดเร็วเกิดเสียงแก๊งถี่รัว

“มีศัตรูบุก!!!” โจวไห่วู่ไม่รอช้า ทะยานร่างขึ้นฟ้าพร้อม้วยวิชาหมัด สร้างคลื่นปรารถนาขนาดใหญ่ระเบิดป่าไม้ทางด้านขวาของเมธัสหายไปแถบหนึ่ง เกิดเสียงดังตูม

ท่ามกลางเศษต้นไม้ใบหญ้ากระจุยกระจาย มีคนในชุดดำสวมหน้ากากสีเงินซึ่งสลักอักษรว่า ‘แม่ทัพที่เก้า’ อันเป็นสัญลักษณ์ของกองโจร 66 เค อีกฝ่ายได้ชูคันทนูในมือซ้ายขึ้นฟ้ายิงธนูลมปราณระเบิดที่กลางนา แล้วถลันร่างถอยหลังกลับเข้าไปในพงไพรดุจวิญญาณร้ายที่กลัวแสงตะวัน

เมธัสเร่งทะยานร่างขึ้นไปเบื้องบน หยุดอยู่ด้านบนซ้ายของโจวไห่วู่ที่มีสีหน้า

ตะลึง พอเขามองไปยังด้านขวามือจึงพบว่า ห่างไปเกือบสิบกิโลเมตร บนท้องฟ้าและยอดไม้มีคนในชุดแดง ดำ เทา และฟ้าจำนวนหนึ่งกำลังทะยานร่างผ่านป่าไม้เข้ามาด้วยความเร็วสูง

โจวไหวหุ่ร่อนร่างลงสู่พื้นพร้อมตะโกน “โปรดมทุกคนออกมาเตรียมตัว ปกป้องเมือง และแจ้งข่าวไปยังสมาชิกคนอื่นๆ ให้เข้ามาหนุนเสริมเร็วที่สุด”

เมธัสเร่งร่อนลงไปยังยังจุดเดิม เห็นจอมยุทธ์เฝ้าโคสนสามคนทะยานร่างกลับเข้าไปในหมู่บ้าน ส่วนคนที่เหลือล้วนโคจรพลังลมปราณเตรียมเข้าปะทะอย่างไม่กลัวตาย

โจวไหวหุ่หันไปมองหนึ่งไร่พ่าย “น้องเรา ธนุดอกนั้นเมียพิษหรือไม เจ้าไปพักผ่อนในหมู่บ้านก่อนดีไหม”

“เรื่องเล็กน้อย” โคตรเม่นลั่นศีรษะ มือซ้ายได้อ้อมแผ่นหลังไปใช้นิ้วชี้สะกด ธนุเบาๆ มันค่อยๆ แดงกลายเป็นผุยผง จากนั้นหันมาถามเขาราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น “เมธัสจะกลับไปเมืองเริ่มต้นก่อนไหม”

เมธัสพูดอย่างขบขัน “ผมประกาศว่าจะจับโจร 66 เคเข้าคุก” ชายหนุ่มเก็บ หอกวารีพร้อมพูดอย่างหนักแน่น “แล้วในตอนนี้นักบินวิ้งมาหาเองแบบนี้ ผมจะหนีได้อย่างไร”

โจวไหวหุ่หัวเราะดังลั่น “ฮ่าๆ พูดได้เยี่ยม ต่อให้วันนี้เจ้าตาย” ประมุขยุทธภพ ฝ่ายธรรมะยกมือซ้ายขึ้นมาตบอก “ข้า โจวไหวหุ่ก็จะส่งรณกโทยที่ใกล้จะพังคั่นให้กลับไปเมืองเริ่มต้นให้ด้วยตนเอง”

เมธัสยิ้มพลางส่ายหน้าให้กับอีกฝ่ายแล้วมองไปยังเมืองหนที่เต็มไปด้วยคนของกองโจร 66 เค ที่น่าจะมีไม่ต่ำกว่าหมื่นหรือสองหมื่นคน ‘เฮ้อ! ยุทธภพนี้มันสุดแสนจะน่าปวดหัวจริงๆ จะเอาแต่ฆ่าฟันกันทั้งวันเลยหรือไงเนี่ย...’ จู่ๆ หนึ่งไร่พ่ายที่เปล่งพลังลมปราณครอบคลุมทั่วทั้งร่าง ได้กระโจนเข้าไปสู้กับศัตรูนับหมื่นโดยไม่รีรอใครทั้งสิ้น ‘อ้าว! เฮ้ย! บุกเดี่ยวหรือนั่น’

“ตามที่โคตรเม่นไป!!!” พวกโจวไหวหุ่ที่ตะโกนร้องบุกตามเข้าไปอย่างบ้าระห่ำ ก่อนที่เมธัสจะทันได้ตัดทอน ด้านหลังของเขาก็มีผู้คนที่ยังทะยานบ้างวิ่งพร้อมก้าวร่งเข้าสู่สมรภูมิยามรุ่งอรุณ ทำเอาชายหนุ่มอดขบขันกับตนเองไม่ได้ นี่สินะที่เขาเรียกว่า สู้แบบจอมยุทธ์ ไม่ต้องวางแผน ไม่ต้องคิดเล็กคิดน้อย

อาศัยพลังฝีมือเพียงล้วนๆ หึๆ' ชายหนุ่มถือกระบี่ทนต์สวรรค์ไว้ในมือซ้าย ส่วนมือขวาได้ล้วงกุญแจมือมาชุดใหญ่

‘ยั้งใจเราก็อสู๊แบบบ้าๆ บ้างละเว้ย!!’ เขาทะยานไปสู่เบื้องหน้าพร้อมร้องตะโกนสุดเสียงเหมือนเด็กเล็กๆที่กำลังจะได้ของเล่นชิ้นใหม่ แต่สำหรับเหล่าศัตรูที่โดนจับเป็นและจับตายย่อมไม่คิดว่ามันสนุกแม้แต่น้อย แล้วการศึกที่ไม่มีใครคาดคิดก็อุบัติขึ้น คงมีเพียงไม่กี่คนเท่านั้นที่จะรอดชีวิตกลับไปหัวร่อต่อกระซิกกับเพื่อนพ้องที่เกิดขึ้น และมีอีกหลายชีวิตที่ต้องนั่งกลุ่มอยู่ในคุก...